

ХАРИ СТОЯНОВ
МИСЛИТЕ В ГЛАВИТЕ
ГИМНАЗИАЛЕН РОМАН

chitanka.info

Можете да четете този роман и от [личната страница на автора](#).

Случките и героите в романа са плод на авторовата фантазия. Всякакви съвпадения с истински случки и герои са чиста случайност. Ако някой се познае, то това е в полза на автора — той не е имал никого пред вид.

I. ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

СВОБОДНИЯТ ЧАС

Видя, че няма смисъл да бърза — беше закъснял поне с десет минути. Но все пак нещо му подсказваше, че няма да има лоши последствия от това закъсняване. Достатъчно бързаше. Всеки ден бързаше, а само днес закъсняваше. Голямо чудо! Най-много ще му пишат закъснение или изобщо няма да му напишат. Бързаше всеки ден, а само днес закъсняваше. Разбира се, с причина, но кой ли щеше да му я уважи. Изобщо в сегашно време само изключителните случаи са на уважение. Хората обичат сензации и необикновени неща, интересуват ги и затова ги уважават, а че той се събудил по-късно по вина на спрелия будилник...

Ех, да му се не види! Класната ще се сърди! Но нали друг път не беше закъснявал, не беше отсъствал от час, не беше бягал, без да предупреди дежурните да не му пишат отсъствие. Въобще, номерът му не беше вписван нито веднъж в графата за отсъствия и закъснения.

Но какво да се прави, трябваше да се примири този път. Минавайки покрай черквата, се помоли тайно на бога, в когото вярваше в критичните моменти, и се поуспокои.

Когато влезе в училищния двор и мина под прозорците на своя клас, там се чуваше страхотен шум. Влизайки през вратата, се спъна в закачалката, удари главата си и едва не падна. Луд смях се изтръгна от гърдите на съучениците му, които не бяха по местата си, а се замеряха с тебешери.

Интересно! Нямахме никакъв учител в стаята.

— Я го виж ти! Той знаел, че ще губим и си идва за втория час, а на нас не казва!

— Откъде ще знам, бе! Не виждаш ли, че се успах.

Един тебешир го удари, после гъбата премина на сантиметри от главата му.

— По-леко, бе! По дяволите! Първо ще избиете хората със закачалките, а после ги довършвате с тебешери!

— Стига си викал, бе, Емо! Не виждаш ли, че не исках да ударя теб! — извика Киро.

— Цели се по-добре! — изкрещя ядосано Емо. — Можеш да удариш някого и в окото!

— Е, хайде! Няма да ударя никого.

Емо остави чантата си на последния чин, погледна часовника си, седна на своето място и отегчено се протегна. Имаше още трийсет минути до втория час, заедно с междучасието. Той се надигна, постави часовника си пак в джоба (защото го носеше винаги там), извади учебника си по астрономия и започна да го разглежда. Следващия час имаха при физичката и затова той реши да види поне заглавието на урока.

— О-о! Емо! Чети, чети! Който учи, ще сполучи — провикна се Киро от другия край на стаята, седнал на катедрата. Той играеше барбут с още две момчета.

— Я млъквай, бе, комарджия! — озъби му се Емо.

— А ела да видим, дали ще ме биеш на барбут, пък тогава викай! — каза Киро.

Защо пък не! Ще те натупам и ще ти взема всичките стотинки.

— Гледай да не взема твоите!

— Абе, с мен поне на барбут не можеш да се мериш.

— Я го гледай ти!

— Хайде, ще играем ли?

— Добре, само че имаш ли пари?

— Колкото искаш!

— Ще видим.

— Хайде, по-бързо, защото нямаме време!

— Добре, започваме. Ще играем само двамата. Ели, ела да пишеш.

— Идвам.

— Карай, да видим кой ще бъде пръв — Киро подаде заровете на Емо.

Емо ги разтърси в двете си шепи и ги остави на катедрата.

— Я! Три шестака! Де да ми ги беше хвърлил някъде накрая! — провикна се Киро, който винаги си беше шумен.

— Ха да видим ти какво ще изкараш!

— Три единици! — извика Елито, която щеше да пише.

— Де да не ги случваш въобще после! — каза Емо.

— Ще видим!

— Хайде! Почваме.

Емо влезе от първия път и набра от няколко хвърляния две хиляди. Киро изобщо не можеше да влезе.

— Хайде де! Ти още не си влязъл!

— С минуси ще играем ли?

— Няма смисъл. Ще ти стане много!

— Добре... Е... майка му стара! Не ми върви!

— Затова не се хващай с мен — извика Емо. — Оха! Пиши още една хилядарка! До седем хиляди ли ще чукаме?

— Да! По дяволите!

— Хайде още петстотин.

— По дяволите!!!

— Не реви, де! По-спокойно! Още триста.

— Ах, майка му стара!

— Още шестстотин.

— Е-е! Най-послед!

— Още една хилядарка!

— И-их! Отидоха!

— Нищо! Йо-хо-хо! И бутилка ром! Ето ти още петстотин.

— Не ми върви! Пиши там сто и петдесет!

— А на мене още шестстотин.

— Станаха ти шест хиляди и петстотин — каза Елито и погледна съчувствено Киро.

— Още петстотин ми остават. Пиши ги тези сто и петдесет.

— Пиши една хилядарка!

— А на мене още сто и петдесет.

— Още една хилядарка!

— А на мене петдесет.

— Още една!!!

— На мене още петдесет.

— Още петстотин!

— На мене още петдесет.

— Още една хилядарка!!!

— Късно е! Още петдесет пиши! Е, Киро. Какво стана?

— Просто имаш късмет!

— Късмет ли? Може и да си прав, ама интересно, защо все с тебе ми се случва това нещо?

— Колко искаш?

— Един кинт е достатъчен засега.

Звънецът би и в коридора се вдигна страшна олелия.

— Ще играем ли през голямото на тенис, Киро? — запита Емо.

— Добре.

— Само че да не излезеш разплакан.

— Аз по принцип не играя с такива слабаци като тебе, ама хайде, от мен да мине.

— И още говори за неща, които се отнасят за него, само че не ги осъзнава.

— Абе, Емо, не виждаш ли, че поне на тенис с мен не можеш да се мериш.

— И още се перчи. Явно барбута ти беше малко.

Удари звънеца за учителите. Емо си седна на мястото. Славчо, с когото седеше, усилено си учеше урока по астрономия.

Емо погледна в тетрадката си, после погледна в учебника си, направи нещастна гримаса, въздъхна и ги затвори. Нямаше смисъл сега да чете. Все щеше да си спомни нещо, ако го вдигнеше на дъската. Контролно вярваше, че няма да правят, защото класната им беше казала, че директорът наредил по физика, химия и разни други предмети контролни да не се правят.

ВТОРА ГЛАВА

РАЗБУНТУВАЛИЯТ СЕ КЛАС

Мина се една минута след биенето на звънеца, но физичката не идваше. Шумът в класа се усилваше. Слухът, че в няколко други класа са правили контролно по астрономия се беше разпространил и в този клас. Много искаха да правят контролно, но повечето бяха против, най-вече момчетата, които се заканваха да направят скандал.

Мина се още една минута и шумът стана още по-силен. Всички се горещяха, размахваха ръце, отправяха закани по адрес на физичката; някои държах на контролното, защото можеха да препишат нещо от учебника, други бяха съгласни с него, защото можеха да се изразяват по-добре писмено или бог знае защо, а мнозинството беше против, защото ставаше дума за принципа, а не за контролното. В такива случаи учениците стават много задръжни и се поддържат.

Измина и третата минута от часа. Учениците започнаха да викат по-силно, тебеширите пак захвърчаха, гъбата също полетя из стаята, чуваше се изкънтяването от удари с учебници или с чанти, някой усилено се тренираше да бие барабан на един от чиновете, момичетата пронизително пищяха и се гонеха из стаята, закани и ругатни валяха като порой. В такива случаи учениците са много невъздържани и не мислят какво правят.

Минаха се четири минути, а физичката я нямаше все още. Някой се провикна, че ще има свободен час по астрономия, друг започна да вика, че лъже, а в стаята беше станал ад.

— Чакаме още десет минути и излизаме! — се провикна Киро.

— Идва!!! — изрева дежурният и в стаята нахлуха десетина души, които бяха в коридора, защото в училището никой ученик не обичаше да стои в стаята, когато имаше малко междучасие, а през голямото — напротив — насила ги измъкваша навън.

Физичката влезе. В стаята все още беше хаос. Почти никой не беше станал, а някои само се понадигнаха от местата си, но учителката, която се беше ухилила до ушите, защото беше в много

добро настроение, каза всички да си седнат по местата и да извадят по два листа.

— Много сте шумни днеска — каза тя. — Бях в дирекцията и чак там се чуваше.

— Никакво контролно! — извика Емо.

— Няма да правим контролно! — подкрепи го Славчо.

— По физика не се прави! — изкрещя някой от другия край на стаята.

— Не искаме да правим! — извика по-силно Емо и започна да удря по чина.

Другите също заудряха по чиновете и се вдигна такава олелия, че ако някой беше в коридора, щеше сигурно да си помисли, че е станало кой знае какво. Ама и наистина беше станало, защото физичката не можеше да се изкаже.

— Ама... ученици — мъчеше се младата учителка да усмири разбунтувалия се клас. Тя беше едва за втора година в тази гимназия, но правеше неща, които извикваха голямо недоволство у учениците. Може би, защото не я считаха за толкова опасна като другите, затова я принуждаваха много пъти да се съгласява и примирява с тяхната воля. Но този ден тя явно беше решила да не се предава.

— Тихо, ученици! Моля ви! — помъчи се отново да въдвори ред, но без резултат.

— Извикайте директора! — изкрещя Емо. — Той ще каже дали да правим контролно или не!

— Няма да правим! — провикна се някой над всички.

— Това е безобразие!

— Подлост!!!

— Хайде да я набием!

— Контролни по физика не се правят! Това е нареждане на директора!

— Няма да правим! Няма да правим!

— Ама, ученици! Моля ви! Ученици! — усмивката на физичката се беше помрачила, но лицето ѝ не беше отчаяно, а изразяваше твърдост и показваше, че този път нямаше да отстъпи. — Ученици, цял час ще го правите. Ще ви дам и междучасието!

— Не!!!

— Ама няма начин да ви изпитам за толкова кратко време всичките!

— Не!!!

— Пишете! Първа група до прозореца, втора към вратата, първа група, втора група, първа група, втора група. Така! Първа група да пише за...

— Няма да пишем! — възпротиви се Емо. — Това е насилие!

— Първа група...

— Няма!!!

— ... да пише...

— Няма!!!

— ... за въртенето на Луната...

— Това е безобразие!!!

— ... около Земята и около собствената си ос.

— Ще се оплачем на класната!

— Това е първата задача. Втората е...

— Класната каза, че по физика не се прави контролно!

— Втората задача е средно слънчево време — явно физичката беше решила твърдо да проведе контролното си, независимо при какви условия.

— Леле! Нищо не знам! — се обади някой от средната редица.

— Търси си белята тази другарка! — обади се високо Киро.

— Трета задача на първа група...

— Е-е-ех! Чакайте, бе, другарко. Ние не сме професори. Две са достатъчно! — провикна се Славчо.

— Трета задача ще пише който иска. Ще държа на първата и на втората — каза физичката и продължи: — Третата задача на първа група е основни точки и линии на небесната сфера.

— Аман вече! — извика Кръстьо, който седеше два чина пред Емо. — Другарката няма да се вразуми!

— На втора група задачите са релеф и фази на Луната...

— И за двете заедно ли?

— Да, и за двете заедно. Втората задача е звездно време...

— И-и! Нищо не знам!

— ... и третата е за календар. Повтарям ви пак, че за третата задача не държа много, но за първите две — вие знаете. Ще имате достатъчно време...

- Глупости!!!
- Е, тридесет минути малко ли са ви?
- Малко са я!
- Колкото напишете. Само да бъде изчерпателно и вярно.
- Пък и изчерпателно иска!
- Намерило пък замерило!
- На чужд гръб и сто тояги са малко!
- Стига сте философствали, защото наистина няма да ви стигне времето.
- Другарката не обича философите.
- Аман вече от тези контролни — извика Емо, — тази седмица тъкмо три!
- Хайде, пишете!

ТРЕТА ГЛАВА КОНТРОЛНОТО

Най-после, след упорита борба, физичката постигна своето и всички ученици правеха контролно, макар че много все още мърмореха и негодуваха. Но никой нямаше смелостта да не пише, защото и никой нямаше смелостта да получи двойка. Емо пак се провикна:

— Няма смели хора в този клас, бе! Няма!

Но и той продължи да пише за релефа на Луната. И той нямаше смелост, макар че осъждаше другите. Наистина, и да пишеше, и да не пишеше, за него беше все едно, е, не съвсем все едно, но да речем, защото не знаеше почти нищо, не беше си чел урока и изреждаше само това, което си спомняше от миналия час по астрономия.

До него Славчо пухтеше, въртеше се, мъчеше се да препише от тетрадката, да види някой чертеж, но учителката все гледаше към него. А през това време повече от половината, какво ти повече от половината — целият клас преписваше — кой от тетрадката, кой от учебника, кой от съучениците си.

Разбира се, физичката забеляза няколко души, но си мълчеше. Явно щеше да им направи „мръсно“. Но преписвачите не се смущаваха. Някои се успокояваха, че астрономията не влизаше във въпросника за матурата, други се успокояваха, че на изпитване ще изкарат повече, трети изобщо нито се успокояваха, нито се смущаваха.

Славчо продължаваше да пухти и сумти, да се върти и надига, да мърмори и проклина и учителката по физика, и училището, и астрономията, и всички учители. Емо продължаваше да се поти, да пише каквото му дойде на ума, да си напруга мозъка, но написаното си оставаше все още малко. Той погледна в листа на Славчо и забеляза, че съученикът му пишеше по задачите от същата група.

— Славо, защо пишеш същото?

— Карай!

— Ами ако загрее?

— Голямо чудо!

— Добре, няма да си дадем един след друг контролните.

Емо пак се заби в листа си, на който имаше едва няколко реда, написани трудно, с голяма мъка, а буквите бяха изписани като от някой самообразоващ се.

— Ей, Емо — обади се Славчо, — какво беше онова, дето разправяше физичката, че се получавало както когато ври качамак?

— Май че от лавата нещо беше — смънка Емо.

— Ама какво от лавата?

— Циркуси, циркуси, май че беше.

— Кратери? — попита тихо Славчо.

— Да, то е все същото.

— Добре, ще го напиша.

— За качамака ли?

— Да, ами как?

— Ти си луд, бе!

— Ами как да ѝ го обясня?

— Няма да ѝ го обясняваш.

— Ами ако рече нещо?

— Какво ще рече! Не виждаш ли, че тя едвам се сети за качамака тогава. Или просто ѝ хрумна. Аз съм виждал и друго да прави така мехури и да се пукат. Мисля, че не е било качамак.

— Ами какво?

— Не зная.

— Аз ще пиша за качамака.

— Стига, бе! Стига си се излагал.

— Голямо чудо!

И Славчо наистина написа, че лунните кратери се получавали от лавата, както се пукат мехурите на врящ качамак.

Емо го гледаше през това време и такъв смях го напуши, че не се въздържа и се изсмя с глас. Целят клас го последва, макар че не знаеха за какво се смеят.

— Тихо, ученици, тихо! — извика физичката. — Имате още петнайсет минути.

Смехът затихна и класът се успокои. Славчо попита Емо:

— Какво знаеш за звездното време?

— Абсолютно нищо! За пръв път го чувам.

— Я питай отпред.

— Аз с тая не говоря — каза с презрение Емо, като посочи седящата пред него Дора, но тъй че да го чуе целия клас.

— Скарал ли си се? — запита Славчо.

— Не е важно. Да върви по дяволите. Я питай Елито.

— Тя е далеко.

— Как ще е далеко. Питай я.

— Ей, ей! Ели! — тихо подвикна Славчо. — Ели!

Елито не се обръщаше, но физичката поклати с глава. Когато погледна на другата страна, Славчо пак опита:

— Ели! Ели!

И този път тя не се обърна.

— Опитай с Мариана — каза Емо.

— Мери! Мери! — извика с тих глас Славчо. Мери, както наричаха Мариана, се обърна.

— Какво искаш, бе!

— Какво е звездно време?

— Отде ще знам!

— Кажу, де!

— Не знам!

Опитът с Мариана също пропадна.

— Айде, де! Питай Дора — подкани Емо съученика си.

— Доро! Доро! — бутна я Славчо. — Какво е звездно време?

— Ето тука съм написала. Виждаш ли го? — показа Дора листа си.

— Да — отвърна Славчо.

— Препиши го.

— Чакай малко. Така!

— Олрайт ли е? — попита тихо Емо.

— Да.

— Онези мръсници ще ги вземат дяволите! — закани се Емо на Елито и Мариана.

— Пускай ги да пасат! — пренебрежително махна Славчо.

— Тъй е, де, и без тях мина, ама какво им струваше да кажат. Сякаш не си бяха отворили учебниците под чиновете. Всичко преписаха. Сигурен съм, че и третата задача също — негодуваше Емо.

— Те ще си платят за дяволъка — успокой го Славчо.

— Кой знае!

— Рано или късно ще ги спипат, както преписват тъй смело.

— Смелите не ги хващат, ама те са страхливи и затова ще ги хванат.

— И ние не бяхме смели. Ти казваше, че няма смели в този клас, но и ние не бяхме.

— Е, да. Много лошо щеше да стане, ако се бях отказал да правя контролно. Миналата година си спомняш как ритнах тебешира, когато се отказах да говоря и тя ме изгони — оправда се Емо.

— Тя постъпи много подло.

— Да, тя винаги постъпва подло. Тя си е подла по рождение. Сигурно има засегнат мозъчен център и затова е такава маниачка — каза Емо с малко по-висок глас. — Тя прекалено много се престарава. За младите учителки не е полезно да се престарават толкова.

— Полезно е — поправи го Славчо, — полезно е, защото се издигат в очите на директора.

— Тя е голяма подлизурка в такъв случай — възнегодува Емо.

— Какво да се прави!

— Стига сте приказвали! — обърна се Росина от предния чин, която седеше с Дора и беше голяма зубрачка.

— След пет минути би звънеца, а след още пет физичката събра контролните само на тези, които беше видяла, че не преписваха.

— Киро се смееше и късаше контролното си, когато физичката излизаше.

Тя не му го беше взела и сега на него му беше весело. В такива случаи учениците се радваха, но без да знаят защо.

На Емо и Славчо физичката им взе контролните и дори им каза, че само заради честността си те заслужават тройка.

— И този час свърши — въздъхна Славчо.

— Свърши, ама ще видим после като ни изпраска по една цвайка на контролните — песимистично изрече Емо и в този момент би звънецът за влизане в клас.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ПРЕКЪСНАТИЯТ ЧАС

В класа цареше оживление след контролното по астрономия. Едни се хвалеха, че не беше прибрала тетрадките им, други — че не ги беше разбрала, дето са преписали, трети — че написали всичко дословно, както било в учебника.

Емо не обичаше да се хвали и не разгласи из класа, че физичката щяла да му пише тройка само заради честността му.

Мариана и Киро се биеха с тебешери, а Пешо налагаше Елито, което нямаше сила да се съпротивлява. Райчо и Румен пък спореха с Дора и Росина, дали са идвали чуждоземни космонавти на Земята, но викаха и ръкомахаха така силно, че човек можеше да си помисли, че се карат.

Емо излезе в коридора и в същия момент би звънецът за учителите. Щяха да имат час по основи на комунизма. Беше дошла някаква нова учителка, защото старият бил отишъл да се преквалифицира.

Новата учителка се зададе от другия край на коридора. Беше страхотно дребна.

— Бре, че ситно! Кой знае какво зло ще е! — възкликна Славчо, който също беше излязъл от стаята.

— Клас, стани! Идва! — изреваха няколко гласа и цялата тълпа от коридора се юрна в стаята, като се блъскаше.

В класа настъпи суматоха и докато десетина души прескачаха през чиновете, новата учителка по основи на комунизма се вмъкна в стаята.

— Ученици! Защо не сте в редици? Подредете се! — извика тя.

Всички се спогледаха, някои се изсмяха. Откъде накъде пък подредени в редици! Това не се практикуваше в техния клас. И ето ти, идва някаква си нова учителка и на това отгоре не се гледа каква е малка, ами се перчи, идва ти, и — подреди се в редица!

— Защо не се подреждате? — извика тя. — Какъв е този недисциплиниран клас?

— Ха-ха-ха! — отговориха ѝ от дъното на стаята.
— Тази другарка много иска!
— Айде, бе! Подредете се, че да не писка! — извика Славчо.
Класът се подреди по необичайния за него начин — един зад друг — и учителката каза:
— Здравейте, ученици!
— ?!
— Какво ме гледате? Не знаете ли как се отговаря?
Пак нововъведение! Всички са удивени.
— Здравсти! — провикна се някой от по-задните.
— Не се отговаря така, а: „Здраве желаем, другарю учител!“ — поясни учителката.
— Ха-ха-ха! — изсмя се пак някой.
— Здравейте ученици!
— Здраве... желаем... другарю... учител — едвам-едвам изрекоха няколко ученика. И, разбира се, това нещо беше ново за тях. Откъде накъде така ще ги поздравява! Няма сякаш „добър ден“ или поне „добро утро“, ами „здравейте“!
— Седнете, ученици — каза учителката. — Дежурният да каже отсъстващите.
— Няма отсъстващи.
— Добре. Кой ще каже кой е предметът на философията? Ученичката там, на предпоследния чин. Да, да, ти.
— Не зная.
— Как така не знаеш! Как може толкова нещо? Кой ще каже? Ти там, на последния чин — тя показа Славчо.
— Предмета на философията е... мм... предмета на философията... мм... ами... мм...
— Кажи ти — тя посочи Емо.
— Това не ни е предадено — рече Емо, защото то беше самата истина.
— Как да не ви е предадено, как да не ви е предадено! Я да ви видя тетрадките.
— Ето! Ето, другарко — предложиха си няколко души тетрадките.
— Да! Виждам, че не сте писали по въпроса за марксленинската философия, но сигурно от мързел не сте го записали.

— Не е вярно! Губихме десет пъти часовете по комунизъм — извикаха от предните чинове.

— Зная, но мисля, че този въпрос ви е предаден.

— Не е!

— Кой знае!

— Така е! Вижте във всички тетрадки. Всички не могат да не запишат поне точката — извика Емо.

— Добре, да речем, че е така.

— Не да речем, ами направо си е така — обади се пак Емо.

— Добре, добре. Сега си запишете, че философията е най-общата наука, майка на всички науки...

— Ами кой е бащата?

— Не ме прекъсвайте, моля! От нея са произлезли всички други науки и затова предметът на философията е...

— Чакайте, много бързо диктувате!

— Не можахме да запишем!

— Повторете го пак!

— Ще го повторя. Философията е...

В този момент на вратата се показва заместник-директорката и каза:

— Само за момент. За две минути ще си свърша работата.

И влезе.

— Тук е единадесети...

— „Б“.

— „Б“. Добре. Вие кой номер сте? — попита една ученичка от първия чин.

— Втори.

— Да се подстрижете. С такава дълга коса не се позволява в училище.

— Ама, аз...

— Никакви отстъпки! Вие сте ученици в единадесети клас и трябва да знаете правилника.

— Откога почнаха да стрижат и момичетата? — провикна се Славчо.

— Вие кой номер сте?

— Десети.

— Също. Вие? — тя посочи Киро.

- Аз ли? Защо?
- Кой номер сте, ви питам.
- Защо?
- Казах ви! Трябва да се подстрижете.
- Двадесет и четвърти.
- Утре ще дойда и ще ви проверя. Вие кой номер сте?
- Първи.
- Вие?
- Двадесет и осми.
- Вие? — тя посочи Емо.
- Тридесет и трети — излъга той.
- Вие?
- Петнайсети.
- Вие?
- Тридесети — излъга и Славчо.

Така директорката изреди почти целия клас в тетрадката си, каза на записаните да се подстрижат „прилично“ и си излезе.

— Досрамя ги от чистките пред вратата, когато връщаха цялото училище, та решили да си записват — извика Емо.

— Въдворяват ред и дисциплина — допълни Славчо.

— И то точно сега намерили, когато след два дена заминаваме на екскурзия.

— За да приличате на ученици на екскурзията — каза новата учителка.

— За да приличаме на шебеци в главата, не на ученици — извика Емо.

— Нали трябва да сте подстригани прилично. Три сантиметра коса трябва да имат момчетата — поясни учителката.

— Сега сигурно не сме подстригани прилично, а неприлично, така ли? — извика Киро.

— Е-е! Нали трябва да представяте гимназията в другите градове — изрече авторитетно учителката.

— Ще кажат: „Кои ли са пък тези селяндури, дето са се подстригали като американски войници или като казаци“ — извика Славчо.

— Ще заприличаме на затворници с тези три сантиметра коса — каза Румен.

— Няма да се подстригваме, бе! Какво ще се престаряваме като тях! — извика Емо. — Тези глупави правилници са само, за да ни окепазват в главите и в облеклото и въобще!

В този момент свърши часът и новата учителка по комунизъм излезе с дневника под мишница.

ПЕТА ГЛАВА

ГОЛЯМОТО МЕЖДУЧАСИЕ

Емо и Киро веднага отидоха в малкия салон по физическо възпитание, където имаше маса за тенис. Те бяха вечните съперници в различните спортове и затова сега започнаха с настървение да играят, като се стараеха повече от всякога.

— Хайде, стига си се левачил — извика Киро на Емо и заби топчето в мрежата.

— А пък ти стига си приказвал — каза Емо и би сервис.

— Девет на три за Емо — каза Славчо, който броеше точките.

— Ти стига си лъгал, бе! — изкрещя раздразнено Киро.

— Как ще лъжа, бе! Питай и другите — ядоса се Славчо.

— Ей, Румба, толкова ли е?

— Да.

— Сигурен ли си?

— Как да не съм сигурен!

— Добре! Девет на три да бъде! — извика Киро и продължи играта.

— До колко гейма ще играем? — попита Емо.

— Пет.

— Добре!

— Десет на пет.

— Оха!

— Десет на шест!

— Оха!

— Десет на седем.

— И-иха!

— Десет на осем.

— Олрайт!

— Десет на девет.

— Какво ще кажеш, а? — доволно каза Киро и се огледа тържествуващо наоколо.

— Нищо.

— Единадесет на девет.
— Добре!
— Дванадесет на девет.
— Добре.
— Тринадесет на девет.
— Добре! Добре!
— Четиринадесет на девет.
— Оха!
— Петнадесет...
— Оха!
— Шестнадесет...
— Добре!
— Седемнадесет на девет.
— Момиченце ще стане!
— Осемнадесет...
— Добре!
— Деветнадесет!
— Окей!
— Двадесет!
— Олрайт!
— Двадесет и едно!
— Момиченце! Киро момиченцето! — Извика Емо.
— Добре, бе! На другите геймове ще видим.
— Да, разбира се! Хайде!
— Почвам!
— Хайде!
— Добре!
— Така!

Отстрани зрителите се увеличаваха, по прозорците се натрупаха любопитни „зайци“, както наричаха деветокласниците.

— Славчо, я ги разгони тези! — извика Киро, който беше започнал да губи и този гейм.

Славчо изгони всички, които не бяха от единадесети клас, а докато правеше това, Емо спечели и втория гейм.

— Още едно геймче и Киро е бит — извика Емо.
— Не се знае!
— Ще видим.

— Почвай!
— Дръж се!
Киро падна и третия гейм.
— Е, още два, нали?
— Да.
— Ще станеш голямо девойче, ако те бия и тях.
— Какво, бе? Сякаш не съм те бил и аз!
— Кога, бе? Какви са тези смешни работи, дето ги разправяш?
— Абе, ти все забравяш...
— Добре, почваме ли?
— Да.
Киро беше ядосан и не можеше да се владее.
— Славо, колко станаха? — попита Емо.
— Тринадесет на три!
— Бре!
— Четиринадесет...
— Оха!
— Петнадесет...
— Оха!
— Шестнадесет...
— Абе, Киро, какво правиш?
— Седемнадесет.
— Хайде да спрем. Двата гейма му ги давам!
— Не ги искам! Ще продължим!
— Добре!
— Осемнадесет.
— Щом не иска!
— Деветнадесет!
— Така е!
— Двадесет!
— Свърши се тя!
— Двадесет и едно!
— Четири на нула!
— Да си свършим и петия! — извика Киро, макар че вече не можеше да диша.
— Колко минути има?
— Пет.

— Добре! Почваме.
— Едно за Емо.
— Така!
— Две за Емо.
— Така!
— Три.
— Добре!
— Четири.
— Окей!
— Пет.
— Олрайт!
— Шест.
— Оха!
— Седем...
— Добре!
— Осем!
— Бре!
— Девет!
— Я-а! Какво правиш, бе, Киро?
— Десет!
— Това е то!
— Единадесет!
— Туй то!
— Дванадесет!
— Не може да се запише!
— Дванадесет на едно.
— Записа се!
— Дванадесет на две.
— Не беше, ама хайде!
— Тринадесет на две.
— Добре.
— Четиринадесет.
— Добре.
— Петнадесет!
— Добре!
— Шестнадесет!
— Оха!

— Седемнадесет!
— Я виж ти!
— Седемнадесет на три.
— Хм!
— Седемнадесет на четири.
— Бре!
— Седемнадесет на пет.
— Внимавай, Емо!
— Така, Киро!
— Внимавай и го изяж!
— Карай все така!
— Седемнадесет на шест.
— Я!
— Седемнадесет на седем.
— Още десет!
— Доста са!
— Седемнадесет на осем.
— Какво правиш, бе, Емо?
— Ето!
— Осемнадесет на осем.
— Видя ли?
— Деветнадесет на осем.
— Още две и ще бъдеш най-голямото девойче в гимназията.
— Голямо чудо!
— Това ти е за урок, дето много приказваш!
— Двадесет.
— Да знаеш друг път да не се хвалиш много и да не приказваш
назад-напред, врели-некипели!
— Двадесет и едно!
— Моите почитания!
— И моите! — Киро захвърли хилката, изплю се и излезе
засрамен.
— Друг път ще знае! — каза Емо.
— Няма да се хвали толкова — захили се Славчо.
— Браво, бе, Емо! — поздрави го Райчо. — Направи го смешен!
— За урок му е!

ШЕСТА ГЛАВА ПОДСКАЗВАЧЪТ

Когато Емо влезе в класната стая, Киро лежеше на чина си, а всички останали буйстваха. Иванчо и Пешо си подхвърляха една малка гумена топка, а момичетата се мъчеха да им я вземат. Скачаха, хвърляха се отчаяно, стъпваха по чиновете, за да бъдат на по-високо и по-лесно да хванат топката. Но не им се удаваше. Иванчо и Пешо си играеха и се забавляваха с безсилието на момичетата. Най-после Елито стигна топката, защото беше и най-високата от всички, и я хвана. Сега момичетата започнаха да се забавляват с безсилието на двете момчета. Изведнъж топката се удари в един от глобусите на тавана и падна в ръцете на Емо. Той я подхвърли леко и ѝ нанесе страхотен удар с крака си. Топката се заби точно във високоговорителя, който се намираше над черната дъска.

— Бре! Да исках да го уцеля, нямаше да мога! — засмя се Емо.

— Стига сте ритали така силно топката! — извика Мерито и впи ноктите си в ръката на Иванчо, който я беше хванал и искаше да ѝ вземе топката. Иванчо изрева и измъкна окървавената си ръка.

— Изрежи си ноктите, ма! — извика ядосано той и започна да ближе дълбоките следи от Мерините нокти. — По дяволите! Виж какво ми направи!

— Голямо чудо! Ще ти мине!

— Глупачка!

— А пък ти — ненормален!

— Смахната!

— Идиот!

— Ще те науча аз тебе!

— Я си гледай работата!

В същото време би звънецът и Иванчо и Мерито се разделиха, гледайки се като куче и котка.

Емо и Славчо стояха пред вратата. Излезе и Райчо и каза на Емо:

— Ей, майка му стара! Ще подсказваш по английски, щото съм пълен гроб!

— Бъди спокоен! — увери го Емо. — Поне по английски мога да ти подсказвам.

— Мистър Пърси идва! — долетя Румен от другия коридор като хала и едва се спря на вратата.

— Stand up, class! — извика Емо.

— Stand up, everybody! — изкрещя Искра, като нахълта в стаята и насмалко не събори Славчо.

— Е-е! По-полека, де!

Мистър Пърси, който беше учителят по английски, влезе. Той беше млад човек, англичанин по народност. Трудно се справяше с български и затова учениците му се смееха много. Това, разбира се, не го смущаваше твърде, защото беше добър по душа човек и лудориите на учениците той отдаваше на възрастта им. В този клас, който беше единственият единадесети, в който се изучаваше английски език, имаше само трима или четирима души, които „чаткаха“ английския и бяха опора на останалите. Мистър Пърси се мъчеше да втълпи на учениците, че с подсказване няма да се научи английски, но това беше навик в тях и всеки се надяваше да изкара с подсказване. И, разбира се, изкарваха вече трета година. Емо беше най-специализираният подсказвач по английски и много се надяваха само на него. Мистър Пърси знаеше това, но не можеше да направи нищо, не можеше дори да го залови на „местопрестъплението“. Емо „пипаше“ умело и подсказваше вече трета година.

— Good morning, students! — каза Мистър Пърси, след като класа утихна.

— G'mornen' Mr Percy — провлечено изрекоха няколко гласа.

— Sit down, please! — рече Мистър Пърси и остави дневника на катедрата.

— Who is on duty? Кой е дежурен?

— I'm... — каза Киро и се надигна флегматично.

— Who is absent to-day?

— No body is.

— Nobody? Alright.

Мистър Пърси попита кой урок имат, отвори учебника си и каза всички да си покажат домашните работи.

— We haven't any homework! Нямаме домашно! Развикаха се учениците.

Както и да е, разбраха се, че не им е давал домашно и класът се успокои.

Мистър Пърси започна да изпитва. Накара Райчо да прочете част от урока.

Емо беше седнал точно зад него и умело му продиктува всичко.

След това Райчо трябваше да преразкаже прочетеното. С помощта на Емо горе-долу успя. Най-накрая Мистър Пърси му зададе няколко въпроса и Райчо, с големи мъки, успя да им отговори, защото Мистър Пърси беше застанал точно до Емо и подсказвачът трябваше да казва отговора на Славчо, Славчо от своя страна на Румен, който седеше с Райчо, а Румен да казва на изпитвания. Доста трудно беше, но все пак Райчо изкара четворка.

Мистър Пърси изпита и Румен. И на него писа четири. Емо „пипаше“ умело, макар и сам да осъзнаваше, че не постъпва правилно. Но нямаше как. Съучениците му от осми клас още не бяха получили нужната подготовка поради липса на учител по английски език. Най-главното беше изпуснато. Много от този клас не можеха дори да пишат и четат по английски. Някои просто не се поддаваха на сложния английски правопис, други от мързел не искаха да се научат, трети се мъчеха, но несистемно и хаотично и така не постигаха успех. А Мистър Пърси, стриктно, като англичанин, спазваше учебната програма и не се отклоняваше от нея. Пък и нямаше време да се отклонява.

Затова Емо си подсказваше всеки път.

А английският език измъчваше горките ученици. Затова те си го връщаха на Мистър Пърси и постоянно му се смееха, когато той се мъчеше да им говори на български.

Учениците, всъщност, винаги търсеха изкупителна жертва. Просто това им е в психиката. За толкова години в училището те се научават, наред с полезните неща, и на различни хитрости и трикове, които използват, за да улеснят живота си, който беше отежняван от много излишни неща.

СЕДМА ГЛАВА БОЛНАТА МЕРИ

— Mr Percy, may I go out? — по едно време се надигна Мерито, ужасно пребледняла.

— Yes, you may... But... what's the matter? Are you sick?

— Oh, yes, I'm very sick.

Мерито излезе, като едва се влачеше.

— Мога ли да я придружа? — извика Емо.

— Да, да, може да падне — отговори загрижено Мистър Пърси.

Емо изхвъркна от стаята и настигна Мерито.

— Има ли ти нещо, или?

— Ха-ха-ха! Ти пък!

— Щом го помоли по английски, явно нищо ти няма. Впрочем, трябва да отидеш на психиатър.

— Защо?

— Хм! Защо! Защото когато трябва да говориш на английски, мълчиш като пън.

— Това не значи, че сега съм откачила.

— Малко ме съмнява.

— По-добре ти да отидеш, защото от време навреме те прихващат едни...

— Какви?

— Ами такива.

— Явно, че ти мърда нещо. Това трябваше да го направиш, да речем, по физика, или сега, какво остава?

— Математика и химия.

— А така! Математика и химия! Малко ли е то?

— Че аз мога пак да го направя. Да не мислиш, че съм толкова...

— Глупава.

— Е-е! Ти пък!

— Ами не! Не си глупава!

— Не съм ами!

— Да, да, не си.

— Стига!

— Добре, де! Няма повече. Хайде да отидем в сладкарницата.

— Ако ме почерпиш.

— Бре! За какво си прави устата!

— Нали си кавалер!

— Глупости! Ама да не си помислиш нещо, можеш да си спокойна, че ще те почерпя.

— Няма да си бръкнеш дълбоко в джоба.

— Разбира се, въобще няма да си бръкна, защото и не печеля.

— Я, гледай, колко съзнателен бил!

— Ами как?

— Гледам те и ти се чудя. Докато ходиш на училище, естествено, не можеш да печелиш. Майка ти и баща ти са длъжни да ти дават пари.

— Бре! Ти защо не станеш адвокат?

— Защо?

— Ами, много знаеш.

— Че защо? Не е ли така?

— А, така е, така е. Само че аз не мисля като тебе.

— Аз ти казах, че си много съзнателен.

— Да, разбрах. Какво искаш да ти купя?

— Една кифла и една боза от осем.

— Я, гледай!

— Какво, много ли е?

— А, как ще е много. Просто възклицавам.

— Знаеш ли как е боза на английски?

— Отде ще знам.

— Да, ама аз зная. Боза си е боза, само че се пише с ейч накрая.

— Ти го знаеш много този английски, само дето не можеш да стоиш в клас.

— Ами ти защо излезе след мен?

— Аз ли? Просто така.

— А, да! Просто така! И на тебе не ти се стоеше в клас, пък викаш по мене.

— Хайде, по-бързо си пий бозата, че звънецът би.

— Ей сега.

Когато влязоха в класната стая, както винаги видяха ужасна бъркотия. Всичко това беше заради малката гумена топка. Подхвърляха

я, взимаха я, биеха се, дращеха се, блъскаха се, крещяха — всички заедно — и момичета, и момчета. Момчетата много лесно се оставяха да им вземат топката, защото може би им правеше удоволствие. В такива моменти момичетата ликуваха.

— Киро, ей, Киро! — провикна се Емо от вратата. — Викат те на телефона.

„На телефона“ значеше в коридора. Киро изхвърча от стаята.

— Кой ме вика?

— Една мадама.

— Къде?

— Ей там.

— Я, гледай! Киро само с какви мадами ходи! — каза Славчо и се захили. После попита Емо: — Ами ти къде беше?

— В сладкарницата. Черпих Мерито.

— Бре!

— Какво „бре“?

— Тази еснафка!

— Знам, че е такава. Даже допреди малко ми развиваше разни теории. Остави се!

— Тя е ненормална.

— Аз ѝ казах нещо подобно.

— Англоманка.

— Като си е сложила английско заглавие, мисли, че е нещо — намеси се в разговора и Пешо, който хвърляше навсякъде по едно ухо.

— Такава си е тя — каза Емо. — Не можеш я оправя.

— Откъде знаеш, че няма да я оправя? — със самочувствие попита Пешо.

— Знам, ами! Тя тебе може да оправя, а не ти нея.

— Я-а!

— Я-а, я! Хайде, опитай.

— Защо не!

— Добре де, а как?

— Ще намеря начин.

— По-добре да си стоиш на спокойствие.

— Ами!

— Прави, каквото щеш!

— Ще видиш! Кротка като агънце ще я направя!

— Ха-ха-ха! — засмя се Славчо, а Пешо влезе в стаята.

— Приказва напред-назад — каза Емо.

— Какво да го правиш?

— Пускай го да пасе!

— Не ме интересува.

— Нито пък мене.

След малко излезе Кръстьо и каза:

— Хайде да направим една черта на пода и да оставим малък отвор, че да караме оттам да минават зайците.

— Хайде — съгласиха се Емо и Славчо.

Отначало „зайците“, т.е. деветокласниците се опитваха да се съпротивляват, но Кръстьо, Емо и Славчо ги „вкараха в релсите“. И те не знаеха защо правят това, но сигурно, за да се забавляват.

— Единайсети „Б“ клас са хулигани! — извика едно момиченце и побегна, като се шмугна зад Емо.

— Дръжте заека! — извика Славчо и другите се разсмяха.

— Я, гледай! Тези зайци почнаха много да знаят — извика Емо, след като накара няколко деветокласнички да минат „през вратата“.

Те, естествено, не му останаха длъжни и вдигнаха една олелия, че нашите герои се отказаха от по-нататъшното забавление.

Звънецът за учителя удари.

ОСМА ГЛАВА

УЖАСЪТ НА ГИМНАЗИЯТА

— Ей, даскалицата я няма! — изрева Румен, който всяко междучасие „дебнеше“ в другия коридор.

— Ще дойде — успокои го Емо.

— За какво ми е да идва.

— Ами да се учиш.

— Бре! Тази ако се домъкне сега, ужас!

— Какво да правиш! Това е.

— По дяволите всички даскали като нея!

— Значи всичките.

— Е, не баш всичките, ама повечето.

— Идва!!! — Киро връхлетя в стаята и повлече след себе си тези, които стояха на вратата.

— Кой идва? — провикна се Иванчо.

— Математичката.

— Леле! Ужас!

— Стига сте се вайкали! — каза Емо. — Голямо чудо, като е математичката! Да не е горски, я!

— Абе, остави се! То по-добре да е горски — въздъхна дълбоко Славчо и в това време в стаята влезе математичката.

— Какъв е този шум, ученици? Как може такова нещо! Малко да закъснееш, ще вдигнат училището на главите си! Вие сте единственият клас, който вдига такъв шум!

— Не сте ги чули другите, затова — каза Емо.

— Не съм ги чула, именно защото не вдигат такъв шум като вас. А пък сте единайсети клас. Последна година. Може ли такова нещо! — продължи поучителното си слово математичката. — В такъв шум не може да се работи... Сядайте. Кой отсъства?

— Няма отсъстващи.

— Я проверете по-добре! Може някой да е изчезнал.

— Няма.

— Добре, само да не се окаже, че няма някого. Ще пиша отсъствие и на дежурните.

— По правилник не може! — провикна се Киро.

— Не може, ама и вие го спазвате толкова този правилник.

— Това не значи, че и вие няма да го спазвате — извика Емо.

— Стига толкова! Нямаме време повече. Трябва да изпитвам.

— А-у! — чуха се няколко гласа.

— Леле!

— Бог да ми е на помощ!

— Стига, бе!

— Гледай си работата!

— Само да не ме изпита, пък всичко друго — хубаво!

— Да излезе двайсет и четвърти номер!

— А-а!

— Киро...

— По-дяволите! — изруга под носа си Киро и добави: — О, другарко, ама защо мене?

— Хайде, излизай! Тебе улучих.

— Е, че глупава работа!

— Хайде, хайде! Нямаме време.

— Какво да правя?

— Как какво да правиш! Изведи зависимостта между ъгли, които се допълват до нула, деветдесет и сто и осемдесет градуса.

— Какви зависимости?

— Боже! Ти не си си чел урока!

— Как да не съм го чел! Забравих го.

— Я си сядай. Две ще ти пиша.

— Голямо чудо!

— Не е малко. В единайсети клас си.

— Какво от това!

— Трети номер да излезе.

— Не мога да говоря, другарко.

— Как така да не можеш! Знаеш ли, че се пише единица за отказ от място?

— Добре, ще изляза, за да ми пишете двойка.

— Я си сядай! Девети номер.

— Другарко, вчера не можах да си науча добре.

— Какво е това безобразие! Я извадете по един двоен лист!

— Днеска правихме вече контролно! — извика Емо.

— Пак ще правите!

— Няма да правим!

— Как няма да правите! Я пишете!

— Другарко, за един час две двойки не могат да се пишат — засмя се Киро.

— Добре, ти няма да пишеш.

— Какви са тези своеволия!

— А вие не правите ли своеволия?! — математичката беше почервеняла и ядосана, дори вбесена. — Пишете урока! И по-бързо, защото имам да предавам. Има двадесет и пет минути до края.

— Няма да можем!

— Добре, хайде пишете. До края на часа ви давам време.

— Бре, колко благородна! — каза Емо тихо на Славчо.

— Самото благородство! Ами я по-добре кажи нещо.

— Почти нищо не си спомням. Имаше някакви кръгове и не знам какво си още.

— А, тригонометрични окръжности!

— А, така!

— Ей, Доро, я кажи нещо — бутна я Славчо.

— Чакай малко, да свърша и ще ви продиктувам — прошепна Дора и продължи да пише. — Слушайте — каза тя след малко. — Начертайте окръжността и ъглите алфа и минус алфа.

— Готово.

— Дето се пресичат рамената с окръжността, напишете „ем“ и „ем“ едно главни.

— Готово.

— Центъра „О“.

— Готово.

— Пишете сега: синус алфа равно на ем едно ем с черта отгоре. Косинус алфа равно на О-ем едно с черта отгоре. След това: синус скоби минус алфа равно на ем едно ем с черта отгоре. Следователно косинус алфа е равно на косинус минус алфа. Синус алфа е равно на минус синус минус алфа. Сега за тангенса...

— Дора, не приказвай!

— По дяволите!

— Хайде, слушайте! Тангенс алфа е равен на синус алфа върху косинуса, равно на минус синус минус алфа върху косинус минус алфа, равно на минус тангенс алфа.

— Добре, за котангенса ще си го напишем.

— Готови ли сте?

— Да.

— Сега до деветдесет градуса.

— Дора, не приказвай! Защо не пишеш?

— Пиша.

— Не се обръщай назад и не приказвай!

— Ех, че мръсница! — каза Славчо.

— Нищо, ще си го напишем сами — успокой го Емо.

— Емиле, не приказвай.

— Не приказвам.

— Само говориш. Ако хвана някой да говори още веднъж, ще го изхвърля и ще му пиша единица.

— Глупости! — каза си Емо и продължи да пише, каквото му дойде на ума, разбира се.

Славчо, също измислящ урока в момента, се задълбочи и пишеше всевъзможни варианти.

— Киро, не подсказвай!

— Как ще подсказвам, другарко, аз не си знам урока.

— Не си знаеш урока, ама си отворил учебника.

— Какъв учебник, другарко?

— Абе, то с вас човек на глава не може да излезе! Я се махай от стаята, че пречиш на другите.

— Как ще им преча.

— Излез!

— Ще изляза. „Кураж, дружина, вярна, сговорна...“

— Излизай!

— Е-е! Не виждате ли, че излизам! — вратата се хлопна и в стаята зацари тишина. Тягостна и гробна.

Емо и Славчо написаха новите варианти на урока и се приготвиха да излизат.

— Мария, я дай този лист!

— Какъв лист, другарко?

— Ей онзи, дето е в джоба ти. Дай, дай! Не се прави...

- Ето, другарко, никакъв лист нямам.
- Я да видя!
- Ето!
- Хм! Големи шмекери сте вие!
- Какви шмекери, другарко, никакъв лист нямаше!
- Интересно! А-а! Райчо! Какво е това?
- Книга, другарко.
- Каква е тази книга? Я я дай!
- Ама тя няма да ви е интересна.
- Я гледай! Чете романи в час, когато другите правят контролно.

Интересно.

- Ами какво да правя, другарко?
- Боже, господи!
- В това време би звънецът и математичката извика:
- Всички предавай!
- Един момент.
- Няма време, предавай!

ДЕВЕТА ГЛАВА

ГОСПОДАРИ НА ПОЛОЖЕНИЕТО

Оставаше само часът по химия, но нашите приятели както винаги използваха междучасието да се налудуват. Закачаха „зайците“, показваха превъзходството си над тях, като ги караха да минават през определено място — нито сантиметър настрана. Който не се подчиняваше, беше връщан да мине отново, само че през разрешеното място, а не през забранената зона, строго охранявана от садистичните единадесетокласници.

— Всеки да минава през вратата! — извика Киро и накара няколко „заека“ да се подчинят на заповедта му.

— Не се опитвай да правиш нарушения!

— Само през вратата!

— Ей, я се върни!

— Минавай само оттук!

— Не се отклонявай!

И много такива възгласи и заповеди се чуваха в коридора, където единадесети „Б“ беше единственият единадесети клас. Останалите бяха в другите краища на гимназията и по другите етажи. В този коридор нашите приятели бяха господари на положението.

— Ей, един заек мина отзад!

— Дръж го!

— Стой!

— Я се върни!

— Връщай се!

— Няма пък! — извика „заекът“ и избяга.

— Единадесети „Б“ клас са хулигани! — извика едно момиченце. Емо се обърна и видя, че е онова „зайче“, което предното междучасие беше извикало същото.

— Дръжете заека! — извика Киро и Емо с едно протягане хвана непокорната.

— Охо! Тя имала и учебник! Конфискува се! — каза Емо и издърпа от ръцете на смаяното момиченце един учебник по

машинознание. — Я гледай! Тези зайци са влюбени в машинознанието. Много го учат. Даже и в междучасието.

— Ти пък откъде знаеш в кого съм влюбена! — озъби му се „зайчето“.

— Ха-ха! Не се гледа колко е малко, ами много знае!

— Знам пък!

— Ти освен уроците си, друго не трябва да обичаш — каза Киро и се захили.

— Обичам пък!

— Кого? — запита през смях Емо.

— Тебе!

— Я, гледай! Малко си още.

— Не съм пък!

— Върви при майка си да ти даде млечице!

— Няма! Вие всички сте лоши! Хулигани!

— Славчо, я остави учебника в стаята. — Емо даде конфискувания учебник на приятеля си и каза — Ти знаеш ли какво значи хулигани?

— Знам. Такива като вас! — извика „зайчето“.

— Малко, пък много знае.

— Пусни ме!

— Върви по дяволите! Никакъв учебник няма да ти върна.

— Ще се оплача на класната.

— Знаеш ли колко само ме е страх от твоята класна!

— Дай ми учебника!

— Накрая на годината ще ти го дам

— Ами аз откъде ще уча?

— Откъдето намериш.

— Моля ти се!

— Щом ми се молиш, ще ти го дам.

— През това време останалите „въдворяваха“ ред. Райчо и Румен конфискуваха пет-шест гъби, за да има с какво да се изтрива дъската. „Зайците“ протестираха, но не можеха да направят нищо.

Изведнъж Райчо, който беше влязъл погрешно в един девически десети клас, изхвъркна без горната си дреха, а след него като гарги се разкрещяха десетокласничките.

— Гъби ще крадеш, а! Няма да ти върнем сакото!

— Дайте ми сакото!

— Вижте го! Краде, а иска милост!

— Ей, рагаци, помагайте! — извика Румен и излетя от същата стая с един стол.

— Стола срещу сакото! — извика Райчо.

— Кретени! — извика една десетокласничка.

— Дръжте го! Него срещу стола! — извикаха няколко други и хванаха нещастния Райчо, преди да е успял да се опомни. Вмъкнаха го в стаята, като го държаха яко, така че той не можеше да се измъкне.

— Надя, отиди да преговаряш.

— Отивам. Какво да им кажа?

— Всичките гъби, дето ги взеха от деветите класове и стола срещу този кретен.

Надя отиде и се върна с празни ръце.

— Какво стана?

— Оня идиот Емо каза, че Райчо щял да се оправи сам. Вика, че интересите на класа му не били интереси и на Райчо.

— А! Виждаш ли какви приятели имаш!

— Много са си добри рагациите.

— Виж какво. Ще те пуснем, само че ще работиш за нас.

— Я гледай! ЦРУ!

— Аз ти казах! — това беше най-нахаканата от всички.

— Я си гледайте работата!

— Виж какво! Ако не вербуваш за нашите момичета достатъчно момчета от гимназията, ще ти строша главата!

— Бре, че страшни!

— Аз казах!

— Пък и важни!

— До утре ако не вербуваш вашите, как ги каза, а, да, рагаци, ще ти счупя лично главата.

— Това е наказуемо от закона.

— Ще видиш ти един... закон!

— Хайде, че би звънеца!

— В събота трябва да направим джумбаре с твоите рагаци.

— Моите рагаци си имат с кого.

— Разкарай се сега и утре те искам да докладваш! Хайде, изчезвай.

— Откачени! — каза Райчо и излезе от девическия клас, обличайки сакото си.

— Какво стана? — срещна го Емо.

— Майтап!

— Какъв майтап?

— Искат да правят оргия с нас.

— Каква оргия?

— Джаболо.

— Какво джаболо, бе!

— Джумбаре.

— То наистина било майтап. И какво искат друго?

— Да запазя рагаците за тях.

— Ха-ха-ха-ха! — изсмя се Емо и то така, че започна да се превива от смях. — Явно не познават единадесети „Б“ клас!

ДЕСЕТА ГЛАВА

СКОРОСТТА НА РЕАКЦИИТЕ

Емо връхлетя в стаята и се натъкна на Марина.

— Оо-ох! — извика съученичката му.

— Много се извинявам — съчувствено се обърна към нея Емо и изкрещя — Идва!!! Маринке, не ми се сърди — продължи той.

— Не ти се сърдя, ама по-внимателно влизай.

— Друг път ще внимавам.

— Клас, стани — извика дежурната и всички се намериха за съвсем кратко време по местата си, а след като химичката влезе, се заизмъкваха бавно-бавно от чиновете си.

— Е-е! Сякаш сте старци! — възмути се химичката. — Скапали сте се, не приличате на гимназисти, и то най-вече абитуриенти! Вярвам, изморени сте, но и аз съм изморена. Хайде, сядайте.

Вратата се откряна и в отвора се показва симпатичното лице на новата Емова познайница. Тя се усмихна на Емо и извика:

— Хулиган!

След това затвори вратата. Емо се замисли. Какво искаше от него това „зайче“?

Киро се обади шепнешком отпред:

— Емо, този заек си търси белята!

— Ще си я намери, щом толкова му се иска! — каза Емо и в същия момент му стана много неприятно. — Голям глупак е този Киро — прошепна той на Славчо. — Какво ми се бърка в работите!

— Лапнал е по твоя заек — също шепнешком му отвърна Славчо.

— Той не е мой заек.

— Е, нищо, важно е, че търчи по тебе.

— Какво търчи, по дяволите! Нека Киро си троши главата с него!

— Кириле, излез на дъската — чу се гласът на химичката, която до този момент беше преброявала няколко пъти класа, да не би някой да е изчезнал.

— Ама, другарко, днес всеки час ме изпитват! — запротестира Киро.

— Нищо, нека след това да се хвалиш, че еди кой-си ден са те изпитали по всичките предмети.

— Ама, другарко, само три пъти имат право да ме изпитват.

— Няма такъв правилник. Ще излезеш ли?

— Не.

— Ще ти пиша двойка.

— Пък пишете ми.

— Излез ти, Емиле.

— Не искам.

— Как така! Как да не искаш!

— Не съм добре.

— Как така да не си добре! Я излез, иначе ще ти пиша двойка.

— Добре, и за какво да говоря?

— За скорост на химичните реакции. За днес това ни е урока, нали?

— Откъде ще знам!

— Какво? Ти не си знаеш урока!

— Не.

— Сядай си тогава.

— Не, ще изляза.

— Защо ще ми губиш времето?

— Защо да ми пишете за нищо двойка?

— Добре, излизай, да видим какво ще кажеш.

— Ама че глупав късмет!

— Марина, излез и ти.

— Виждаш ли, ако не се бяхме сблъскали, нямаше да ни изпитат!

— прошепна Марина, когато отиде на дъската.

— Какво да правя.

— Нищо. Знаеш ли си урока?

— Не.

— И аз.

— Хайде, Емиле, говори.

— Чакайте да си помисля малко.

— Няма какво да те чакам. Марина, ти ще говориш ли?

— Не мога.

- Боже господи! Днес никой ли не си знае урока?
- Не! — чу се от дъното на стаята.
- Значи, трябва на целия клас да пиша двойки.
- Няма да са действителни — обади се Райчо.
- Така ако се учите, по новия правилник никой няма да има примерно поведение — заплаши ги химичката.
- Какъв е този нов правилник? — запита някой.
- За определяне на поведението. Основното ще бъде добро.
- Значи на мижитурките ще се връчва примерно — каза Емо.
- Как така на мижитурките! Човек с изявена трудолюбивост, ученолюбивост, отличен успех, трудови навици, честност, откровеност, другарско отношение, чувство за колективност, критическо отношение към другарите си...
- А не към учителите! — извика някой.
- ... към себе си, въобще, човек, който дава пример и със своя пример увлича другите, той ще има примерно поведение.
- Вие как ги разбирате тези неща? — обади се Славчо.
- Те се виждат.
- Някой лицемер ще ви излъже.
- Едва ли.
- Да, но на този, който има примерно поведение, няма да му е много удобно сред масите с добро поведение. Ще се чувства чужд.
- Как така! Той ще се гордее!
- Един честен човек няма да се гордее с това, че се е издигнал изкуствено над съучениците си.
- Училището ще се гордее с такива примерни ученици.
- Няма идеален човек.
- Но ние се стремим да създадем по-съвършени личности.
- Човек без слабости не се е родил.
- Незначителните слабости се пренебрегват.
- Значи, оценката не е обективна.
- Тези, които са съставили правилника, знаят по-добре от нас.
- Те са богове.
- Не са богове, но все пак знаят повече от тебе и от мене.
- „Преклонената главица остра сабя не сече!“ — извика Киро.
- Мижиде да те лажам! — обади се Румен

— Много време си изгубихме в разисквания. Сядайте си. Днес няма да ви пиша двойки, но ще си отбележа в моя бележник, че на този ден не сте си знаели урока.

— А на мен ми писахте двойка! — извика Киро.

— Ти първи отказа и ти писах.

— Не е честно. Защо само на мене?

— Значи, и на съучениците ти да пиша, така ли?

— Да.

— Няма да им пиша. Не чувстваш ли, че си егоист. И на тебе няма да пиша, но исках да докажа на съучениците ти, че има хора, които не заслужават примерно поведение само заради проявеното недругарско отношение.

— Явно защитава и рекламира новия правилник — обади се Елито.

— Така е — каза Киро. — Всеки гледа себе си. Аз няма да се оставя да ме тъпчат, я!

— Чуваш ли го какво приказва? — каза Емо на Славчо и направи гримаса на страшно отвращение.

— Това беше най-вече заради тебе казано — рече Славчо.

— Ако беше въпрос, аз нямаше да изляза на дъската. Излязох само да не изпитат някой друг на моето място. И най-главното, никога не съм проявявал егоизъм като Киро. Пък и химичката се престара. Много благородна се показа. Лицемерка!

— Такава е. Внася вражди в класа. Меси се, където не ѝ е работа.

— Днес не можах да ви предам новия урок, но следващия път ще ви предам два — каза химичката, когато звънецът вече биеше.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА ВЪЛНЕНИЯ

— Утре ще имаме практика в училище — извика Райчо. — Двете групи.

— Ура!

— Браво!

— Славчо, хайде! — извика Емо на приятеля си, който говореше със Станислава. — Хайде, по-бързо!

— Идвам.

— Когато тръгнаха по коридора, Емо му каза:

— Май си лапнал по Станито.

— Какво да правя. И тя е лапнала по мене.

— Не се знае. Внимавай да не те излъже.

— Не вярвам.

— Такова добро момиче може.

— Добра е, наистина.

— Кой знае!

— Имаш нещо наум?

— Да.

— Какво?

— Нищо, нищо. Все пак се пази. Дори и да те излъже, да не се изненадаш.

— Не знам. На мене ми се струва, че тя е самата невинност.

— Това е най-опасно.

— Защо пък? Тя наистина е честно момиче.

— Аз ти казах.

— Хулигани! — се чу отзад.

Емо и Славчо се обърнаха.

— Охо! И със шапка! — извика Емо.

— И то бяла — допълни Славчо.

— И най-вече заешка.

— Гледай ти! Каква чанта!

— Модерна!

— Не знаеш ли, зайченце, че шефът е забранил да се ходи на училище с такива чанти

— Да, с такива спортни.

— Страх го е, да не би всички да станат спортисти.

— Ами вие защо сте с такива?

— Ние сме стари пушки. На нас е позволено!

— Хоп, една шапка!

— Дай ми шапката.

— Каква шапка?

— Дай ми шапката!

— С такива шапки не се ходи на училище.

— Аз пък ходя.

— Бре!

— Дай ми я!

— Няма!

— Ще се оплача на класната!

— Тя не ми предава.

— Ще се оплача на директора.

— Охо! Откъде го познаваш?

— Ние с него сме приятели.

— Я гледай!

— Дай ми шапката! За какво ти е?

— Ще викаш ли хулигани

— Да!

— Тогава няма да ти я дам.

— Значи наистина сте хулигани! Хулигани!

— Не се горещи, моме!

— Дай ми шапката!

— Ще си я запазя за спомен.

— Майка ще ме пита къде ми е шапката.

— Ще ѝ кажеш, че си я загубила.

— Тя ще ми вика.

— Ти нямаш ли уста?

— И баща ми ще се разкряска.

— Леле! То ставало опасно.

— Да, ами ако разберат

— Какво от това

- Класната видяла една моя съученичка в морската градина...
- Че какво от това?
- Не била сама.
- Тука не сме морската градина.
- Не, ама те били...
- Да, ясно.
- И сега баща ѝ я води с колата до училище и си я прибира след
това.
- Баща ти има ли кола?
- Не.
- Тогава няма от какво да се безпокоиш.
- Твоят приятел с онова момиче ли ходи?
- С кое?
- Дето си замина с него.
- Много си любопитна.
- Как се казваш?
- Я гледай! Дръж си шапката.
- Мерси.
- Не се казва мерси, ами благодаря.
- Благодаря!
- За какво?
- Дето ми върна шапката.
- Ха-ха-ха! Ама наистина, вие, зайците, сте много комични!
- Накъде живееш?
- Нагоре.
- И аз съм натам.
- Ами ако класната ти те види?
- Тя не живее насам. Пък и ние не правим нищо.
- То оставаше и да правим.
- Вие утре практика ли имате?
- Да.
- Жалко. Няма да се видим.
- Защо пък. Ние ще бъдем в училище.
- Така ли?
- Така ами.
- Ох, че студено!
- То е от времето.

— От времето е, да. Ти имал ли си приятелка?
— Що за въпрос! Не.
— Така ли?
— Да. Още нещо?
— Не, аз просто попитах.
— Друг път да не питаш. Аз може да си имам любима, а не само приятелка.
— От вашия клас ли е?
— Да.
— А ако те види с мен?
— Тя не ме ревнува.
— Как така?
— Защото не знае, че я обичам.
— А как така? Тя ти е любима, а не знае.
— Ей така, не знае.
— А защо не й кажеш?
— Какво?
— Че... такава...
— Да, да, ясно! Няма защо.
— Ако бях на твое място, щях да й кажа.
— Боже, че урок!
— А защо не?
— Още си зайче.
— Може. Вие като сте по-големи пък, човек не може да ви разбере. И хем сте абитуриенти.
— Още един срок ни остава. Чакай малко. И след това матура...
— И вашата не е лека.
— Не е. И още повече, че такива зайчета като тебе я усложняват.
— Как?
— Ами така.
— Виж, твоят приятел по си го бива. Той си е казал на любимата, че я обича, а ти...
— Кой както си знае!
— Може би.
— Не може би, ами си е така.
— Аз съм оттук.
— Чао.

— Чао.

Емо се запъти към тях, като вървежът му се усили. Какво искаше това „зайче“ от него? Дори и да има нещо, защо не го остави на мира. „По дяволите! — каза си той. — Няма ли да имам и аз някога късмет?“

До тях беше доста далеко, но той предпочиташе да върви пеш, дори и през най-големия студ. Скоро настигна Славчо и Станислава.

— Как върви новото запознанство? — усмихна се Станито.

— Заешка работа!

— Защо? Това момиченце е много добро. Аз го познавам.

— Така ли?

— Така, ами! Да не си я обидил с нещо?

— Как ще я обидя!

— Тя наистина е много добро момиче.

— Не е имала време да стане лоша — пошегува се Славчо.

— Славчо, стига пък ти! Искаш да кажеш, че аз съм имала време.

— Не съм искал да кажа такава нещо. Само се пошегувах.

Емо запомни думите на Станито и си каза „Гузен негонен бяга“, но нищо не спомена след това на Славчо, не искаше вече да говори по този въпрос.

Когато си влезе в къщи, той запали печката, извади магнетофона и го пусна. Чуха се приятните гласове на „Про-Арте“. Това беше любимата му песен — „Марина“. Навярно, тя му беше любима, защото извикваше нещо в него...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА НЕОЧАКВАН ГОСТ

Емо се наобядва с каквото намери и се излегна на дивана. Изведнъж звънецът рязко и силно прониза ушите му и той го „благослови“ наум. Бързо скочи и отвори входната врата. Там стоеше неговата класна ръководителка!

Емо остана неприятно изненадан.

— Добър ден — каза тя.

— Добър ден — отвърна все още изненадания Емо. — Заповядайте... влезте — измърмори той и класната му се вмъкна вътре.

— Добре си тук.

— Добре съм.

— Имате голяма библиотека. Четеш допълнително.

— Ами! Толкова ми остава време.

— Не ти остава време ли?

— Не ми остава за такива неща.

— А за какви?

— Естествено, уча се уроците.

— Толкова време?

— Не, вечер. Само вечер си уча.

— А цял следобед какво правиш?

— Спя.

— Спиш?

— Да. Иначе не мога.

— Мъчи се да не спиш толкова много.

— Предпочитам да не дремя над учебниците.

— Хм! А как върви със съучениците ти?

— Кое как върви?

— Всичко.

— Нормално.

— Няма ли някакви неприятности? Например с Кирил.

— Не.

— Разбрах, че не сте в добри отношения.
— С кого?
— С него.
— С Киро?
— Да.
— Който ви е казала това, е излъгал.
— Аз мисля, че не е.
— Кой е той?
— Все някой е.
— Ясно. Имате доносчик.
— А, не! Съвсем страничен човек е.
— В нашия клас странични хора няма. Ако нещо е излязло, то страничен човек не може да го изнесе.
— Както и да е. А любовта как върви?
— Коя любов?
— Ами там, твоя приятел Славчо и Станислава. Нали са двамата?
— А, не! Няма такива неща.
— Как да няма? На мен не ги разправяй тия работи.
— Може. Аз не знам.
— Не си гледат уроците, ами...
— То си е тяхна работа.
— И Райчо, и той.
— И той ли?
— Да, с Елисавета.
— Я гледай!
— Защо, учудваш ли се?
— Да. Защото това не е вярно.
— Не е вярно ли? А с коя?
— С никоя.
— Солидарни сте. Виждам.
— Защо пък. Аз казвам истината.
— А знаеш ли, че Мариана дори е стигнала по-далече И сега не знам как ще се оправя.
— Какво е станало?
— Той Кирил е виновен за тази работа. Ама и на него няма да му се размине.

— То си е тяхна работа.
— Да, но поне да бяха изчакали да свършат училище.
— На всеки му хрумва понякога нещо.
— Да, ама такива хрумвания водят до опасни резултати. Майка му на Кирил ми се оплаква. Не го оставяла да си учи уроците.
— Кой?
— Мариана. Направо не очаквах от нея това.
— Да пречи на Киро да си учи уроците ли?
— То да му пречеше само за уроците, ами му е замаяла главата, че той само по нея търчи.
— Не съм забелязал такова нещо.
— Едва ли.
— Ама наистина. Аз не знам такова нещо.
— Нали Мери й казвате на Мариана? Да, така, нали?
— Отде ще знам.
— То голяма конспирация, голямо нещо. И ще ти кажа. Мариана е голяма еснафка. Това ти го казвам не като учителка, не като класна, а като човек, който вижда слабостите на другите.
— Това го знам.
— Дори нейната еснафщина стига до снобизъм
— Това ми е ясно.
— Естествено, това си е в характера ѝ, но тя така силно повлия на Кирил, че той стана просто неузнаваем.
— Не съм забелязал. Или може би вие не сте познавали учениците си достатъчно добре.
— Така ли мислиш?
— Да.
— Но все пак Станислава е много добро момиче. Славчо не се е подвел.
— Не знам.
— Защото ти е приятел.
— Не, просто не знам за това.
— Не може да не знаеш, но както и да е! Това не е най-важното. Аз дойдох за друго. Твоят успех е много намален. А миналите години беше един от най-добрите ми ученици. Какво ще кажеш за тази работа?
— Нищо.

— Как така нищо? Някой пречи ли ти да учиш?
— Не.
— Няма защо да криеш.
— Вие сигурно знаете.
— Да, знам.
— Ясно ми е. Този път излъгахте.
— Защо?
— Защото за мен нищо не знаете.
— Ще науча.
— Няма, защото и самият аз не знам.
— Как така?
— Ами така, всичко става.
— Нямам намерение да се намесвам в интимните ви работи, но вие ме карате да го правя, защото стигате до глупости. Големи сте, а не любов изпитвате, а някакъв инстинкт да се събирате по двойки!
— Това не се отнася за мен, защото аз не съм член на някоя от тези двойки, за които вие споменавате.
— Още по-добре. Значи ще мога да се уповавам на теб.
— Не.
— Как така?
— Все пак са ми съученици.
— Неправилно ме разбираш.
— И вие ме разбрахте неправилно.
— Не знам. Внимавай, все пак.
— Какво, да не се подхлъзна ли?
— Да. И се стягай, защото идва краят. Аз трябва да вървя. Ще отида у Славчо и у Станислава. Довиждане.
— Довиждане — каза Емо и затвори с облекчение вратата.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА ОБЯСНЕНИЕ ПО ТЕЛЕФОНА

Емо пак пусна „Марина“. Знаеше я вече наизуст, но не му омръзваше да я слуша.

Най-после той се реши на една безумна дързост. Отиде до телефона, вдигна слушалката и завъртя пет пъти диска на номератора.

Оттатък се вдигна слушалката.

— Да? — чу се приятен глас.

— Марина?

— Тя е на телефона. Кой я търси?

— Загадка.

— Кой се обажда? Ще затворя телефона!

— Моля ти се, недей!

— Кажете си името!

— Емил се обажда.

— О, Емо, ти ли си? Не можах да те позная.

— Гласът се изменя.

— Да, затова. Защо се обаждаш?

— Просто така. Класната беше у нас.

— Така ли?

— Да. И ми наприказва куп глупости.

— Какви?

— Каквито искаш. Тя направо има детективски наклонности.

— Какво каза?

— Кой с кого ходел и такива разни...

— Я виж!

— Така е.

— За мен какво каза?

— Нищо.

— А за тебе позна ли?

— Няма какво да познава за мен.

— Значи, не е познала.

— Не. Никой не може да познае.

- Така ли?
- Да.
- Искаш ли аз да позная?
- Хайде.
- Ти знаеш ли с коя ходиш?
- Кажи де!
- С едно момиченце от девети клас.
- Не е вярно.
- Аз днеска те видях с нея.
- Може да си ме видяла, но не е вярно.
- Нашите момичета така казват.
- Те нищо не знаят.
- А! Понякога знаят.
- Знаят само с клюкарство да се занимават.
- Прав си.
- Ако не бях сигурен, нямаше да ти кажа.
- Какво друго интересно каза класната?
- Че отива у Славчо, а след това не знам си къде.
- Значи ги е загоряла.
- Откъде ще знам!
- Нали ти е казала?
- То си е нейна работа. Опита се да ме вербува за нейното разузнаване, само че не стана.
- Има някой от нашия клас, та й докладва всичко.
- И аз така предполагам.
- Само че не знам кой е.
- И аз.
- Аз мисля, че е или Дора, или Росина.
- Не бива да ги обвиняваш без основание. Аз не съм сигурен, че са те.
- Трябва да се разбере.
- Ще разберем. Кажу ти нещо интересно.
- Какво да ти кажа? Няма какво. Кажу ти.
- Да, Маринке. Ще ти кажа. Само че...
- Само че какво?
- Нищо. Двоумя се.
- Хайде, не се двоуми. Може да се разколебаеш.

— Няма. Все някога ще ти го кажа, Маринке.
— Какво ще ми кажеш, Емо?
— Няма да ми се сърдиш, нали?
— Няма, разбира се. Никога не бих ти се разсърдила.
— Добре тогава. Но все пак...
— Хайде, хайде, не се бой. На никого няма да кажа.
— Няма да кажеш, нали?
— Няма, не се безпокой.
— Не се безпокоя, просто набирам смелост.
— Набра ли я?
— Да, Маринке. Ако някой ти каже, че съм идиот, може напълно да му повярваш.
— Защо, Емо?
— Защото и аз не знам.
— Това ли беше?
— Не, Маринке, досега нямах смелост, но сега вече няма как. Аз те обичам, Марина!
Никакъв отговор. Само тежко дишане в слушалката. Емо се уплаши, да не би да ѝ е станало нещо.
— Не ми се сърдиш, Маринке, нали?
— Не, Емо.
— И няма да кажеш на никого?
— Няма, Емо.
— Знам, ти си най-доброто момиче на света!
— О, Емо!
— Защо, така е!
— Не, не е!
— Как? Как да не е така?
— Нищо не знаеш! Нищо. И не трябва да знаеш, но ще ти кажа.
— Не, недей.
— Страхуваш се?
— Не.
— Тогава слушай. Никой не би ти забранил да ме обичаш, но не трябва. Не трябва! Забрави ме!
— Не мога, Маринке! Нима не можеш да ме обичаш и ти? Или поне...

— Не, Емо, аз обичам друг. На него принадлежа. Забрави ме! Нека си останем само приятели. Не бива да се поддаваш на сърцето си.

— Но аз те обичам!

— Знам.

— Обичам те!

— Не бива!

— Значи, никаква надежда няма?

— Няма.

— Толкова ли съм лош?

— О не! Съвсем не си. Дори си много добър, но какво да направя? Аз обичам друг. Ще ти дам снимката си.

— Ще бъда много радостен!

— Друго нищо не мога да ти обеща.

— Нищо! Това ми е достатъчно. Аз все пак ще те обичам!

— Емо, не си дете!

— Знам, не съм. Тогава, според теб, децата могат да обичат истински.

— Може би е така.

— Жалко, че не съм дете! Щях да бъда щастлив, че нищо няма да разбирам.

— Не приказвай така, Емо. Виждаш, че не мога да ти помогна.

— Аз не искам повече нищо от теб.

— Разбирам те, Емо, била съм на твоето място.

— Не те обвинявам, вярвам ти. Хайде, довиждане.

— Довиждане, Емо.

Той постави слушалката и се излегна. Замисли се. От магнетофона се чуваше „Предай се, сърце!“. „Може би и аз трябва да се предам — каза си Емо. — А така ужасно я обичам! Ужасно! Никой не знае как я обичам, дори и тя!“.

Не знаеше какво да прави. Никога не беше изпитвал толкова разочарование...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА СКАНДАЛ

Емо тъкмо се беше унесъл в мислите си, когато се стресна от иззвъняването на телефона.

— Да? — извика раздразнено в слушалката.

— Емо, ти ли си? Елисавета се обажда.

— А! Здравей.

— Какво правиш?

— Нищо.

— Ела у нас. Никой няма.

— Никой ли?

— Да, нашите заминаха на село.

— И нашите не са тук. Отидоха да видят дядо. Много зле бил.

— Ела, ще дойдеш, нали? Ще те чакам.

— Не знам.

— Ела, моля те. Скучая сама.

— И аз скучая сам, но не се оплаквам.

— Нищо. Ела.

— Добре.

— Чакам те.

— Довиждане.

— Чао.

Той затвори телефона, облече се и излезе.

Не беше много доволен и си викаше на ум: „Тази пък и тя! Какво иска от мен? Не й ли стига Райчо?“

Качи се в автобуса. Беше претъпкан, макар и да беше два и половина следобед.

— Може ли да влезете по-навътре? — извика Емо.

— Не виждате ли, че няма място... — му отвърна някой.

— Аз няма да вися заради вас навън. Посгъстете се, поне да се затвори вратата!

— Стига си викал там!

— Я се сгъстете, че ще падна!

— Да не си се качвал!
 — Бъдете по-възпитани!
 — Абе, келеш, ти ли ще ме учиш!
 — Влез навътре и не викай!
 — Затваряй си плювалника!
 — Другари, не виждате ли, че ще падна...
 — Ей, момчето ще падне!
 — Нищо му няма. Друг път да знае!
 — Абе, другарю, как може да приказвате така. Той не е виновен, че автобусите са пълни.
 — Не е виновен, ама много знае.
 — Вижте какво! Когато си купите частен автобус, в него ще се разпореждате както си искате. Сега ще се съобразявате с другите.
 — Я мълчи, да не изхвъркнеш, че както си ми под лакътя...
 — После вие ще отидете където ви е мястото.
 — А пък тебе ще те гризат червеите.
 — Другарю, как може да приказвате така! Момчето е право.
 — Ама, ти ма! Какво се обаждаш ти, ма!
 — Я се дръжте по-прилично, намирате се на обществено място!
 — Я си затваряй плювалника ма, бульо!
 — Как може...
 — Оставете го, не виждате ли, че е пиян!
 — Ало, обадете се на шофьора да го свалим!
 — Обадете се напред!
 — Автобуса не е за пияни!
 — Олеле! Удари ме!
 — Усмирете го!
 — Не ме пипай! Не ме пипай, че...
 — Майко, тоя ме настъпи!
 — Нищо ти няма.
 — Маа-ййкоо! Мааййкоо маа! Болии! Болии мее!
 — Я по-тихо! Нищо ти няма!
 — Искам да седна!
 — Как ще седнеш, не виждаш ли колко хора има!
 — Ама искам!
 Чуха се няколко плесници. След това плач.
 — Ей, тука не е детска градина!

— Какво да го правя?
— Не му давайте да реве.
— Как да не му давам? Не мога да му заключа устата.
— Другарко, може ли да ми перфорирате билета?
— Един момент. Дайте.
— Другарко, и моя.
— Ей сега.
— Ало, отворете задната врата!
— Кажете отпред да отворят задната врата!
— Кажете на шофьора!
— По дяволите! Езиците ли си глътнахте?
— Кажете на шофьора!
— Какво е това бездушие!
— Ама всички ли сте такива?
— Всичките са, ами!
— Е-е! Най-последно! Сети се да отвори.
— Не се блъскайте, не виждате ли, че слизам!
— Ти ли си пак, бе! Я се измъквай, че да не те изритам!
— Я по-внимателно!
— Ей, затваряй си плювалника!
— Какво искаш пък ти, бе! — на Емо му кипна. Слезе от автобуса и го хвана за реверите. — Какво? Какво искаш?
— Я-я-я мме ппусснни!
— Какво искаш?
— Ш-ш-ш-ще иззвикам ммилиция!
— Викай де! Под рейса ще те натикам! Пияница!
— Момче, остави го.
— Ще го оставя, няма да си цапам ръцете повече с него — каза Емо и го блъсна в едно дърво. След това го остави и се запъти към Елито.

Беше ужасно ядосан. „Идиоти!“ — мърмореше под носа си той. Чувстваше, че би убил онзи пияница, ако не се бяха намесили другите.
„Червей! Всички са червей!“ — продължи да си мърмори той.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА ТАЙНАТА НА ЕЛИТО

Емо позвъни на вратата. Елито моментално се показа.

— Нещо се е случило? — запита тя.

— Не. Разменихме си с един кретен малко любезности в рейса.

— Влез.

— Нещо се е случило? — попита на свой ред Емо.

— Май че се е случило.

— Значи се е случило.

— Да, затова те повиках.

— С какво мога да ти бъда полезен?

— Не знам.

— Викаш ме, а не знаеш.

— На никого нямам вяра.

— Страхуваш се, да не би да кажа на някого?

— Не, не.

— А какво тогава?

— Не знам.

— Нямах ми вяра въобще?

— Не, не на теб. На теб ти вярвам. Знам, че си честен.

— Честен ли? В какъв смисъл?

— Не ми е удобно да кажа...

— Хайде, без заобикалки. На никого няма да кажа. Така повече се измъчваш. И моето любопитство също.

— Виж — тя измъкна от едно чекмедже нещо, увито във вестник.

— Какво е това?

— Ей сега ще видиш.

— Я гледай! Образеца от училище!

— Сега шефа няма откъде да се консултира за униформата.

— Бооже! Той има откъде, ама добре, че си го взела.

— Дигнах го, ама голям страх брах.

— Превари ме.

- Да не би и ти да мислеше да го...
- Да... да. Сутринта се чудя кой ме е изпреварил.
- Аз го дигнах снощи.
- Снощи ли?
- Да. Към осем и половина.
- Че беше ли отключено?
- Беше. Нали има вечерно.
- Да, вярно.
- Аз не исках да го взема, ама случайно...
- Случайно ли?
- Ами да.
- Случайно си го задигнала?! Я виж ти!
- Без майтап. Исках да видя как ще стане.
- Ти пък! Смайваш ме.
- Защо?
- Действаш като професионалист.
- Чак толкова! Какво да го правим това?
- Сложи го в една чанта.
- После?
- Ще отидем в морската градина и ще го изгорим.
- Да го горим ли?
- Ами разбира се!
- Аз мисля да го запазим.
- Никакво запазване!
- Като си вземем дипломите, ще го изпратим на шефа.
- Глупости! Дай да го изгорим.
- Ами рамката?
- Всичко. Да няма доказателства.
- Че кой ще ги търси?
- Аз ти казвам.
- Добре. Все пак не знам кой ще тръгне да го търси.
- И аз не знам, ама по-добре да го изгорим и да разпилеем пепелта по четирите посоки на света.
- Бре!
- Бре, я! Давай да го горим.
- Добре. Къде ще го горим?
- В морската, нали ти казах.

- Как, там по алеите ли? Там най-много ще ни видят.
- Ами! Знам едно тайно място. Под едно дърво. Доста опасно е това място. Стръмно, точно към морето се спуска.
- В такъв случай, аз не мога да присъствам.
- Не е нужно. Аз ще го изгоря. Само вземи кибрит.
- Добре. Тръгваме ли?
- Хайде.
- Чакай да го натикам по-добре в чантата.
- Само с какво удоволствие ще го запаля!
- Какво е това садистично удоволствие? В училище измъчихте зайците.
- Какво да правя. Разни глупави хрумвания.
- Вие, момчетата, все ще измислите някоя глупост.
- А вие не ги мислите, ами случайно ги правите.
- Емо!
- Какво, не е ли така?
- Не е, разбира се.
- Ваша работа.
- Това да изгорим образеца, не е ли глупаво?
- Не е. Пък и да е глупаво, е най-разумно.
- Хем глупаво, хем разумно...
- Значи е разумно.
- Хм!
- Какво? Мислиш, че ако го изпратим на шефа, той ще запази мълчание? Божее, каква олелия ще вдигне! Ще почне разследвания. Нали го знаеш какъв е Шерлок Холмс.
- Добре тогава, да го изгорим.
- Разбира се.
- Къде е твоето тайно място?
- Чакай де! Има време.
- Е-е, откъде ще го знам.
- Ами затова ще търпиш. Ще стигнем.
- Ако за това не се разчуе, шефът няма да научи.
- Естествено.
- Няма да кажеш на никого, нали?
- Бооже!
- Не знам.

— Гледай ти да не се изгървеш.
— Няма.
— Все пак, внимавай. Даже и на майка си не казвай.
— Как ще ѝ кажа! Все едно целия град да научи.
— Затова се пази. Виждаш ли, че е най-добре да го изгорим. Ако го беше намерила майка ти...

— Остави се!
— А-а така! Сега се убеди, че съм прав.
— Да де, прав си.
— Наближаваме.
— Тук ли ще го гориш?
— Не. Ще слеза надолу.
— Леле! Че то е много стръмно!
— Стръмно нестръмно, там! Там съм рекъл, че ще го изгоря.
— Добре. Но внимавай. Да не се хлъзнеш.
— Бооже! За пръв път слизам там!
— Откъде ще знам!
— Сега знаеш. Дай го. Стой тук на пост. Като видиш опасност, свири сигнала на Черното лале!
— Добре.
— Хайде.

Емо се спусна надолу до една малка площадка, образувана от издадените корени на едно голямо дърво.

Долу се разбиваха морските вълни.

Емо измъкна от чантата образеца, свали стъклото и го хвърли в морето. То се пръсна о един камък и парченцата потънаха в разпенената вода.

След това извади кибрита и запали образеца с рамката.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА НЕСПОДЕЛЕНА ЛЮБОВ

Емо се измъкна от тайното място. Лицето му беше придобило доволно изражение.

— Как е?

— Ех, че хубаво горя!

— Защо не донесе малко пепел?

— Нали ти казах, че не трябва да има никакви доказателства.

— Ами нали остана пепел там?

— Глупости! Аз я разпилях по четирите посоки на света. Повечето отиде в морето. Останалата се разпиля по други места, ама така, че никой нищо не може да разбере.

— Голям конспиратор си.

— Класната днеска същото ми каза.

— Как класната?

— Ами така.

— Че днеска нямаме при нея.

— Нямаме, ама тя дойде у нас.

— У вас?

— Леле! Ами ако дойде у нас?

— Няма. Тя се запъти у Славчови.

— Само у тях?

— Не. У Станислава също щеше да отиде.

— У двамата?

— Да.

— Не е случайно.

— Не е.

— Първо у вас. Нали си приятел на Славчо.

— Кой я знае класната!

— Станало е нещо.

— Ами, станало!

— А защо точно у тях ще ходи?

— Нейна си работа.

— Ужас! Човек дори и в любовта си спокойствие няма.
— Спокойната и щастлива любов е овчарска идилия.
— Глупости! Защо приказваш така? Нямам ли право и аз да бъда щастлива в любовта?
— Имаш! Кой ти го отрича? Намери си щастие в любовта и никой не би бил в състояние да ти забрани да бъдеш щастлива.
— Ти се подиграваш.
— Как ще се подигравам! Мислиш, че щастието под път и над път се намира.
— Не, но...
— Какво но? Така е. Малко са щастливите. Щастливи са тези, на които очите са слепи.
— Как слепи? Да не виждат светлината? Това щастие ли е?
— Ти не ме разбра правилно. Не слепи в буквалния смисъл, а морални слепци.
— Значи Славчо е морален слепец?
— Защо?
— Защото той е щастлив със Станито.
— Не знам.
— Така е.
— Всичко се случва.
— Ако не беше сляп, щеше да разбере.
— Какво?
— Че го обичам. Но той е егоист. И аз съм егоистка.
— Защото си егоистка, затова не го разбираш.
— Той ме направи такава. Неговите очи се затвориха, но моите се отвориха. И то доста широко.
— Не знам как да ти помогна. Аз съм в същото положение, в което си и ти. Само дето не съм егоист.
— Ако не си егоист, ще те тъпчат.
— Защо пък! Трябва да търсиш смисъла на живота си и в своето нещастие. Нека другите бъдат щастливи.
— Ти не си почувствал това, което аз чувствам.
— Кой знае! Аз три години си мълчах и накрая ми дойде да кажа.
— Какво?
— Че я обичам.
— Коя?

— Ти знаеш.
— Марина?
— Да.
— Кога й каза?
— Днес.
— Днес?
— Да.
— Значи си голям оптимист.
— А защо не? Човек трябва да се успокоява с нещо.
— Да, но аз не мога да се успокоя.
— Защо? Безсмислено е.
— Но с какво съм по-лоша от Станито?
— С нищо. Само че тя е кумира на Славчо.
— Тя е имала късмет.
— Завиждаш ли й?
— Да. Дори я мразя.
— Не се поддавай на такива чувства.
— Мразя я! Бих я убила!
— По-полека, по-полека! Не сме в средните векове!
— Теб защото те е страх да поискаш повече от Марина, затова приказваш така.
— Страх ме е? Боже мой! Защо да й развалям щастието?
— За да й помогнеш! Ти сам каза, ти сам каза, че който е морално сляп, той е щастлив.
— Не е съвсем така.
— Ти се отказваш от думите си? Те бяха самата истина.
— Глупости! Ставаше дума за дребното щастие. Великите хора са щастливи, когато направят нещо в полза на човечеството.
— Ние не сме велики хора.
— Не е ли велико дело, че унищожихме образа? Значи сме велики хора. Кой ще докаже обратното?
— Ти пък се шегуваш!
— Защо не! Да се поддаваме на тъгата ли? Млади сме. Бъдещето е пред нас.
— Кой знае! Аз ще си намеря своето бъдеще, но Славчо ще си остане еснаф.
— Ти ако бъдеш егоистка и занапред, също ще останеш еснафка.

- Ти пък си голям алтруист.
- Не съм егоист поне.
- Твоите разбирания са много интересни.
- Какво им е интересното?
- Винаги мислиш за другите, съобразяваш се с другите.
- Не знам дали е така.
- В повечето случаи е така. И да знаеш, Марина би го зарязала онзи, с когото ходи...
- Какво искаш да кажеш?
- Че ако си по-настойчив, тя ще ти обърне внимание.
- Глупости! Ти не я познаваш.
- По-добре я познавам от теб.
- Все пак, тя ми обеща снимката си.
- Какво?!
- Не чуваш ли? Глуха ли си?
- Чух, но ми стана чудно.
- Така, обеща ми снимката си, какво чудно има?
- Интересно!
- Ако беше на мое място, нямаше да ти е интересно!
- Да, но ако тя беше безразлична към теб, нямаше да ти обещае снимката си.
- Не ги разбираш ти тези работи!
- А ти много ги разбираш!
- Виж какво, ако ги разбираше, нямаше да плачеш за Славчо.
- А за кого?
- Въобще за никого. Който те обича истински, за него си заслужава да страдаш.
- Как така? Ти наистина не ги разбираш тези работи!
- Така да е! Не искам повече да споря. Хайде да отидем някъде да се почерпим по случай изгарянето на образеца.
- Добре. Къде?
- В нашата сладкарница.
- Къде е тя?
- Откъде да знам! Кажи ти.
- Ей тука близо има една. Ще прием по една „кòла“.
- В нея има наркотици, ама хайде.
- Ще станем наркомани.

- Да, от отчаяние.
- Ето я.
- Влизаме ли?
- Да.
- Две „кòли“.
- Заповядайте.
- Ей там има маса.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

НОВИ НЕЩА

Когато излязоха от сладкарницата, не знаеха какво да правят.

— Ако се върна в къщи — каза Елито, — трябва да скучая.

— Да се поразходим тогава.

— Добре.

— Колко е часът? Забравил съм си часовника.

— Четири.

— Точно?

— Да.

— Е-е! Че то още е рано.

— Рано е. За утре нямаме да учим.

— Нали имаме практика.

— Ех! И тази година да мине...

— Аз пък не искам, защото после не знам какво ме чака.

— Казарма.

— Да, но на мен не ми се ходи.

— Това е дълг на всеки мъж.

— Дълг е, но честно да си кажем, на никого не е приятно това.

— Да, неприятно е, но трябва все някой да защитава нас, беззащитните.

— Да, така е.

— Аз, ако ме питаш, бих отишла войник.

— Боже мой!

— Да, не се шегувам.

— Войната не е за жени работа.

— Откъде знаеш, че война ще има?

— О! Не дай си боже!

— Хич не ни трябва война.

— Никак. Никак!

— Ох, че ме е страх!

— Няма от какво да се боиш! Никой не е луд да си чупи главата.

— Да де, но все пак.

- Това е невъзможно.
- Ох, дано да е така.
- Теб откъде ти хрумна пък това? Много неприятно е да се говори за такова нещо.
- Да, наистина е така. Знаеш ли, че щял да идва нов ученик в нашия клас?
- Какво? Сега, когато е останал един срок?
- Сега ами.
- Що за хрумване.
- Откъде ще знам.
- Може би го местят от някоя друга гимназия.
- Не. Идва от София.
- Така ли? Откъде знаеш?
- Баща ми се познава с неговия баща.
- И защо идва от толкова далеко?
- Разни работи.
- Какви?
- Семейни.
- Неприятно!
- Така е.
- Какво да се прави!
- В този случай — нищо.
- Ние сме големи философи. Големи проблеми разрешаваме.
- Нали сме велики хора? Кой ще докаже обратното!
- Смейш се ти!
- Нали сме млади. Трябва да сме весели.
- Пък така си е!
- Така е!
- Много добре.
- Кое?
- Всичко.
- Е, не съвсем всичко.
- Ти пък се хващаш за дребните неща.
- Ти пък въобще не ги забелязваш.
- В къщи не съм такъв. От най-малкото се дразня.
- Стените ти действат на нервната система.
- Може и да е така.

— Сигурно е. И на мен ми действат. Много са потискащи.
— Ужасно!
— Да. И като отида на училище, още повече ме потискат.
— По-големи стени, повече потискат.
— Сигурно.
— Ако питат мен, какво училище ще им направя! Рай! Направо ще ти бъде удоволствие да ходиш там.
— Най-главното са учителите.
— Така е. Ама доста трудно ще се намерят подходящи учители. Защото в повечето случаи учители стават такива, на които това не им е призванието.
— Да, просто стават, та да си изкарват хляба.
— Какво да се прави, без хляб не може. Ама ако всичките бяха като Хубенов.
— Само той е човек.
— По практика ни предава, ама знае повече от другите.
— Знае. И най-главното е, че ни разбира.
— Няма, я, химичката да седне да ни слуша. Или математичката. Те са олицетворение на демагогията. Класната горе-долу си я бива, ама много си вре носа където не ѝ е работа.
— Тя нас, момичетата, много ни мрази.
— Тя изглежда и себе си мрази.
— Кой я знае!
— Всичките са като псета. Само как стоят на входа, когато правят чистките...
— Вардят, да не би някой да им изцапа училището.
— Колко пъти са ме връщали за косата.
— И мен.
— Накараха ме да стана алпинист.
— А пък аз като не мога през прозореца, пишат ми отсъствия. Станали са ми четири само от закъснения. И то не от други, ами дето са ме връщали по време на чистките.
— Нормален човек няма да направи такива глупости. Ама той и шефът е един!
— Мисли се за кой знае какво, а пък е само един директор на гимназия.

— Веднъж ме спипа в коридора с дълга коса и ми каза да се подстрижа.

— Когато ти каза да очистиш гимназията ли?

— Да. Ама наистина точно така ми каза: „Очисти гимназията!“ Аз отначало се стъписах. Не можех да повярвам, че директор на гимназия може да употребява такива изрази.

— Трябваше да го изхвърлиш през прозореца, че да „очистиш гимназията“. И то наистина.

— Бооже! Ще си цапам ръцете!

— То миналото си е минало. Само да свърша гимназията. Ще ми олекне.

— Сипи му пепел!

— Днес бяхме поне частично удовлетворени.

— Така е.

— Ще дойде време, когато ще бъдем удовлетворени напълно.

— Ще намерим нови и хубави неща в живота. Та нали затова ходим на училище. Самите учители са ни пример за добро и зло. И съучениците ни също. Всеки си има свои слаби и хубави страни.

— Без тях не може. Само дето го измислиха този нов правилник за поведението.

— Ще съжаляват за него.

— Кой ги знае.

— Той, макар и нов, е прибързан. На не съвсем укрепнали характери не бива да се действа по такъв начин.

— И аз мисля така. Ще протестираме, нали?

— Затова сме млади.

— Вярвам, че този път ще видят грешката си.

— Толкова хора ще им помогнат.

— Нямам нищо против новите неща, ама това е необмислено.

— Химичката пък днес какви теории седнала да ни развива.

— Тя си е такава.

— Добре, че днеска поне не ми писа двойка.

— Искаше да докаже, че е благородна.

— Всичко е демагогия в нея.

— Я-а! Я виж!

— Какво?

— Какво е това?

- Някакви нововъведения.
- Само нововъведения. Такова чудо пък не бях виждала.
- Защо не си ушиеш такава пола?
- Ами откъде брезент?
- Ами ще си купиш една палатка и от нея.
- Това пък направо е извратена мода!
- На Дивия Запад така са ходели.
- Тук не е Дивия Запад.
- Да, не е, ама това нововъведение е дошло оттам.
- Акъл!
- А! Това не е ли Мерито?
- Тя е! Хайде да изчезваме!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА СТРАННА ФИЛОСОФИЯ

Но беше вече късно да се скрият. Мерито ги беше забелязала и им махаше с ръка.

— Аман вече от нея! — измърмори Емо, но се приготви за неизбежната среща с Мерито. „На лицемер с лицемерие“ — каза си той и се ухили до ушите.

— О, Мери, здравей, как си? — запита престорено весело Елито.

— Много съм добре. А вие какво? На разходка, а?

— Да, разхождаме се, защото е полезно за здравето — отвърна Емо.

— Не очаквах да ви срещна двамата.

— Че какво за очакване има? — засмя се Елито.

— Досега си мълчите.

— Ама, чакай де! Ти си с грешен адрес! — извика Емо.

— Защо?

— Не ги разбираш ти тези работи! — пренебрежително махна с ръка той.

— Защо пък не! Никога такива работи не се укриват.

— Аз какво ти приказвам досега? Ей, ти май хич не разбираш.

— Глупости! Щом двама млади са заедно, значи има нещо.

— А пък особено като се намеси трети, става една бъркотия, нали така, Ели?

-Да.

— Значи ме гоните?

— А! Бооже! Ти пък какво си мислиш.

— Не се бойте, на никого няма да кажа.

— За кое? — учуди се Елито.

— За това, че съм ви видяла заедно.

— Досега ти обяснявах, моме, че имаш грешка.

— Каква грешка.

— Еей такава. Голяма като кит.

— Защо?

- Виж какво, не се прави на...
- Защо, бе?
- Защото така. Не искам да останеш в заблуждение.
- Какво заблуждение?
- Че ние с Елито се любим.
- Е как така?
- Ами така!
- Вие пък сте едни!
- Осъзна ли си грешката?
- Вас пък ви е и страх!
- От какво? Виж какво, ти си голяма фантазьорка.
- Добре де! Какво ти каза класната като беше у вас?
- Какво? Ти пък откъде си научила?
- Тя ми каза. Беше и у нас. Леле! Само каква олелия вдигна.

Майка ми след това щеше да пукне.

— От какво?

— Не ѝ издържат нервите. Пък и класната като се домъкна, тя едва се въздържа да не я изхвърли.

— Бре! Не съм знаел, че е толкова опасна майка ти.

— Ти пък! Какво ти каза класната?

— Че съм си намалил успеха.

— Така ли? Друго нищо?

— Не. Тя стоя за нула време.

— Така ли? Пък на мен ми даде отчет кой с коя ходел и такива ми ти работи.

— Нали си важна персона.

— Емо! Стига си приказвал глупости! У Елито класната идвала ли е?

— Защо питаш мен. Питай нея.

— Мислех, че знаеш, затова.

— Откъде ще знам, сега току-що се видях с нея.

— Така ли? Пък аз мислех...

— Ти можеш да си мислиш много неща. Досега се мъчех това да ти обясня.

— Ели, идва ли у вас класната?

— Не. Не ми и трябва.

— Тя няма и да дойде у вас. Тя ходи само у развратаджийте.

— Бре! Ти за развратаджия ли ме имаш?
— Ами да. Сутринта ме черпиш в сладкарницата, на обяд си отиваш с едно зайче, дето си се закачал с него по коридора, а след обяд те виждам с трето момиче.
— Що за констатация?
— А не е ли така?
— Добре, и така да е, ако някой ми каже, че ходя с теб, аз бих предпочел да се самоубия, защото слуха се разпространява повече от истината.
— Защо пък, че какво лошо има в мен?
— Много ядеш.
— Личи ли ми?
— Не, но все пак. Аз съм си стиснат.
— Защото не печелиш сам парите.
— А, виждаш ли как знаеш!
— Не ме размивай.
— Защо пък да те размивам?
— Приказваш глупости.
— Караш ме да ги приказвам.
— Защо пък аз?
— Защото ти самата говориш също глупости.
— Елита да каже.
— Не я намесвай нея. Тя, естествено, ще бъде неутрална.
— Ели, вярно ли е това, което казва той?
— Не чух.
— Виждаш ли? Тя е неутрална. Какво ти казах?
— Защото те обича, затова.
— Тя не обича мен.
— А кого?
— Тя си знае. Не съм я питал.
— Ама аз мислех...
— Ама, ама! Ти наистина ли си толкова...
— Ти пък!
— Правиш се на...
— Е-е!
— Какво! Така е. Аз от половин час се мъча да ти обяснявам.
— Какво?

- Каквото и да е! Ти нищо не разбираш!
- О! Трябва да вървя. Чао!
- Чао!

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ГРУПОВА РАЗХОДКА

— Ама че е отвратителна! — каза Елито, когато Мариана замина.
— Как може да приказва такива глупости!

— Аз се убедих, че тя не е нормална — засмя се Емо. — И днес
й казах, че е за психиатър, само че сега се убедих напълно.

— Остави я да прави каквото си ще!

— Да върви по дяволите.

— Знаеш ли какво? Обещах на Райчо да се срещнем тук в пет.

— В такъв случай, аз...

— Ама и ти! Какво си мислиш? Ние с него сме братовчеди, само
че никой не знае, даже и класната си мисли разни неща.

— Така ли?

— Така ами! О! Ето го, идва.

— С него не е ли Марина?

— Тя е. Само че тя не ходи с него. Да не си помислиш нещо.

— Здравейте — извика Райчо.

— Здравсти.

Погледът на Емо срещна очите на Марина. Те бяха пълни със
съчувствие. Тя му се усмихна. Той тъжно поклати глава.

— Срещнах Маринка и тя дойде с мен — каза Райчо.

— Много хубаво си направил — каза с дяволита усмивка Елито и
погледна Емо.

Той направи безпомощна гримаса.

— Я виж ти! Тук сякаш целият клас ще се събира! — извика
Елито.

— Кой идва? — запита я Емо, без да се обръща.

— Иванчо и Дора — му отговори тя.

— Че те не са двойка — засмя се Райчо.

— Сега ще се съберем разкомплектовани двойки.

— Другите ряпа да ядат — извика пак Райчо и се засмя доволно.

— Тук се събрахме антидвойковата коалиция — каза Елито.

— Здравейте! — извика Иванчо.

— Здравсти! Как сте?

— Добре сме. Ами вие какво сте се събрали тук? Заговор ли ще правите? — запита весело Иванчо.

— Заговор, я! — също весело му отговори Райчо — Против Мерито.

— Ние току-що я срещнахме — каза Дора. — Наговори ни един куп глупости.

— И нас ни срещна — засмя се Елито. — Направо ме вбеси.

— Какво се ядосваш пък ти! — Райчо направи пренебрежително замахване с ръката си и едва не удари Елито.

— По-полека!

— Май че щях да те цапна, защото изведнъж ми се стори, че си Мис Мери.

— Е-е! Чакай де! Ти и роднините си не познаваш!

— Не, ами просто за момент.

— Вие много я мразите тази Мери — каза Марина.

— Че не е тайна — извика Райчо.

— Не вярвам да ти е направила нещо.

— Не е, но злото трябва да се изкоренява от корен.

— Тя не е лошо момиче, само дето е зле възпитана.

— Тогава трябва да се превъзпита! — Райчо пак размята ръката си.

— Хайде да отидем в морската — даде идея Иванчо.

— О! Иванчо, какво ти е на ръката? — запита го Елито.

— Ами нищо. Мерито днес ме издра. Без да иска, ама...

— Ама нарочно — каза Дора.

Те се засмяха. Само на Емо не му беше до смях. Присъствието на Марина го потискаше. Хем му се искаше да се махне, хем му беше приятно близо до нея.

— Емо, какво ти е? — запита го Райчо. — Защо си се умълчал като гроб?

— А, нищо не ми е!

— Гледам, че си тъжен.

— Или е болен, или го любов гори — пошегува се Елито.

— Стига пък ти! — отегчително махна с ръка Емо.

— Е-е! Аз се шегувам, пък ти...

Емо тайно погледна към Марина. Очите им се срещнаха. Нейният поглед сякаш казваше: „Не мога нищо да направя!“ А Емо въздъхна и си каза: „Съдба!“

— Знаете ли какво видях днеска? — попита Райчо.

— Не. Какво? — отзоваха се Елито и Дора.

— Мечка.

— Какво?

— Мечка. Хоро дори играеше.

— Ти пък! Нещо друго не можа ли да измислиш?

— Ако не вярваш, питай майка ми. Тя даде на циганина петдесет стотинки.

— Браво! — каза Иванчо. — Много щедра била майка ти!

— Стига бе! Че щедра си е жената.

— Пък аз днеска видях вълци — каза Емо.

— Къде? — запита Райчо.

— В рейса.

— В рейса ли? Ха-ха-ха!

— Да.

— Ти пък вече си измисляш!

— Защо да си измислям? Вълците бяха на два крака.

— Да, прав си. В блъсканицата хората се овълчват.

Всички се засмяха.

— Марина, защо мълчиш? — я запита Елито.

— Какво да кажа?

— Ами нещо интересно.

— Не ми се е случило.

— Така е. Човек в това училище ще пукне от скука.

Емо разбра накъде бие Елито и затова я смушка да мълчи. Тя го погледна с укор, вдигна рамене и замълча.

— Ей че студено стана! — извика Иванчо.

— Елате у нас. Няма никого — каза Елито.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

УРОК ПО ВЪЗДЪРЖАНОСТ

— Хайде, Емо, ела с нас! Защо се спря? — провикна се Райчо.

— Ще си ходя.

— Хайде, хайде, ще си ходиш! Тръгвай с нас.

— Емо, ела! — каза Елито. — У вас няма никого, какво ще правиш сам?

— Абе...

— Хайде де! Не се цепи от колектива! — пошегува се Иванчо.

— Ако считате това за колектив...

— Е-е! Компания е!

Марина тръгна със своите съученици. Това вбеси Емо. И той не знаеше защо. Какво искаше Марина, да го измъчва ли? Не беше ли й достатъчно, че му даде да разбере тази жестока истина!

Но все пак на Емо му беше радостно в душата, че Марина беше близо, до него.

— Емо, защо си така мрачен? Накара времето да се стъмни по-рано — закачи го Райчо.

— Нищо.

— Е-е! Как така нищо? Сякаш аз не виждам!

— Райчо! — закани му се Елито.

Емо погледна към Марина. Тя беше безгрижна!

Той се вбеси. Идеше му да зареже тази глупава компания и да си замине.

Но, все пак, се въздържа.

— Колко е часът? — попита той и Елито му каза:

— Шест.

— Точно?

— Да.

— Как пък все на точните часове те питам.

— Ти си цял часовник.

— Бре! И да не знам досега!

Беше се стъмнило съвсем.

— Емо, може ли да се хвана за теб? — попита Марина.
— Да, разбира се.
— Много е тъмно.
— Уличните лампи са изгорели.
— Да.
Емо я чувстваше до себе си. Побиха го тръпки.
Двамата изостанаха назад.
— Емо, не биваше да ми казваш...
— Може би си права.
— Щом издържа до днес, трябваше да намериш сили да издържиш и до края.
— Да, трябваше.
— Нищо. Сега единственият лек е да забравиш всичко.
— Ще се помъча.
— Ти не си виновен. Знам. Гледаш, че всички са на двойки.
— Не, неправилно си ме разбрала. Съвсем искрен бях. Дори очаквах, че отговорът ти ще бъде такъв, но за морално успокоение...
— Вярвам, че никак не се успокои.
— Не, никак.
— Значи, беше по-разумно да си мълчиш. Щяхме да бъдем по-добри приятели.
— Така ли мислиш?
— Да.
— Нима това ще навреди нещо на другарството ни?
— Да, няма да бъде така естествено както преди.
— Да, права си.
— Нищо, ще се постарая да забравим този случай. И ти, и аз.
— Да, всъщност и да се обичахме взаимно, нищо нямаше да спечелим. Сега се разочаровах само аз, а в противния случай щеше да стане по-лошо. Щяхме взаимно да се разочароваме накрая.
— Защо? Аз по принцип не мисля така. Например, аз никога не бих се разочаровала от своя приятел.
— Така ли? Наистина ли го обичаш?
— Да.
— Може би е само увлечение?
— О!
— Кой знае!

— Обвиняваш ме! А ако те обичах теб, също ли щеше да бъде увлечение? А, и най-главното, твоята любов увлечение ли е?

— Не знам. Може би не. Ако беше увлечение, щях да бъда по-настойчив. Моята любов е осъзната. Дори почти се примирявам, че тя е несподелена.

— Това е в полза и на двама ни.

— Кой знае!

— Защо? Ти мислиш, че няма да се влюбиш в някое друго момиче след това ли? Охо! И то още по-силно. Зная ви вас!

— Може би си го изпитала това?

— Да.

— Значи имаш опит.

— Глупости! Аз съм чиста пред своята съвест.

— И аз също. И, може би, беше по-добре, че ти казах.

— Това е вече твоя работа.

— Да, но вече се чувствам по-голям. С много години. До скоро бях глупав малчуган.

— И на мен ми правеше впечатление същото. Иначе отдавна, преди всичко, бих се влюбила в теб. Честна дума. Но всичко е свършено. Аз обичам друг.

— Да, и аз не искам да бъда причина за някои неприятности.

— Виждам, че си разумен.

— Трябва винаги да сме такива.

— Да, но не сте винаги.

— Кой знае!

— Емо! Хайде по-бързо! — извика отпред Елито.

— Идваме!

Скоро стигнаха.

— Хайде, влизайте. Не се събувайте.

— Само в селските къщи се събуват — не пропусна да се изкаже Райчо.

— О-о! Райчо, ти пък!

— Хайде, с какво ще ни почерпиш?

— Знаем, че сте въздържатели.

— Само Емо не пие.

— Вие сега ще му правите компания.

Всички се засмяха.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА БЕЗГРИЖНОСТ

— Ели! — извика Райчо от кухнята. — Това в хладилника какво е?

— Я не пипай там! — Елито веднага изхвъркна от стаята. — Пияница! Защо пипаш? Баща ми ще се развика! Любимото му питие е това! Защо си го изпил?

— Ама аз не исках!

— Глупчо!

— Просто рекох да го опитам...

— Измитай се от кухнята! Кой ти позволи да влизаш тук и да бърникаш?

— Ама аз...

— Какво ти? Пияница! Хайде!

— Райчо се вмъкнал в кухнята — засмя се Иванчо. — Усладило му се уискито.

— Я гледай! Алкохолик! — извика Елито и бутна замаяния Райчо в стаята. — Като си отиде в къщи, майка му ще го попита къде е бил. И той в това състояние веднага ще издрънка.

— Ами ти защо му даде? — укори я Марина.

— Как ще съм му дала! Той си взе. Какво да го правя?

— Бутни го в банята! — засмя се Иванчо.

— Дай нещо да прием, де — каза Дора.

— И ти ли искаш да си ходиш на четири крака? — запита я Елито.

— Какво имаш?

— Водка.

— Леле! Я дай насам! — извика Иванчо.

— После да не кажете, че съм ви напила — услови се Елито.

— Абе дай я тука! — Иванчо беше нетърпелив.

Райчо вече спеше на дивана.

— Я-а! Райчо му откърти един! — засмя се Иванчо.

— После ще продължи. Нали го знам — каза Дора.

Елито донесе водката и едно шише с доматиен сос.

— Точно по руски.

— Алкоголици! — промърмори Емо.

— Такива са, какво да ги правиш! — каза Елито. — Няма как да им откажа.

Изведнъж се позвъни.

— Леле! Кой ли ще е? — уплаши се Елито.

— Иди виж през шпионката — каза ѝ Емо.

От коридора се чува весели гласове. Скоро се вмъкнаха Румен и Искра.

— Вие пък откъде? — провикна се Иванчо.

— Какво му е на рагацото? — попита Румен и посочи Райчо.

— Пиян — презрително констатира Емо.

— От какво?

— От „Пешеходеца“.

— „Джони Уокър“?

— На баща ми беше — тъжно поклати глава Елито.

— На баща ти ли? Леле! — извика Румен.

— Ами вие как разбрахте, че сме тук? — пак запитва Иванчо, който си надигаше от време на време чашата с водка.

— Случайно минахме. Ти ще се спиртосаш, бе!

— Ами!

— Ще се търкулнеш като Райчо.

— Я-а! — извика Иванчо. — Аз да не съм неиздръжлив като него.

— Ще видим! Ами Дора? Тя май се напи.

— Още не съм.

— А! Навярно си решила? — запитва я Марина.

— Ще се нарежа и за умрелите!

— Ти си откачена! — извика Елито. — Няма да пиеш повече!

— Е-е! Каква учтива домакиня! — повлече Дора.

— Тя е вече пияна — каза Румен.

— Нека пие, щом иска — вдигна рамене Елито. — Тази нощ няма да има никого у нас. Ще спи тук.

— Свърши! — констатира Емо и я посочи. Дора лежеше на масата до опразнената водна чаша.

— Алкохоличка! — безпомощно разпери ръце Искра.

— Ти не искаш ли да опиташ? — Иванчо ѝ подаде пълна чаша.
— Не, благодаря, не пия.
— Още по-добре за мен! Румба, не искаш ли?
— Не съм вечерял.
— Голямо чудо! На! Опитай!
— Е, щом си рекъл.
— Ха, наздраве!
— Наздраве!
— Ели, ти всички ще напиеш — каза Марина.
— Какво да ги правя!
— Не трябваше да им даваш.
— Щяха да се разсърдят.
— Я заведи Дора да спи — каза Иванчо. — Не мога да гледам
пияни!
— Ха наздраве! — провикна се развеселеният вече Румен.
— Наздраве! — и Иванчо обърна чашата. След това се захлупи
на масата.
— Още един! — констатира Емо. — Ели, няма да ти стигнат
леглата.
— Ще спя у вас.
— Тук изтрезвително ли ще бъде? — запита Искра.
— Ами май че ще трябва да го направим — каза Емо. — Ще ги
натикам всичките под душа и ще ги оправя за нула време.
— Я не се занасяй.
— Дай ми една цигара — каза Искра. — Не мога да ги гледам
как пият!
— Искаш ли „Дънхил“? — запита Елито.
— Става.
— Охо! То остава и да пушиш! — извика Емо. — Върви на
балкона!
— Добре де!... И Румбата свърши — засмя се Искра като
излизаше от стаята.
— Какво да ги правя! Хем не са свикнали, хем пият — проплака
Елито.
— Не трябваше да им даваш, Елисавета, ти си виновна — каза
Марина.
— Знаем, не трябваше.

— И сега ще се разчуе — каза Емо.
— А! Не вярвам.
— Ели, дай нещо да си разквася гърлото — Искра влезе с димяща цигара.
— Нали не пиеше? — хапливо я запита Емо.
— Нещо ми пресъхна гърлото.
— Я виж!
— Няма да ти дам водка, защото другите се напиха — обади се от кухнята Елито.
— Дай ми тогава коняк.
— Алкохол не ти давам.
— Ти даде на тях да се напият, а на мен не даваш. Емо е дошъл, а само гледа сеир.
— Че защо не! Който пие, нека си чупи главата!
— Ели, хайде!
— Ще ти дам, щом толкова искаш!
— Браво! Само така те обичам! О-о! От къде имаш този коняк?
— Не знам. Баща ми го донесе отнякъде.
— Елисавета, не й давай! — каза Марина.
— Я не се обаждай пък ти! — грубо я срязва Искра.
— Добре, напий се.
— Ще се напия!
— Поне за мое удоволствие.
— Я си гледай кефа! — каза през рамо Искра и обърна една чашка. — Иха! Екстра!
— Може ли толкова извратени момичета да съществуват! — промърмори Емо.
— Това не е нищо! Мерито да видиш! — с възхищение каза Искра.
— О! Тази е от нейния бранш! — възнеговува Емо.
— И тя ще свърши скоро — каза Елито.
— Да свършва! — ядоса се Емо.
— Ето! — вдигна рамене Елито.
— Те ти беля на главата! — Емо стана.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА ЗАГРИЖЕНОСТ

— Какво да ги правим? — запита Елито, която беше пребледняла.

— Заклучете ги в килера — каза Марина.

— Вярно, той е празен.

— Знаеш ли, какво ще стане като се събудят? — запита Емо.

— Нищо няма да им стане!

— Не се знае, ако и Искра е там.

— Да, прав си! Само юнаците ще натикаме там — съгласи се Марина.

— Ами ако изкъртят вратата?

— Ще ги вържем — каза Марина.

— Не! Ще ги натикаме под душа — отсече Емо.

— Те ще изстинат! — уплаши се Елито.

— Нищо им няма, да не са пили!

— Аз ще бъда виновна!

— Ти си пак виновна!

— О, Емо!

— Какво си се завайкала? Домъкна ги и им даде да пият!

— Не знам какво да ги правя!

— Аз ти казах.

— Не, не! Ще се разболеят.

— Аз трябва да си ходя — каза Марина. — Вече е късно и нашите ще се тревожат.

— Дойде да видиш падение — тъжно поклати глава Емо.

— О! Това не е нищо! Мерито да видиш! — отговори му иронично Марина. — Съжалявам, че няма как да ви помогна.

— Нищо, ние ще се оправим! — каза Емо.

— Желая ви успех!

— Ще видим. Дано се оправим.

— Чао.

— Чао, Марина.

Вратата се хлопна и Емо остана сам с отчаяната Ели и пияните си съученици.

— Не очаквах, че така ще стане — тъжно каза Елито.

— Аз пък очаквах, но не исках да се обаждам много, защото всички щяха да викнат против мен, нали съм...

— Да, така е.

— Какво да правим? Да ги натикаме ли в банята?

— Не знам. Не те ли блазни Искра?

— Защо?

— Само да легнеш с нея!

— Теб какво те прихваща?

— Нищо. Вече ще откача. Иванчо сигурно не е спал с момиче.

— Не е.

— Да спи ли?

— Защо?

— Ами така. С мен.

— Ти наистина си откачила!

— И аз ще взема да се напия!

— Тогава, наистина, всичките ще се намерят в банята.

— О, недей, моля те!

— Какво да те прави човек?

— Ще се напия!

— Глупачка!

— Какво да правя? Не мога повече!

— Много си трагична! Боже мой! Ама ти наистина си се уплашила! Ще изтрезнеят.

— После какви разследвания ще стават!

— Марина се измъкна!

— Блазе й.

— Глупости!

— Ти се съмняваш в нея!

— Не знам.

— Има някой, който казва на класната всичко, но не вярвам да е тя.

— А защо се измъкна?

— Късно е.

— Глупости, късно! Осем и половина. Толкова ли е?

— Девет без петнайсет.
— Е, значи не е много късно.
— Тя живее далече.
— След малко ще ѝ се обадиш по телефона.
— Тя може да е с приятеля си.
— Да, да. Правилно. Но все пак, ще ѝ се обадиш.
— Ти се съмняваш във всички?
— Да, дори и в теб.
— Аз никога няма да се изкажа.
— И аз никога няма да те изкажа.
— Дори и да ме изкажат, какво? Няма да пострадаш ти.
— Я стига глупости!
— А защо, наистина е така.
— Добре, добре. Дай да им бием шамари. Не са пияни чак толкова.
— Те са неиздръжливи.
— Я върви долу в бакалията и купи лимонов сок. Бързо, докато не са затворили!
— Отивам!
Елито изхвъркна и Емо се замисли. „По дяволите! — си рече той — Откъде пък ми се струпа всичко това на главата!“
Искра, която лежеше на дивана до Райчо, се обърна на другата страна и прегърна „рагацото“. Но, все пак, спеше дълбоко.
Елито се върна и носеше две шишета с лимонов сок.
— Браво! — извика Емо. — Сега гледай как действа великият изтрезвител!
— Какво ще ги правиш? О! Я гледай пък тая!
— Остави я! Тя нищо не може да направи. Само го е прегърнала по инстинкт.
— Тя сигурно всяка нощ спи с момче.
— Кой я знае! Я отвори на Иванчо устата.
— Ами ако се задави?
— По дяволите! Първо ще го събудим, а след това ще го доизтрезнявам. Хайде да им бием шамари!
— О! Страх ме е!
— От какво пък те е страх?
— Не знам.

— Те добре, че са пили водка и не миришат. Давай!
Иванчо леко отвори очи и започна да мърмори нещо неразбрано и да мляска.

— Трагедия! — извика Елито.

— Ти я направи тази трагедия! — Емо беше безпощаден.

— О, Емо!

— Не се вайкай! Дай лимоновия сок да му сипем малко в устата.
Не виждаш ли, че иска да пие още!

— Ето.

— Оха! Виж! Направо магия!

Иванчо ококори очи.

— Какъв е тоя буламач! — извика той. — О-о! Че кисело!

— Как си? — попита Елито.

— Добре. Това лимонов сок ли е? Аз мислех, че пия водка, и го нагълтах.

— Добре, че го нагълта — каза Емо.

— Ей, майка му стара, аз май бях пиан?

— Бооже! И пита! Беше направо дърво — извика Емо.

— О! Те и другите също. Искра кога е легнала с Райчо?

— Тя е пиана. Ние я сложихме. — отговори Елито.

— Дай ми още малко сок — каза Иванчо.

— Изтрезня ли?

— Да. Не виждаш ли, че ходя. Къде е банята?

— Аз ще те заведа — хвана го Елито.

Емо разбуди Румен и му сипа лимонов сок в устата. Той скочи и започна да крещи.

— По-полека, бе! Къде се намираш!

— Какво е това? Дай ми водка.

— Я да мълчиш! Пий.

— Кисело!

— Тъкмо да изтрезнееш.

— Уф! Ужас! Аз пиан ли бях?

— Алкохолик! — извика Иванчо като влезе в стаята. — Как си?

— А! Ти дето ме напи!

— Сега нали си трезвен?

— Гледай го пък тоя! Главата ми се вие.

— Ела в банята — каза му Елито.

— Дай да ги разбудим тези — Иванчо посочи Искра и Райчо.

— Първо Дора — каза Елито като се върна от банята, където беше завела Румен.

— Ти я буди! — каза Емо — Иванчо ще ти помага. Аз не се наемам там.

— Добре. Хайде, Иванчо. Удряй шамари! — извика Елито. — Сега сипвай! Браво!

— Какво е това? — скочи Дора. — Къде съм?

— И пита! — извика Иванчо. — Пияница!

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА ТРЕЗВЕНИТЕ

- Доро, много пиеш! — каза Румен като влезе в стаята.
— Ти пък откъде се взе? — зачуди се Дора.
— Откъде ще помниш! Беше нарязана като дойдохме.
— О! Ти с твоята половинка!
— Бооже! Не виждаш ли, че това е само просто така. Нека си спи със самотния рагацо.
— Дай да ги разбудим! — каза Елито.
— Нека си спят! Такава сладка двойка са! — извика Дора.
— Глупости! Емо, я ги раздигай! — на Елито ѝ беше дотегнало.
— Ти май се изпоти! — засмя се Иванчо. — Зор си видяла!
— Зор я! Не трябваше да ви давам да пиете!
— Не трябваше, ама какво да правим! — вдигна рамене Иванчо.
— Ох! Гади ми се! — извика Дора.
— На ти сега пиене! — каза Елито. — Ела в банята.
— Жените не трябва да пият — поучително каза Румен.
— То и вие не трябваше да пиете — каза Емо.
— Ти нали не пиеш — вдигна рамене Иванчо.
— Добре, че не пия, защото нямаше кой да ви изтрезнява.
— Така си е — съгласи се Румен.
— Дора дере лисици — каза Иванчо.
— Кой я кара да пие! — Румен направи пренебрежителна гримаса.
— Тя сама искаше.
— Нека сега да си пати!
— Абе и ние с тебе бяхме натъркаляни тук.
— Какво да се прави!
— Друг път няма да пия.
— Ще забравиш.
— Така си е, ама...
— Какво 'ама'! Направо си е така. Виж Емо — нито е почвал да пие, нито ще почне. Не понася човека и не пие.

— Аз не понасям, ама пак пия.
— А! Призна ли си?
— Какво ще си признавам!
— И аз не съм професионален фиркач.
— Какво ѝ стана на Дора? — Емо запитва влизащата Ели.
— Ще ѝ мине. Ей сега ще дойде.
— Колко часа' стана?
— Девет и половина. Минава.
— О! — извика Иванчо. — Аз трябва да си ходя.
— И аз! — извика и Румен.
— Хайде, чао — тръгна към вратата Иванчо.
— Чао — каза и Румен.
— Лека нощ — отговори им Елиито и отиде да види Дора.
След малко двете се върнаха.
— Аз трябва да си ходя — каза Дора.
— Чакай, ще викна на Румен и Иванчо.
— Няма нужда, аз мога и сама. Чао.
— Чао.
Емо и Елиито останаха с Райчо и Искра, които блажено си спяха.
— Ами тези? — посочи ги Емо.
— Дай първо да измъкнем Райчо.
— Хайде, давай.
— Оха!
— Какво?
— Той направо е дърво!
— Нищо! Дърпай!
— Готово.
— Дай сега лимоновия сок, аз ще му бия шамари. Колко е изпил?
— Много.
— Колко много?
— Половин литър.
— Какво?
— Ами да.
— Той е луд! Че как е могъл да го побере?
— Побрал го е! Не го ли виждаш какъв е сега!
— Нещо не се събужда.
— Тръскай го.

— Не става.
— Дай го тогава в банята.
— Само главата.
— Добре. Дръж го.
— Почва да се събужда.
— Ще се събуди! Стига му толкова.
— Дай да го избършем.
— Готово. Бий му шамари.
— Той отвори очи.
— Ето ти лимоновия сок.
— Отвори му устата.
Райчо скочи.
— Защо ми тикате това?
— Да изтрезнееш, глупчо!
— Добре. Защо ми е мокра главата?
— От чешмата.
— Че толкова ли съм бил пиан?
— Толкова я. Половин литър! Баща ми ще ме убие.
— Е-е! Хайде пък ти! Няма нищо да ти каже.
— Глупчо! Майка ти само да научи, и тя ще дойде да се
разправя.
— Няма да ѝ кажа.
— Само да кажеш на някого, ще те убия!
— Няма, обещавам!
— Ще видим! И аз ти обещавам!
— Хайде, хайде, нищо ти няма.
— Върви да си изсушиш косата на парното.
— Ей сега.
— Емоо, Емо, голяма бъркотия стана! — въздъхна Елито.
— Нищо, нали се оправихме.
— Оправихме се, ама ако се раздрънка някой.
— Няма.
— Кой знае!
— Не вярвам.
— Дано да е така!
— Не се безпокой.
— Ели, аз си тръгвам — обади се от коридора Райчо.

— Добре. И пълен пас.
— Не се бой. Хайде. Бай-бай! Чао!
— Чао.
— Остана само тази — каза Емо.
— И нея ще я оправим.
— Оправяй се ти с нея.
— Не мога сама.
— Не можеш ли да биеш шамари?
— Хайде, хайде! Разбуди я ти. Не те ли блазни тялото й?
— Наистина ти има нещо.
— Тя наистина е хубава.
— Хайде, почвай.
— Не ти ли харесва? Аз, ако бях момче, щях да се влюбя в нея.
— Ти вече си уморена.
— Тогава защо ми я оставяш на мен?
— Добре, де! — Емо я разтръска.
— Отваря очи.
— Наливай!
— О! Че кисело! Не можа ли нещо друго да ми дадеш? Ох! Ох!
— Нищо ти няма!
— О! Емо, ти ли си?
— Да, аз съм.
— Колко се радвам!
— Ели, заведи я в банята.
— Ох, Емо, искам ти...
— Глупачка.
— Ох! Целуни ме!
— Я млъквай! Ти си пияна.
— Дай ми да пия.
— Я стига си се глезила!
— Ох! Емо!
— Хайде, мий се!
— Да се съблека ли?
— Глупачка! Ти си пияна! Ели!
— Да.
— Я ела!
— Какво е станало?

— Погрижи се за другарката.

— Добре.

Емо отиде в стаята, седна на един стол и въздъхна с облекчение. Не му се беше случвало да присъства на такава сцена. Веднъж беше чул Славчо да му разказва за нещо подобно, но той твърдеше, че много весело било. Този ден Емо се убеди, че никак не е весело да гледаш пияни хора.

— Емо, ще ме заведеш ли до нас? — влезе Искра. Тя беше вече трезва, но не се смущаваше от нищо. Прегърна го. — Хайде, Емо!

— Емо, изпрати я — каза Елито. — Уморена съм. Искам да си легна.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА СЛАБОСТ

Когато излязоха на улицата, Искра се притисна о него.

— Студено ми е — каза тя.

— Нищо.

— Прегърни ме.

— Накъде живееш?

— Не знаеш ли?

— Не.

— Никога ли не си идвал у нас?

— Не.

— О!

— Какво?

— Учудвам се.

— Наистина, никога не съм бил у вас.

— Възможно е. Възможно е. За пръв път те виждам на такова нещо.

— Защо дойде?

— Заради...

— Заради Елито?

— Не.

— Значи, заради Марина.

— Да.

— Ти я обичаш?

— Да.

— Не знаех.

— Сега знаеш. И по-добре ще бъде да си мълчиш.

— Бъди спокоен.

— Не мога да те разбера.

— Защо?

— Станало ти е навик.

— А! С Мерито си приличаме по това. Само че нея си я бива повече. Сега кой знае къде е.

— Не ти ли е неудобно, че сме съученици?
— Какво от това?
— Не знам.
— Не се безпокой. Досега не съм била в интимни отношения с
някой от нашия клас.
— Така ли?
— Да. Ти си ми първата жертва.
— Я виж!
— Само не се опитвай да бягаш.
— Защо?
— Решила съм да спя с теб.
— А ако не се съглася?
— Глупости!
— Защо?
— Виж, ако бях Мерито, щях още у Елито да спя с теб.
— Но не си Мерито и предпочиташ на друго място.
— Да. Ох!
— Какво?
— Не очаквах, че ще ми бъде толкова приятно с теб.
— Така ли?
— Да. Ти прегръщал ли си друг път момиче?
— Защо?
— Питам.
— Не.
— О!
— Какво?
— Учудвам се.
— Защо?
— Досега не си ходил с момиче?
— Не съм.
— Боже мой!
— Защо?
— Ти ме смайваш!
— Защо?
— Ти си рядък случай.
— Може.
— Караш ме още повече да желая да спя с теб.

— Така ли?
— Да.
— Няма да стане.
— Защо? Трябва да се прибираш ли? Може и у вас.
— Не очаквах, че си толкова...
— Нахална.
— Да.
— Трябва да свикваш. Има ли някой у вас?
— Не.
— Няма?
— Няма.
— А!
— Какво?
— Браво! Направо имаш късмет.
— Защо?
— У моята приятелка нямаше да може.
— То и у нас няма да може.
— Защо?
— Защото аз не искам.
— Ти не знаеш колко е приятно. Отначало не искаш, после те побиват тръпки и сякаш те привлича магнит.
— Така ли?
— Много си твърд.
— Твърд съм.
— Досега никой не е удържал на това привличане.
— Така ли?
— Да.
— Аз ще удържа.
— Няма. Не чувстваш ли тялото ми? Аз чувствам как твоето тръпне. Ти не искаш, но то иска!
— Остави ме!
— Няма!
— Ох, какво искаш?
— Ще спим ли заедно?
— Не.
— Ще спим. До сега не съм виждала такова момче като теб. Всички останали искат сами. Ах! И ти искаш!

— Не.
— Искаш! Искаш!
— А ти какво искаш?
— Знаеш много добре. Не се бой. Никой няма да научи, че си спал с мен.
— Не!
— Трябва да се научиш.
— Не.
— Не си дете.
— Не съм.
— Ще ти се смеят всички момичета.
— Те не знаят.
— Не знаят, да, но това момиче, с което ще ходиш?
— Остави ме!
— Не се измъчвай, съгласи се.
— Остави ме!
— А защо не си отидеш сам?
— Какво искаш?
— А! Значи не искаш!
— Ох!
— Съгласяваш се, нали?
— Ох!
— Да?
— Не!
— Да. Кажы да!
— Не мога.
— Бооже, че глупчо! Хайде, целуни ме! О! Вярно, ты не можеш. Ето, аз ще те целуна! О! Сега не те ли привличам повече?
— Не знам. Остави ме!
— Разменяме си ролите! Боже мой! Вместо ты да искаш от мен това, аз...
— Не искай тогава!
— О!
— Какво?
— Искаш ли да спиш с мен?
— Искам, но не трябва...
— О! Това исках да чуя!

- Не трябва.
- О! Не се бой!
- А ако стане нещо?
- Не ми е за пръв път.
- Все пак, ако стане нещо?
- Ще направя аборт, и готово.
- Ти не си с целия си!
- Бооже, че глупчо! Хайде да влезем в бара.
- Не, не искам.
- Хайде, хайде! Ще пием цитронада.
- Добре.
- Е, виждам, че се вразумяваш.
- Ти си ужасна!
- Такава съм.
- А защо?
- Все трябва да има някои като мен.
- Ти не си нормална.
- Че кой е казал обратното?
- Виж ти!
- Какво? Не съжелявай.
- Кошмар!
- Всичко ще мине. Моля, две цитронади. Харесва ли ти музиката? „Лед Цепелин“!
- Не.
- Ти пък! Това са най-хубавите записи.
- Глупости!
- Ти пък и това ли не харесваш?
- Предпочитам „Про -Арте“.
- Недей приказва глупости, ще ти се смеят всички!

II. ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА

ИСКРЕНИ ЧУВСТВА

Славчо се върна от училище разстроен. Емо защо му се бъркаше в работите! Станислава беше, без да си затваря очите пред слабостите ѝ, прекрасно момиче. Че пушеше, е, всички модерни момичета пушат. Обичаше да се събира с компания. Че това не е слабост! Всеки млад човек обича да се повесели. Разбира се, не обичаше никого от класа, с изключение на него, но така беше по-добре. Какво му беше заразправял Емо разни глупости! Намеква му за нещо. Да си приказва каквото си иска! Станито го обичаше, той не се съмняваше в това. Нека Емо да търчи подир зайците. Ама че е глупав! Как може да е толкова наивен! Досега не е ходил с никакво момиче. Това зайче ще го поотрака.

Така си мислеше Славчо, докато обядваше. Нахрани се набързо. Трябваше да отиде у Станито. Там щяха да се събират нейни познати.

Можеше да покани и Емо, ама той какъвто е! Щеше да им развали веселбата с фасоните си. Беше му добър приятел, но извън училище не му беше нужен. Е, играеха понякога футбол, бяха най-добрите нападатели в отбора на класа, изкараха го на първо място, но приятелството, все пак, се ограничаваше в рамките на училището. А след като се влюби в Станито, Емо остана съвсем назад, не го занимаваха въпросите, от които горещо се интересуваше Славчо.

Всички, целият клас бяха особени. Всеки си имаше различни разбирания. Емо беше най-особен от всички.

„Дали може да обича този човек? — си казваше Славчо. — Сякаш момичетата не го интересуват. Това зайче малко го посъбуди, ама той е един! Всичко го кара така“.

Да, за Славчо Емо беше най-особеният. Дълго бяха приятели, а сякаш не го познаваше добре.

Мислите на Славчо бяха прекъснати от телефона.

— Да?

— Славчо, ти ли си?

— Да, Стани, защо се обаждаш?

- Ще идваш ли?
- Да.
- Виж какво. Недей да идваш.
- Защо?
- Неприятности.
- Какви? Какво се е случило?
- Аз ще дойда у вас и ще ти кажа.
- Идваш ли?
- Да. Няма никого у вас, нали?
- Не, сестра ми е следобед на училище.
- Добре, чакай ме. Хайде.

Славчо се учуди. Какво ли е станало? Може би, се е скарала с техните. Или брат ѝ пак я тормози. Сигурно е довел мадами. Кой го знае!

Славчо беше загрижен. Нещо се беше случило със Станито.
Дали пък Емо не е направил нещо?

„Глупости! — си каза Славчо — Какво може да направи пък той?“

Все пак, бяха приятели. Пък откъде накъде Емо ще направи нещо! Невъзможно е. Въпреки всичко, той беше добро момче. Никога не би направил на някого лошо.

На входната врата се позвъни. Той отиде и отвори. Беше Станислава.

- Какво е станало?
- Остави се!
- Защо?
- В къщи е хаос. Брат ми е в невъзможно състояние!
- Какво му е?
- Направи скандал. Заплашва, че щял да се жени. Майка ми трепери.
- Нека се жени.
- Той не е завършил техникума. И се е хванал с една...
- Каква? Грозна ли е?
- Не е, ама е нахална. Постоянно се мъкне в къщи. Днеска се домъкна и почна да ми се перчи. Не издържах и се магнах.
- Откъде ми се обади?
- От един автомат.

— Аз помислих, че от вас.
— От къщи е невъзможно. Тази вечер няма да мога да спя у нас.
— У Елито няма никого.
— Не, не искам. Тя ме мрази.
— Защо?
— Защото те обича, затова.
— Глупости!
— Не са глупости. Аз знам.
— Тя ходи с Райчо.
— Райчо ѝ е първи братовчед.
— Така ли?
— Да.
— Не знаех.
— И аз не знаех, но научих. Не е лошо момиче, но...
— Какво да я правя?
— Тя не е виновна.
— А аз виновен ли съм?
— Не.
— Никой не е виновен. Така са се стекли обстоятелствата.
— Днеска се хванах на бас.
— За какво?
— За два коняка.
— Не на какво, а за какво.
— А! С Искра се хванахме на бас, че тя ще спи с Емо.
— Невъзможно!
— И аз ѝ казах същото.
— Ами ако го накара?
— Не вярвам. Пък и да го накара! Два коняка не са много.
— Давам и десет, ама само да го накара!
— Защо? Нали ти е приятел.
— Какво? Нищо няма да му стане! Само ще се вчовечи малко.
— Не вярвам. С тази пропадналата ли? Брат ми и с нея е спал.
— Аз въобще не знам какво прави тази Искра.
— Те с Мерито са страшни. Само че онази не се и мъчи да се крие, а Искра е направо потайна. Крие се зад Румен, а всъщност какво прави!
— Спала ли е с Румен?

— Не.
— Не?
— Той си има друга мадама. Приятелката на Искра.
— Какви са тези потайности?
— Най-различни.
— Тя не е грозна.
— Искра ли? Дори е много хубава.
— Емо няма да издържи.
— Не го познаваш, макар че ти е приятел.
— Ще видиш.
— Не споря, но...
— Да, всъщност, какво ни интересува това!
— Нищо, просто за разнообразие.
— А пък Емо днес какво ми загатва. Направо не мога да го разбера.
— Какво?
— За тебе.
— За мене ли?
— Да. Каза ми да се пазя.
— И ти?
— Нищо. Казах му, че няма нужда.
— А ако има?
— Ама как?
— Може да не те е излъгал. Какво точно ти каза?
— Не е нищо определено.
— Да, затова аз ще ти кажа нещо определено. Ако ме обичаш, ще ме разбереш. Емо е имал предвид нещо.
— Станислава!
— Ти се разколебаваш?
— Не!
— Обичам те, Славчо!
— И аз те обичам!
— Тогавя няма да ме упрекнеш за това, което ще ти кажа.
— Няма.
— Емо не те е излъгал. Естествено, мога и да не ти разкажа това, но искам всичко да бъде чисто между нас. Искам да бъде чиста пред съвестта си, че не съм те измамил. О, Славчо!

— Обичам те!

ВТОРА ГЛАВА

ПРИЗНАНИЕ

Славчо усещаше вече, че е бил по-наивен и от Емо. Какво ти по-наивен! Направо слепец.

— Славчо — каза Станислава, след като се поуспокоиха, — ти досега ми вярваше сяпко. Аз, разбира се, бях причина за това. Не бих те излъгала, но по-добре всичко да се разясни отведнъж, отколкото разни съмнения да разрушат нашата любов. Не сме кой знае колко големи, нашата дружба няма дълга перспектива, защото, като завършим училище, ще се разделим — ти в казармата, след това ще следваш и шест-седем години няма да бъдем заедно. Не знам, дали ще издържим на тази раздяла. Разбери ме, не искам да те разколебавам, но ако гледаме реално на нещата, ще трябва да се убедим, че е така.

— Станислава, това зависи и от тебе.

— А защо не и от тебе? От нас двамата. Чака ни направо безпътица, ако се задълбочи това нещо. Ако се оженим, мислиш ли, че ще бъде вечна любовта ни? Редки са тези случаи.

— Няма да бързаме. Нима няма да ти стигне волята да издържиш? При раздялата се вижда колко е силна любовта.

— Да, съвсем прав си, но сегашната епоха е друга. По-бърза, по-динамична от всяка друга. Не е ли така? И всичко много лесно се забравя.

— Значи и ти ще ме забравиш.

— Не съм казала такова нещо. Но не се знае как ще се стекат обстоятелствата. Да, а именно това, което трябваше да ти кажа, не ти го казвам.

— Нямах смелост!

— Славчо, защо се промени изведнъж? Ето, ти пръв започваш да се разколебаваш, дори преди да съм ти казала истината.

— Оправдаваш ли се?

— Защо трябва да правиш такава трагедия? Аз ще ти кажа всичко. След това, ако искаш, ми прости, ако не — твоя работа. Лятото бяхме на бригада. Да, това лято, което мина. Ти не беше, нали се

освободи. Но Емо беше и той знае всичко. И, наистина, той ти е приятел! А ти не му вярваш. Мерито започна първа. Тя е отвратителна. Направо брутална. Не се оправдавам с нея, но... Нямахме как... Просто затънах. И ако не беше ти, сега щях да съм като Мерито или Искра. Поне затова, че си осъзнавам грешката, би ми простил... Не знам... А как глупаво започна цялата работа. Мерито се натика в стаята на командира една вечер. След това пак. После заведе Искра. Този път не им се размина. Излязоха оттам сутринта. Това даде кураж на оня и той ме хареса. Ох, ужас! Направо беше кошмар! Сега, като си помисля, е така, но тогава ми беше приятно. Мерито ми разказа как спала с оня и ме накара и аз да отида. Аз го направих и от известно любопитство. Не знам... Беше много глупаво... Вечерта беше Емо наряд. А стаята на оня беше до стола. Когато влизах, Емо ме видя. Сутринта, когато излизах, той пак ме видя и ми каза, че съм глупаво момиче. Аз тогава започнах да разбирам, че съм извършила глупост, но... На следващата вечер спях с един студент от съседния лагер. И до края спях с него. Имах късмет, че не забременях. А Мерито и Искра направиха... Ужас!... След това всичко ми стана блудкаво и безразлично. Единствено Мерито, Искра и Емо знаеха за това.

Славчо мълчеше: той беше като ударен от гръм. Признанието на неговата любима го беше зашеметило. Той не знаеше какво да каже.

— Мълчиш. Знам, че не е приятно да чуеш такива неща от устата на човек, когото си обичал. Аз си признах всичко. Сега можеш да ме съдиш.

— Станислава!

— Да, Славчо.

— Не знам. Просто не знам какво да ти кажа.

— Страхуваш се?

— Да.

— Да? Боже мой! Кажете каквото мислиш. Без да те е страх. Аз ще се примиря, защото знам, че съм виновна.

— Да, но ако не беше срещнала мене, то не се знае как щяха да се развият нещата. Значи мога с чиста съвест да ти простя.

— О, Славчо! Помисли първо!

— Какво пък! Да ти простя и да не ти простя, не е ли все едно? Извършеното си е извършено. Подвела си се тогава, но не си осъзнавала.

— О, Славчо!
— Обичам те!
— Ти все пак ми прости. О, господи!
— Всеки човек греша.
— Да, Славчо. А аз се хванах с Искра на бас, за да ѝ докажа, че има честни хора.
— Не трябваше поне това да правиш. Тя ще развали Емо.
— Няма.
— Не знам, но аз днеска се ядосах на Емо.
— Не си знаел. Ще трябва да си промениш и за него мнението си. Виж какво, аз ще се обадя по телефона на Искра, че се отказвам от баса. Ще ѝ дам двата коняка.
— Добре, обади ѝ се.
Станислава набра номера на Искра.
— Ало? Кой е? — се чу от другата страна.
— Станислава се обажда. Ти ли си, Искра?
— Да. Какво е станало?
— Знаеш ли какво реших?
— Не.
— Ще ти дам двата коняка. Отказвам се от баса.
— Увери ли се?
— Не.
— Тогава защо?
— Имам съображения.
— Няма защо. Ти така и така ще ми ги дадеш.
— Не. Аз не искам да се случи нещо с Емо.
— Страх те е пък сега. А спомняш ли си лятоска? А?
— Виж какво, не ми напомняй за това. Казах ти вече.
— Аз пък ще спя с него. Довечера ще отида у Елито и ще я накарам да ми го извика. Знаеш ли как ми се иска да легна с него!
— Аз ти забранявам!
— О! Да не би да има нещо?
— Да.
— Аз мислех, че със Славчо.
— Да, но Емо му е приятел.
— А! Каква била работата! Славчо няма да разбере. Емо ме привлича, защото досега не е лягал с момиче.

— Много си цинична.
— А ти не беше ли, когато се предложи на студента?
— Казах ти нещо!
— Хайде, хайде, не се прави на светица. Да си остане между нас, но с никого от нашия клас не съм спала.
— Със Симо?
— Него го изключиха.
— Все пак. С Емо няма да стане.
— Ще стане. Ако викаш много, целия клас ще разбере за теб. Даже цялото училище. Ясно ли е?
— Ти си отвратителна!
— Мерито е по!
— Не вярвам.
— Да, но в нашия клас нищо не знаят за мене.
— Ще научат!
— И за тебе.
— Нищо. Славчо знае.
— Какво? Знае?
— Да.
— Ти ли му каза?
— Да.
— И той?
— Нищо.
— Значи, мина.
— Да.
— Той тогава е бомба момче! Хайде, чао. Няма защо да съжаляваш за Емо. Няма да го разваля, щом толкова държиш. Само ще спя с него, Хайде, чао!
— Ах, колко е отвратителна!
— Какво стана?
— Нищо.

ТРЕТА ГЛАВА

ИЗНЕНАДА

Славчо отново вярваше, че Станислава е най-доброто момиче на света. Той я обичаше и тя също.

Те двамата, щастливо прегърнати, не можеха да се нарадват един на друг. Но, изведнъж, това щастливо съзерцание беше прекъснато от острия звук на звънеца.

— Кой може да е?

— Не е майка.

Славчо отвори вратата и остана като гръмнат. Такова посещение не очакваше. И то, най-вече, когато Станислава беше у тях.

А колкото и да му стана неприятно, на вратата, все пак, стоеше неговата класна.

— Добър ден, Славчо. Виждам, че не си ме очаквал. О, и Станислава е тук. Навярно учите заедно.

— За утре нямаме нищо.

— Все пак. За други ден. Или вие от толкова далеко не се подготвяте? Какво, Станислава, ти май се уплаши.

— А, не.

— Какво да се прави, в неудобно време дойдох. Бях у Емил. Него пък го вдигнах от леглото. Всеки с нещо се занимава.

— На когото с каквото му е приятно — каза Славчо.

— Е, да. И на вас това ви е приятно.

— Какво?

— Нищо, нищо. Аз дойдох за съвсем друго. Главното е успеха. Да, Станислава. Ти изключително много си намали успеха. Какво става? Изглежда, през цялото време сте със Славчо. И за това ще ви остава време, само си учете уроците. И не правете глупости. Вярвам, че никога няма да направите като Кирил и Мариана.

— Че те какво са направили? — учуди се Славчо.

— С някаква съмнителна компания са били миналата нощ. Страстите са се разгаряли. Имало е снощи у тях проверка, но те не са се върнали до десет и половина.

— Каква проверка?

— Има учители, които обикалят след вечерния час. От различни училища са. Имат адресите на някои...

— Заподозрени.

— Да, точно така. Но работата е друга. Директорът не може да си намери място. Някой е откраднал печата на болницата и в училище са открити около шестдесет-седемдесет фалшиви медицински бележки.

— Какво?

— Да, да. Нещо напоследък започнаха много да се изхитрят. И в нашия клас са доста от тях.

— Кои?

— Като им дойде времето, ще се разбере.

— Ние със Славчо не сме отсъствали и не сме давали бележки.

— Е, вие не сте в това число. Но директорът твърдо е решил да се накажат виновните. Доста ще изключим. Тези с фалшивите бележки не са най-виновните. Виновниците са настрана и тях трудно ще ги открием. Ако се стигне до милицията, ще стане много лошо.

— За репутацията на гимназията.

— А! Това е съвсем друго. Щом е за разкриване на престъпление, репутацията е нищо.

— Ами! Другарят директор иска да се прояви като следовател.

— Не, не. По-добре ще бъде да разрешим въпроса сами, отколкото да се намесват странични лица. Фалшификацията на медицински бележки е взела застрашителни размери. Не вярвам да е само от тази година. Миналите години просто не са били откривани.

— По-умело са пипали.

— Кой ги знае! Може и така да е. Но сега тежко им се пише.

— От нашия клас много ли са?

— Да. Доста са. Утре ще се разбере всичко.

— От утре ще почне следствието.

— Ти се шегуваш, Славчо, но работата е много сериозна. Дори добри ученици са прибягвали до такова нещо.

— Щом и добри ученици е имало, значи им е писнало от учене.

— Не се знае. За някои дори не очаквах. Бях изненадана. Е, има ученици, които нямат по нито едно отсъствие или закъснение. Например Емил. Ама има някои, които ги мислех за много болни, а то какво се оказа? Че им няма нищо. Изтърках си обувките да обикалям

по болници и поликлиники. Повече от половината бележки, които проверих, се оказаха фалшиви. Насмалко щяха да ме приберат в милицията, като показах бележки с откраднатия печат.

— Я, значи то било много опасно!

— Наистина е опасно, защото има болни, на които се гледа с недоверие, с пренебрежение, макар че те представят съвсем редовни документи.

— Неприятно е!

— Да, да. Станислава, майка ти кога е на работа?

— Тя е в отпуск.

— Сега си е взела отпуск?

— Да.

— Но е тука?

— Да.

— Трябва да я видя.

— Не, не трябва! Тя е достатъчно разтревожена.

— Какво се е случило?

— Нищо.

— Е как така нищо?

— Брат ми я тревожи.

— Така ли? А ти защо не ѝ помагаш?

— Как ще ѝ помагам? Той ме бие.

— А баща ти?

— Той не се е върнал. Само да се върне от пътуването, брат ми ще види!

— Кога ще се върне баща ти?

— След три месеца.

— А дотогава?

— Не знам.

— Брат ти къде учи?

— В химическия техникум.

— А! Така ли? Аз там познавам някои учители.

— Те нищо не могат да направят, защото в училище той е кротък като агънце.. Само в къщи беснее. Ще се жени.

— Кога завършва?

— Тази година. Той е с една година по-голям.

— Хм! Ще видим. Ако не се оправи, ми се обади. Аз ще се опитам чрез колегите да му въздействам.

— Няма смисъл. Той повече ще се озлоби.

— Не вярвам. Ще го постреснат малко и той няма да смее повече. Нищо няма да му направят. Само ще ви отидат на гости.

— Кой знае.

— Не се бой. Нали имаш отделна стая?

— Да, но той вдига шум.

— Не учи ли?

— Нощем учи.

— Интересно. Аз трябва да вървя. Ще ходя на още много места. Цяла сутрин бях по поликлиниките, а сега съм по гости.

— Довиждане.

— Довиждане. И си гледайте уроците.

— Леле! Кого ли са хванали? — каза Станито, след като класната им излезе.

— Кой знае! Сигурно дребна риба. Едрата се връща обратно, нали знаеш. Баща ти поне пътува с корабите.

— Да, едрите риби ги пускат обратно в океана.

— Браво! И сега ще ги пуснат. Не, а направо ще ги изпуснат!

— Ти съмняваш ли се в някого?

— Откъде да ги знам! Те си се знаят. И сто процентово има и лекари в тези далавери.

— Не е изключено. Кой може да открадне печата, освен вътрешен човек. Хайде, да не е лекар, ама някой тамошен служител.

— Кой ги знае!

— Ще видим.

Съмненията не бяха безоснователни.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ИНТРИГА

Мариана не се върна веднага в къщи. Тя обичаше винаги след училище да се разхожда. Киро тръгна с нея.

— Ама че глупачки! — възкликна Мерито, след като се бяха отдалечили от гимназията.

— Кои? — запита Киро.

— Девиците.

— Кои девици?

— Ама не знаеш ли? Ехе! Там онези Станка, Горана, Боряна и разни други. На пук ще ми правят!

— Какво са направили?

— Обявяват ви бойкот.

— На кого?

— На момчетата.

— Че какво?

— Как какво?

— Искат всичките момичета да се скарат с вас.

— Е?

— Как е?! Боже! Ама ти си много тъп.

— И?

— Безобразие! Ама не можеш ли да разбереш, че те искат да ни отделят от вас и да се намърдат на нашите места.

— Те са грозни.

— А! Виждаш ли? Ама Марина не е грозна.

— Тя от девиците ли е?

— От тях е ами. Само се прави на светица.

— Не я знам.

— И аз не я знам. Не е от нашата компания.

— Има ли си някого?

— Откъде ще я знам! Във всеки случай, не е от нашия клас, ако ходи с някого.

— Тя се крие повече от Искра.

— Може и въобще да не е просветена.
— Ами!
— Ти пък откъде знаеш?
— Тихите води.
— Я млъквай!
— Ти не си от тях. Аз не говоря за теб.
— Хм!
— Какво?
— Ти си глупак!
— Какво искаш да кажеш?
— Това, което казвам. Я се доближи! Тебе сякаш те е страх!
— От тебе ли? Я гледай!
— Дърпаш се, сякаш паря.
— Париш, ами. Цялата си огън.
— Ти май имаш температура! Ама, че си тъп!
— Какво?
— Такъв си, ами. Днеска Емо те направи смешен.
— Този кретен!
— Я не го обиждай! Той е на Искра.
— Охо! И тя ли започна?
— Хвана се на бас с онази... там, Станислава.
— На Славчо гаджето ли?
— Ти пък много знаеш. Тя е от нашите.
— Не съм забелязал.
— Не ти и трябва.
— Да, и какво ще стана? Емо е кретен.
— Ти пък! Не е ли така?
— Пък и така да е, Искра ще го превъзпита.
— Ще ми хареса!
— Защо не!
— Оха!
— Исито си знае работата.
— Само да не я оплеска твоята Иса.
— Тя ли? Боже! Ние сме от една школа.
— Морската?
— Я си затваряй плювалника!
— Ами Станито?

— Тя е по-късна.
— Има ли други?
— В нашия клас няма.
— Язык!
— Какво пък ти?
— Вие сте още по-тъпи.
— Защо, бе?
— Ще се опъват на девиците. Боже!
— Какво искаш пък ти сега?
— Най-добре е да си мълчиш, защото може да стане нещо.
— Тебе страх ли ти е?
— От какво пък ще ме е страх?
— А знаеш ли, че девиците са ви разделили. Всеки от вас е на две.
— Я гледай!
— Какво? Мислиш, че те лъжа? Само че онези глупачки не знаят как да пипат. Могат да хванат Иванчо и Райчо, ама някой друг...
— Мене към кого са ме зачислили?
— Откъде ще ги знам!
— А! Мислех, че знаеш.
— Искра знае. Тя ще ми докладва.
— Я виж! Ти си имаш и разузнавачи.
— Нужни са ми. А в Искра, макар че й нямат много доверие, не се съмняват много. Ние с нея никога не дружим в клас.
— Така ли?
— Да, ами. А знаеш ли кой дрънка всичко на класната?
— Не.
— А аз знам.
— Всъщност не кой, а коя.
— Е, значи е от девическата група.
— Не.
— А от кои е?
— Има една друга група.
— Ти ме смайваш!
— Те са няколко, но имат връзки с девиците и с момчетата. Тях съм ги нарекла неутралните.
— Не е правилно, щом дрънкат.

— Не е, ама така си е останало от миналата година.
— Охо! Те значи от миналата година?...
— Да. Ама тази казва на майка си и майка ѝ — по телефона, та на класната.
— И коя е тя?
— Павлина.
— Я виж! Че откъде ги научава тези работи?
— Откъде ще я знам. Но Искра разбрала.
— Как?
— Случайно ѝ хрумнало и я проверила няколко пъти. Каза ѝ някои неща и класната — веднага на гости.
— Сега се сещам, че тя винаги подслушва. Навсякъде.
— Коя?
— Искра.
— Нали аз съм ѝ казала. Днеска ще се уверим напълно, дали е Павлина, ако класната отиде на гости у Емо и у Славчо.
— Защо?
— Оха! Искра такива неща е наговорила...
— Я виж ти! Тя наистина си е мръсна.
— Я млъквай!
— Е, хайде!
— Ти да не би да си честен?
— Боже! Има ли честни хора? Това е то живота! Да можеш да си гледаш кефа!
— Ти си го гледаш.
— Искра да не би да не си го гледа? Или Павлина. И тя си го гледа. Класната затова ѝ пише добри бележки.
— Ами! Пише ѝ! Глупости!
— Че как да не ѝ пише?
— Класната е стисната.
— Идиотка!
— Оха! Днес да отиде у Емо, ще ми хареса! Ако отиде, значи Павлина се е хванала на въдицата.
— Че какво от това?
— После Искра ще си го хване. Много ще му дойде.
— И аз имам да му връщам на него.
— Ще му дойде времето.

- Дано Исата го оправи сега.
  - Утре ще разберем.
  - А! Какво стана с бележката?
  - Ще мия дадат.
  - Хайде, че класната ще се развика.
  - Не се бой. Аз колко отсъствия си извиних.
- Киро се успокои.

ПЕТА ГЛАВА

ВАЖНИ ВЪПРОСИ

Киро и Мерито продължиха да се разхождат. Никой от двамата не бързаше да се прибира.

— Киро, довечера ще се замъкнем у Симо — каза Мерито.

— Какво ще правим?

— Ще има компания.

— Кои ще бъдат?

— Не ги познаваш.

— Поне бива ли ги?

— Оха! И питаш!

— Значи са бомба?

— Ами да.

— Отдавна не съм бил у Симови.

— Въобщо бил ли си някога у тях?

— Не знам. А! Веднъж.

— Какво си правел?

— Бяхме му на рожден ден.

— Миналата година?

— Да.

— Сещам се.

— Как няма да се сетиш. Нали тогава той ти беше...

— Я млъквай! Той и на Искра беше.

— Вас човек не може да ви разбере.

— Какво искаш? Нали сега си ми ти. Симо си има две мадами.

— Охо! И с двете едновременно?

— Ами да.

— Той не е с целия си?

— Знаеш ли как му викат?

— Не.

— Джонсъна. А пък на оня студент, там, дето живее над тях, му викат Никсъна. И двамата си ги бива.

— Симо Джонсън! Я виж ти!

— Така е. Да видиш какви американски плочи има сега! Миналата година нищо не беше. А пък Никсъна да видиш! Направо да откачиш. Цял американец. Има луди дрехи.

— И откъде ги взима?

— Дядо му е в Америка. Какво си мислиш!

— И аз да имах дядо в Америка...

— Да имаш, ама нямаш. Пък да видиш Никсъна какъв магнетофон има! Цяло радио. Като го надуе, целия квартал гърми. Пък да видиш, като се съберем една компания — Жаклината, Кенеди, Джеси. Направо да откачиш! Довечера ще ги видиш.

— Начи, всичките кефа си гледат?

— Гледат си го, ами. Нито на училище ходят, нито пък правят нещо.

— Как не са ги хванали?

— Какво, на работа ли? Боже! Тях ще ги хванат! Те само нощем се появяват.

— Я виж ти! Ами Исата ще бъде ли?

— Тя е заета.

— С какво?

— С Емо.

— О! Вярно. Тя пък!

— Не се бой. Нищо няма да изтърве. Тя колко пъти е била...

— Симо има ли „Пърпъл“ новата тава?

— Има я. И на „Юрая Хийп“ има. Има разни, дето въобще не си ги чувал, ама направо да откачиш! Пък да чуеш Елтън Джон! Боже! Чувал ли си го?

— Не.

— Ще го чуеш. Или пък Алис Купър!

— Чувал съм го. И съм го слушал.

— Ами слушал си Пол Саймън?

— Не.

— И него го има. Има тавите и на един куп състави. На „Три дог найт“, „Мидъл ъв дъ роуд“, „Карпентърс“, „Уингз“. Направо не можеш да ги запомниш всичките. А пък на Никсъна са му изпратили всичките записи на „Битълс“.

— Тях пък за какво ги слушат?

— Е, не са съвсем лоши.

— Изпяха си песента.
— Тъй е, да. Симо има и операта „Джизъс Крайст супър стар“.
— Оха!
— Има и още три опери, не им запомних имената. Направо да си умреш от кеф като ги слушаш. Има и на Джон Ленън няколко тави.
— Той пък какъв певец е? Направо трябва да се откаже!
— Е, не пее лошо. Има и на Дайна Роуз една тава. На Пол Маккартни има също. И три на „Цепелин“. Страшни са! И на Нил Даймънд има. А! Пък да чуеш едни изпълнения на Дейвид Боуи. Направо да откачиш!
— Начи, бива си ги парчетата?
— Ами да. Пък да видиш как чисто хваща „Свободна Европа“! Направо София! Разни антени, не знам си какво. И Никсъна също. Какви записи прави от „Метронома“! Направо да откачиш. А! Пък слушал ли си нещо на Гери Глитър? А?
— Не.
— Боже! Че ти какво си слушал?
— Е, слушал съм много работи.
— Довечера ще видиш. Направо кеф да ти стане! Има някои тави, дето въобще не си чувал.
— Може и да съм чувал. Аз да не съм Емо, дето записва разни забутани сръбски съставчета.
— Югославски.
— Е, тъй де! Все там!
— И разни полски.
— Полските по си ги бива. „Но То Цо“, „Червените китари“. Ама и те бляят понякога.
— Той има записите на „Песняри“.
— Ха-ха-ха!
— И на „Самоцвети“.
— Той е откачен!
— Какво да го правиш? И на някакъв си Ниемен. На всичко отгоре и „Щурците“ си слуша!
— Боже, че смахнат! Исата за какво се е хванала с него?
— Тя ще го оправи.
— Дано. А пък аз ако знаех толкова английски като него! Ехе! Той не знае какво е кеф! През лятото разни чужденки...

— Я да млъкваш! И ти ли искаш чужденки? А?
— Е, хайде пък ти!
— Исата през лятото ходеше на „Слънчев бряг“ и там с някакви шваби...
— Тя с какви ли не е била!
— Даже и със сърби.
— Тя не е нормална. Аз предпочитам циганка, отколкото сръбкиня.
— Я си затваряй плювалника! Я отиди при някоя метачка! Хайде де!
— Е, ти пък!
— Исата ще си прави, каквото си иска. Насмалко щеше да се ожени за един от Скопие.
— Боже! За сърбин!
— Той не беше сърбин, ами маке.
— Все там!
— Ти пък една разлика не можеш да направиш!
— Боже! Че за какво ми е! Няма да слушам „Проарте“ я! Или онази смахнатата, каква беше, а?
— Тереза ли?
— Аха! Боже! Пък има някакъв кретен, дето пее „Оди си“!
Гледай акъл!
— Абе, какво си се хванал за тях! Довечера ще слушаме Алис Купър.
— Той е певец! А не онези разни там! Само дето вдигат много шум!
— Така е.
— Само смахнати като Емо могат да ги слушат. Аз направо няма да издържа като ги чуя. И разни пък италианци! Боже!
— Абе какво ще се разправяме, целия свят пее на английски.
— Така, ами. Емо пък — „Проарте“! Ха-ха-ха!
— Той слуша и Бетховен.
— Аз съвсем се убеждавам, че той е ненормален. Спомняш ли си, веднъж спорехме за музика, той почна да ни развиван разни теории там за Бетховен, за Моцарт и за разни други кретени, че тяхното било велика музика, че щяла завинаги да остане. Боже! Че който разумен човек чуе тези скрибуцания, направо си запушва ушите.

— Така е. Ама Исата ще го оправи.
— Има си ги най-различни.
— Да. Така е. А! Това какво е?
— Ти пък на театър ли ще ходиш?
— Не, ами да видя какво дават.
— Разни глупости. От някакъв си идиот.
— Това е от Добри Войников, бе!
— Голямо чудо!
— Така е. Само рекох да видя.
А на афиша пишеше: „Криворазбраната цивилизация“...

ШЕСТА ГЛАВА

ХОБИ

— Аз вече ще си ходя — каза Киро.

— Добре. Аз пък трябва да отида у Исата. Довечера в шест часа ще дойда у вас да те взема. Да си бъдеш в къщи — предупреди го Мериито.

— Ще си бъда.

— Хайде, чао.

— Чао.

Мери се запъти към дома на Искра, защото имаше да разговаря с нея за някои неща.

Скоро стигна. Позвъни, и на вратата се показа нейната съученичка.

— О, Мери, влез. Малко е разхвърляно в къщи, ама нищо.

— Ти пък! Аз не съм толкова претенциозна.

— Хайде де!

— Какво стана с онази работа?

— За Киро ли?

— Да.

— Дадоха ми, но ме предупредиха.

— Какво?

— Някой е дигнал печата на болницата.

— Е, и?

— Опасно става.

— Не вярвам да се сетят нашите даскали.

— Кой ги знае! Ако стане нещо, прави му сметка!

— Ти пък!

— Не знам.

— Дай я.

— Ето.

— Не личи да е фалшива.

— Не личи, ама не е вписан в никаква книга.

— Някой пък ще тръгне да проверява. Ти, Исо, защо си толкова...

— Мене не ме интересува. Фалшива бележка не съм давала. Ако ме издрънкате, дяволите ще ви вземат.

— Ти какво си се уплашила?

— Нищо, само ти казвам.

— Какво става с Емо?

— Довечера ще си го хвана.

— Само да не го изпуснеш.

— Че изпуснала ли съм някого?

— Този е друг.

— Да, друг е. Няма да си поиска сам.

— Сама ли ще му се предложиш?

— Ами да.

— Горкото момче, ще откачи.

— От щастие.

— Кой го знае.

— Не ти ли се иска и на теб?

— Ти го опитай, ще видим.

— А! Аз да си го хвана, не ти го давам.

— Защо?

— Решила съм трайна любов да завъртя.

— И то с кого! Боже!

— Момчето е честно. Няма с Джонсъна да тръгна, я!

— Ти пък откога стана честна?

— Казал ли е някой такава нещo? Емо ми харесва. Рядко ще намериш като него.

— Че какво ти харесва? Той не е докосвал момиче.

— Още по-добре. Ще ми се остави да правя каквото си искам с него.

— Ти се надяваш?

— А защо не?

— Когато легне с теб, тогава можеш да бъдеш сигурна.

— Ти мислиш, че няма?

— Ще се опъва.

— Знам. Ама не вярвам да не му се е доискало вече. Било го е страх. Достатъчно е да му дам кураж.

— Я виж ти! Ти си голяма оптимистка.
— А защо не? Преди малко ми се обади Станито.
— И?
— Каза ми, че ми забранявала да спя с Емо.
— Я! Не й ли стига Славчо?
— Не, тя заради друго. Изглежда се е уплашила, че ако стане нещо, ще я хванат и нея.
— Тя пък съвестна!
— Нищо. Ако ще и светът да се обърне, аз ще легна с Емо.
— Не се заричай.
— Ако не тази вечер, то друга. Има много време.
— Само внимавай зайчето да не те превари.
— Защо ме размиваш? Това зайче, ако си е имало работа с момче, аз главата си ще отрежа.
— Да, ама Емо...
— Какво? Още по-добре. Това ми подсказва, че не е безразличен към...
— Да, да. Ти все още се надяваш.
— Ти се мъчиш да ме разколебаеш, макар че ме познаваш. Досега не съм се разколебала нито веднъж.
— Киро е много доволен.
— Киро не ми харесва. Как можа да хванеш точно пък него?
— А кого?
— От нашия клас няма, да. А пък днеска, когато Емо излезе с теб от час по английски, Киро побесня. Аз го наблюдавах.
— Така ли? Ревнува. Ха-ха-ха.
— Той, значи, също е голям оптимист.
— Аз ще го пробутам на Джесито. Той ще й допадне.
— Да, и тя е смахната като него.
— Исо, не приказвай така за приятелките ми!
— Те пък едни приятелки!
— А защо?
— Само се перчат много, а нищо не правят.
— Какво искаш да правят?
— Да действат.
— Ти не ги знаеш.
— Хайде де! Веднъж спях с един, дето е бил с твоята Джеси.

— Е, и?
— Тогава той ми каза какво представлява. Нея направо я е страх.
— Ти знаеш!
— Знам, я!
— Твоя си работа. А ти какво? Защо се хващаш с Емо, а не с някой друг?
— Хванах се на бас. Станито ме накара.
— Не те накара тя. Аз чух много добре. Ти я предизвика.
— Ха! Ти какви ги измисляш?
— Ти първа ѝ каза, че Емо е бебе.
— Какво?
— Точно така ѝ каза. След това тя ти каза, че не е, а ти рече, че тогава е голямо дете, защото не е спал с момиче.
— Глупости!
— И тя ти каза, че не му се е случило.
— Ами!
— Хайде де! Тогава ти ѝ предложи да се хванете на бас.
— Не беше така, ама както и да е!
— Ако и ти се оттеглиш, какво ще правя сама в класа?
— Боже! И ти си хвани някого и се оттегли. Да не би Иванчо да е лош?
— Не е, ама аз няма да свикна.
— Ще се помъчиш, докато свършим проклетата гимназия. През това време девиците ще започнат да се проявяват. И неутралните, и те. И класната, ако загрее нещо, ще нанесе удар по тях.
— Ти пък си била и хитра.
— А защо не? Тя има слабост към Емо и няма да ми направи нищо, защото го знае какъв е.
— Ти много отдалече си правиш сметките.
— Ще видим.
— Ще видим, я!
— Аз ще си го хвана, пък ти прави каквото щеш!
— Троши си главата с бебетата!
— Много ги обичам! Такива сладки, като Емо.
— Бавачка!
— Трябва да се свиква, пък и да си почина малко. След това може пак да продължа.

— Така е по-разумно. Аз трябва да вървя. Чао.
— Чао.

СЕДМА ГЛАВА

НЕПРИЯТНОСТ

Мерито се отправи към къщи. Пак не бързаше, макар че приближаваше два и половина. Майка ѝ сигурно се беше върнала вече от работа и я чакаше за обяд.

Но в къщи я очакваше неприятна изненада — класната ѝ беше у тях!

Мерито хлопна с досада вратата на хола.

— Добър ден, Мариана. Виждам, че не си ме очаквала, защото се връщаш с час и половина закъснение

— Имах работа.

— Да, но сега ще имаме повече и по-важна работа. Не прави недоволни гримаси, защото положението е много опасно.

— Какво положение?

— Ами, например това с медицинските бележки.

— Какви медицински бележки?

— Тези, които си ми давала да извиняваш отсъствията си.

— Те са съвсем редовни.

— А! Значи знаеш за какво се отнася. Тогава ще говорим направо. Тези бележки, както ти самата знаеш, са фалшиви.

— Как така?

— Ами така. Няма защо да упорстваш. Не е нужно да се правиш на изненадана.

— Ама, как, другарко! Тези бележки са напълно редовни.

— Хайде де! Знаеш ли къде съм била тази сутрин?

— Не.

— Бях в поликлиниката. Там случайно ти си забравена в книгите за преглед.

— Може и да е така.

— А! Няма да мине. Виж какво ще ти кажа. Такъв лекар не съществува. Откъде си му измислила името?

— Ама, как, другарко? Има такъв лекар.

— Бре! Ти на мен ли ще ми кажеш! Защо продължаваш да ме лъжеш? А? И то пред майка си.

— Как ще ви лъжа, другарко? Бележките са редовни.

— Да речем, че са редовни, а само лекарят е измислен!

— Ама, как ще е измислен!

— А, значи не е?

— Не е.

— Добре. Тогава бележките са напълно редовни.

— Ами да.

— Добре, ти твърдиш, че бележките са съвсем редовни, така ли?

— Да. Така е. Редовни са.

— Ще го потвърдиш ли и пред директора?

— Да.

— Виж какво, ако си признаеш, че са фалшиви, до директора няма да стигне.

— Ама как да си призная, като не са.

— Другарко, това е насилие! — реши да се намеси майката.

— Насилие ли?

— Ами да. Как може да я карате да потвърди нещо, което не е вярно.

— Не е вярно ли?

— Не е, разбира се.

— Я виж ти! Пък аз, като бях в поликлиниката, останах с убеждение, че е вярно.

— Но как, другарко. В коя поликлиника сте били? Дъщеря ми никога не ходи в окръжната.

— Така ли?

— Разбира се. Вие сте с грешка.

— Трябваше да проверя в туристическата поликлиника.

— Точно там.

— А! Значи съм сбъркала. Нищо. Ще ме извините.

— Все пак, внимавайте да не сбъркате друг път, защото децата не могат да понесат такива неща.

— Да, да, знам ги децата.

— Утре проверете в туристическата поликлиника.

— Да, непременно. Трябва да се уверя, че казвате истината. Такава ми е професията.

— Не сте детектив, защо правите такива неща?
— Нарездане на директора.
— Ах, така ли?
— Да, така.
— Много сте недоверчиви.
— Понякога ни карат да бъдем такива постъпките на нашите ученици.
— Мариана какво е извършила?
— Попитайте я нея. Тя поне няма да ви излъже, а аз като ви разказвам, може да сбъркам нещо.
— Мариана всичко ми разказва. Не знам да се е случило нещо лошо.
— Нека си помисли и, след като си замина, да ви разкаже подробно за любовните си приключения.
— А! Такава ли била работата. Вие, другарко, поне в това не бива да се месите.
— Защо? А ако някой от моите ученици тръгне по лош път?
— Мариана не е малко дете.
— Не е, но пък се мисли за прекалено голяма.
— Разбира се, тя вече е абитуриентка.
— Не е станала още. До тогава могат да се случат много неща.
— А! Значи и заплашвате?
— Как ще заплашвам? Нейното завършване не зависи само от мен, а и от нея и от останалите колеги.
— Да, но те са ви колеги.
— Какво искате да кажете?
— Че щом се състави едно мнение за някой ученик, то...
— Да, да. Виждам, че продължавате да грешите.
— Как ще греша. Не е ли така?
— Зависи от много неща.
— А! Все зависи.
— Разбира се. И от самия ученик зависи мнението на учителите.
— Много често то не е правилно.
— Случва се да сгрешим, хора сме и ние. Пък и на толкова ученици преподаваме.
— Щом сте учители, не трябва да грешите, или пък, щом грешите, то ще трябва да прощавате грешките и на учениците. Те са

по-млади и повече грешат.

— Да, така е. Но когато човек сгреша веднъж, той си взима пример от това. Да речем, човек да сгреша за едно нещо веднъж, му е простено. Е, разбира се, ако извърши тежко престъпление, не може да му се прости, дори и за пръв път да го прави.

— Какво, искате да кажете, че дъщеря ми е извършила престъпление!

— О, далеч съм от тази мисъл. Но искам да кажа, че дъщеря ви е сгрешила не веднъж, дважд или три пъти, а много.

— А в какво е сгрешила?

— Тръгнала е по лош път. С лоша компания се събира. Не спазва вечерния час. Не се подготвя за училище и много други работи.

— Човек е свободен да се весели.

— Свободен е, но тя е преди всичко ученичка и не трябва да прекалява.

— Това не значи, че не е човек, щом е ученичка.

— Не съм казала такова нещо.

— Да, но една учителка в прогимназията им казваше, че учениците и войниците не са хора.

— Тя може би го е казала в афектирано състояние.

— Но нали е учителка, трябвало е да бъде въздържана.

— Разбира се, но тридесет или четиридесет ученика ако почнат да правят каквото си искат, няма да издържат на всекиго нервите. Както учениците са хора, така и учителите са хора. Те са отишли в училището и да дават знания, и да си изкарват хляба.

— Да, но има учители, които умишлено тормозят учениците си.

— Не знам.

— Има.

— Може, но вие си помислете за медицинските бележки. Аз трябва да вървя и у други ученици. Довиждане.

Класната на Мерито излезе, без да дочака отговора на своето „Довиждане“.

ОСМА ГЛАВА

ДУШЕВНА БОРБА

Марина се върна в къщи неспокойна. Чувстваше в себе си нещо, което друг път не бе чувствала. Не знаеше какво е, но знаеше, че нещо я свива там, под сърцето. Тя разбра — обичаше Емо. „Но защо, защо? — запита се с уплаха тя. — Как може да си мисля такива неща? Боже мой!“

Марина беше усетила това чувство, но не се замисляше над него и го потискаше в себе си, не му даваше воля, пазеше се другите да не разберат, че има нещо... Криеше любовта си... Но сега започна да съжاليا. „Не съм била права, може би, трябваше да му кажа.“ Но не, тя веднага си каза: „Глупости! Как ще му кажа, а ако той не ме обича? Ами ако ми се смее? Може да каже и на приятелите си и те ще ми се подиграват. Боже мой! Защо се влюбих в него?“

Как можа да помисли за това! И то точно днес, когато той, може би, си намери приятелка. „Или трябваше да му кажа, или трябваше въобще да не мисля за това — помисли си тя пак. — Глупости! Само глупости има в главата ми!“ — рече си тя и ядосано хвърли чантата си.

„Полека, полека! — каза си тя. — Какво ти е виновна чантата! Емо е виновен. Ако не ми беше правел такова впечатление, нямаше да се влюбя в него. Той е толкова глупав, че не може да бъде! Още е дете. Какво може да очаквам от него? Мисля си глупости! Откъде накъде пък се сетих за това!“

— Марина! — чу се гласът на майка ѝ. — Хайде да обядваме.

— Ей сега.

— Хайде, по-бързо! Ще изстине супата.

— Нека изстива.

— Марина, какво ти е? — майка ѝ влезе в стаята и я погледна в лицето.

— Нищо.

— Как така нищо?

— Ами така.

— Нещо в училище?

- Не.
- А къде?
- Никъде.
- Нещо с приятелките?
- Не! Защо ме питаш?
- Не се сърди, Марина, виждам, че е станало нещо и питам. Знаеш, майка съм ти, и ме боли, когато те гледам, че си разтревожена за нещо.
- Не съм. Просто съм уморена.
- Може и да е така. Хайде, ела да обядваме.
- Сашка върна ли се?
- Не. И заради нея се безпокоя.
- Тях ги пуснаха по-рано.
- Тя, като си идва, е много разсеяна и затова ме безпокои.
- Нейният клас е много луд.
- Така ли? Нали са само момичета?
- Само момичета са, ама...
- Какво?
- Не трябваше да я оставяш в такъв клас, нали ти казах още в началото да я преместим.
- Че лошо ли е в този клас? Няма момчета.
- Няма, ама си ги търсят!
- Марина!
- Така е. Аз съм там и зная. Търчат по нашите момчета.
- Марина!
- Какво? И нашата Сашка, и тя. Мисли, че не я виждам.
- Защо ме тревожиш и с това?
- Тя ме ядосва.
- Сестра ти е. Защо приказваш така?
- Защото я обичам и не искам да прави глупости.
- С кое момче се закача?
- С един от „В“ клас.
- Ти й кажи. Тя ще те разбере. Ако й забраня аз да се занимава с тази работа, тя ще се насърчи, нали знаеш, всяко забранено нещо е по-сладко.
- Тихо, идва.
- Добър ден, мамо.

— Добър ден. Защо закъсня?

— Бях с приятелките. Отидохме да си купим билети за кино.

— Кога ще ходиш?

— Сега.

— Хайде да обядваш тогава.

— Идвам. Маринче, я ми кажи тази вашата Искра добра ли е? —
запита Сашка.

— Не знам.

— Днеска в коридора се скарах с нея.

— Защо?

— Ами...

— Хм!

— Ама тя...

— Какво тя! Няма да се караш с по-големите.

— Като сме зайчета, да не мислиш, че ще мълчим!

— Хайде, храни се по-бързо, че ще закъснееш — подкани я
майка й.

Марина се замисли: „Сестра ми е тръгнала с онзи, дето го познава само от един-два месеца, а пък мен ме е страх да кажа на Емо, с който толкова време сме съученици, че го обичам! Боже мой! А трябва да давам пример на сестра си, трябва да й кажа да не се подвежда по онзи там. А тя ако ме види поне веднъж с Емо, още повече ще се окуражи. Ох! И моята не е лека! Какво да се прави. Трябва да се примиря. Сестра ми е глупава и на всичко отгоре се мъчи да лъже. А Емо поне е честен, никога не съм го чула да лъже. Ох, да му се не види! Защо е толкова глупава сестра ми? Аз като бях в девети клас, дори не помислях да се закачам с някои по-големи момчета...“

— Маринче, аз отивам. Чао.

— Чао, Сашке.

— Мамо, тръгвам.

— Добре.

Майка им влезе в кухнята.

— След киното няма да се бавиш много, нали?

— Ами ще видя.

— А кога ще си учиш?

— За утре нямаме много.

— Хм.

— Нямаме, ма, мамо!

— Добре, добре, хайде върви, да не закъснееш.

Когато Сашка излезе, Марина каза:

— Не е лошо момиче, ама глупости прави.

— Не мога да ѝ забраня да ходи на кино.

— Не съм казала такова нещо. Ама откакто влезе в гимназията, се промени. Беше толкова добра.

— Е, хайде, не е пропаднала.

— Не е.

— Ти ще се помъчиш да ѝ помогнеш.

— Ще се помъча.

И изведнъж Марина реши в себе си: „Каквото и да стане, Емо няма да разбере, че го обичам. Трябва да завърша гимназията, после ще бъде по-лесно.“

— Марина!

— Да?

— Какво ти е?

— Нищо.

— Не ме чуваш.

— А! Казала ли си нещо?

— Ами да, разбира се.

— Ох, извинявай, не съм те чула, замислих се, и...

— Марина, има ти нещо. Не крий.

— Тревожа се за Сашка.

— Не, не. Не е това. Каж ми. Ще ти олекне.

— Нищо не се е случило, мамо.

— Защо ме тревожите?

— Какво те тревожа сега? Не мога и за секунда да се замисля! В края на краищата, какво искаш? Само тебе да слушам, да не би да изпусна какво ще кажеш.

— Марина!

— Така е.

— Ох! Няма да те питам. Не се ядосвай! Аз като всички майки.

— Знаеш, че ми е неприятно да ме разпитват.

— Няма вече, Маринке.

Марина се успокои и отиде в стаята си.

ДЕВЕТА ГЛАВА БЕЗСЛЕДНО ИЗЧЕЗНАЛ

Леля Яна беше една от най-старите чистачки в гимназията. Гледаше си добре работата, не пускаше да се влиза в сградата преди да е ударил звънецът, не разрешаваше да се влиза в стаите със закуски, сутрин усърдно проверяваше всяка стая, да не би някой, успял да се промъкне, се е скрил. Винаги, когато някой от учениците ѝ се „опънеш“ за нещо, тя веднага отиваше и се оплакваше на директора, защото сама не можеше да се справи. Понякога си служеше със своите съоръжения, като например метлата, за да внесе някъде ред. Разбира се, служеше си с точно обратната част, която беше от чисто дърво и където нямаше една сламчица от метла. Затова не веднъж ѝ бяха правили пакости — криеха ѝ метлата, парцалите, с които бършеше навсякъде, и най-различни други неща.

Най-вече, за да се усъмни, че някой е откраднал образеца, леля Яна имаше дългогодишен опит. Още на следващия ден, след като беше изчезнал, лелята разбра, че някой го е задигнал, защото нито една от другите чистачки не знаеше къде е той, нито един от учителите не отговори с „да“, когато тя запитва всеки от тях, поотделно, дали са виждали някъде образеца, изпратен от Министерството на народната просвета.

Леля Яна беше попаднала на следа: знаеше, че непременно е работа на учениците. А това беше много, изключително много важно. Защото в гимназията имаше около деветстотин ученика и ученички, а ако се прибавеше към тях помощният персонал и учителите, ставаха значително повече — около деветстотин и петдесет души.

Значи, това беше, според леля Яна, работа на някой ученик. Тя дори беше повече от уверена, че кражбата е извършена от истински калпазанин, дори, може би, повече — един, двама, трима. Леля Яна не пренебрегваше дори и това, че може и цял клас да направи такава нещца.

Лелята обърна цялата гимназия с помощта на другите чистачки, но никъде нищо не беше открито. Нито дори явна следа.

Тогава леля Яна отиде при директора.

— Другарю директор! — извика тя, като нахълта в кабинета му.

— Другарю директор, някой от онези калпазани е откраднал образеца.

— Какво? — скочи изненадан директорът. — Как така?

— Ами така. Изчезнал е. Няма го.

— Потърсихте ли го?

— Цялата гимназия обърнахме. Няма го.

— Че кой може да го вземе?

— Откъде ще знам. Никого не съм видяла да изнася нещо такова.

— Как ще видиш! Който го е вдигнал, няма да отиде при тебе, да ти го покаже и да ти каже: „Ето, аз взех образеца и го занасям вкъщи“.

— А ако не е вкъщи?

— Може да го е заровил някъде. Може да го е скрил някъде, дори в училището. Хм! Много си позволяват напоследък! Бележки фалшифицират, образеца откраднаха, през прозорците влизат, не спазват правилника. Много, много е! Ще изключат десетина и другите ще се оправят.

— А, другарю директор, няма да се оправят, нали ги знам.

— А ти сигурна ли си, че образецът е откраднат?

— Как да не съм сигурна! Никъде в цялата гимназия го няма.

— Потърсете го пак.

— Навсякъде обърнахме.

— Проверете във всяка стая в шкафове и под катедрите.

— Ще проверим веднага, другарю директор.

— Не веднага. След часовете.

— Те могат да го изнесат дотогава.

— Няма. Не са толкова глупави.

— Как да не са!

— Не са, не са. Само са много мързеливи и гледат само с шмекерии да изкарат. Хайде, върви да го потърсиш пак в някой скришен кът.

— Отивам, другарю директор.

И леля Яна излезе. Отиде в стаичката, където стоеше помощният персонал.

— Ама, Маро, ма! — извика тя, щом влезе. — Маро, ма! Знаеш ли какво каза директора?

— Какво ма, Яно?

- Каза пак да го дирим из сградата.
- Защо той не го дири, ами ние?
- Шът, ма, Маро! Как ще го дири, нали е директор?
- Абе, нека си е директор! Аз се изкривих да се завирам на най-различни места.
- Ама как! Нали трябва да го намерим?
- Търси си го, щом толкова ти е притрябвал.
- На мене не ми трябва, ами на директора.
- За какво му е на директора? Той и без това връща учениците да се подстригват, а ученичките да си удължават полите.
- Така е, ама трябва да го намерим, защото там е показано точно.
- А, мислиш ли ма, Яно, че тези ученичори не са го изгорили вече?
- Как ма, Маро! Как така!
- О, Яно ма, те тебе ли ще чакат?
- А, Маро, да не би да знаеш къде е, ама не искаш да кажеш? Кажи, защото на директора...
- Боже, Яно, ма! Какви ги разправяш? Колкото ти знаеш, толкова и аз.
- Нищо. Пак ще го потърсим.
- Къде ще го търсим?
- Навсякъде.
- В целия град ли, ма, Яно?
- Ама, че си! В гимназията.
- Нали го търсихме?
- Директорът каза пак.
- Аман вече!
- Щом е казал директорът, трябва.
- Добре, добре!
- Той каза в стаите да го потърсим.
- И в стаите ли?
- Ами да.
- Как, сега ли?
- Не, ма. После.
- Кога после, ма?
- След часовете.

— А, добре. Аз рекох, че сега.

— Как сега, нали учат?

И леля Яна и леля Мара отидоха да бият звънеца за петия час.

Останалите чистачки също бяха търсили образеца, но всичките усилия останаха безрезултатни. Леля Яна се стараяше най-много, но и това не помогна на помощния персонал да открие изчезналия образец.

Като свършиха часовете, издирването започна отново. Шкафовете във всяка стая бяха прегледани, катедрите бяха надигнати, за да се види под тях, но от образеца нямаше и помен.

Проверката стана във всички стаи до една. Претърсиха и всички кабинети, физкултурните салони — нищо.

Директорът не си беше отишъл още, когато леля Яна нахълта пак в неговия кабинет.

— Другарю директор, няма го.

— Щом го няма, утре пак ще го потърсите.

— Ама той е изчезнал.

— Как така изчезнал! Как така! Не е игла, за да се изгуби.

— Не е, ама...

— Не е, не е! Защо ме занимаваш с тези работи? Нямам си аз грижи, ами и този образец!

— Както кажете, другарю директор.

— Остави ме на мира!

— Излизам.

— Ако го намерите, само тогава ще ми се обадиш. Разбра ли?

ДЕСЕТА ГЛАВА ДЖАБОЛОТО

Наближаваше пет и половина и затова Киро трескаво се приготвяваше. Чудеше се как по-екстравагантно да се облече и беше разхвърлял целия гардероб. Най-накрая успя да се хареса и натъпка дрехите си обратно по местата им. След това среса косата над ушите си, разтърси главата си и направи няколко модерни танцови движения пред огледалото.

— Довечера ще танцуваме рок — си каза той. — Ех, че кеф!

Точно в шест часа звънецът се чу и Киро, летящ в небесата от щастие, изскочи в коридора и отвори входната врата. Навън стоеше Мерито с оклюмала физиономия.

— Какво е станало? — на Киро веднага му направи впечатление посьрналото лице на Мариана.

— Провал.

— Какъв провал?

— Ей такъв.

— Ама кажи ми по-ясно.

— Какво ще ти разправам! Провал. Провал! Разбра ли? Провал!

— Нищо не съм разбрал.

— Кретен!

— Е-е! Не обиждай, де!

— Класната знае всичко. Сега разбра ли?

— За джаболото ли?

— Ама аз ти казах, че си кретен!

— Тогава за какво?

— За медицинските бележки!

— Леле! Ами сега?

— Май се паникьоса? А?

— Какво съм се паникьосал! Глупости! Не виждаш ли себе си, ами за мен говориш? Ще ни изключат, и толкова.

— То да е само толкова. Трябва след това да бачкаме и да учим вечерно.

— Ще бачкаме и да учим вечерно, щом се наложи.

— Глупак!

— Ти май обиждаш?!

— Хайде да вървим. Ще се повеселим и ще забравим.

— И аз съм на това мнение. Ама кой ли ни е издал?

— Не зная, но предполагам, че никой.

— Как така никой?

— Ей така. Открадват печата от поликлиниката и класната тръгва да проверява всички съмнителни бележки и загрява как стои работата.

— А кой е откраднал печата?

— Някой идиот.

Докато стигнаха до Джонсъна, не си казаха повече нито дума.. И двамата не знаеха вече какво да правят. Но щом се заизкачваха по стъпалата към Симови, те чува звуците на „Дийп пърпъл“ и се въодушевяха.

— „Инту дъ файър“! — извика Мерито.

— Ех, че кеф! — каза редовното си възклицание Киро.

На вратата ги посрещна Симо.

— Хайде де, много се забавихте! — извика той.

— Ти пък! — отвърна му Мерито.

— Жаклината, Кенеди, Джесито и Никсъна са отдавна тука.

— Олрайт! Ще се повеселим! — засмя се Мерито и вмъкна Киро през вратата. Вътре, в гостната, под такта на музиката, се изменяше цвета на светлината. Киро се стъписа.

— Охо! Цветомузика! — възкликна той.

— Да, моето момче — отвърна Никсъна, който приличаше на хипи. — Мери — продължи той, — запознай ме с твоето гардже.

— Какво гардже бе, глупчо! Гадже — поправи го Джесито, чиято рокля беше с голямо деколте отзад, достигащо до кръста.

— Той май наистина ми прилича на гардже — засмя се Жаклината, която имаше прическа ала Анджела Дейвис.

— Ами ти на какво приличаш, ма! — разсърди се Киро.

— Охо! Мери, твоето аверче нещо се разлюти! — извика Джонсъна.

— Нищо, ще го усмирим — каза Никсъна. — Я пусни Алис Купър.

— Окей.

Киро почувства, че музиката започна да му действа и докато се усети, започна да се кълчи на средата на стаята.

— Добре! — изкрещя Жаклината.

След няколко песни започнаха да изпадат в екстаз.

— Хайде да пийнем по нещо — провикна се Никсъна.

— Моля, уиски! — изкрещя Мерито.

— Драй джин! — изрева Киро.

— Ром! — изпищя Жаклината.

— Коняк! — задъхано извика Джесито и седна на пода.

Симо донесе от всичко по бутилка и сипа на всеки каквото желаше. След това пусна записите на „Лед Цепелин“.

Киро беше изпаднал в екстаз. Мерито се гърчеше пред него като че ли в агония. Джесито пищеше, коленичила в средата и се тресеше.

— Стриптиз! — изкрещя Никсъна.

— Стриптиз! — подеха и останалите.

Пръв започна да хвърля дрехите си Никсъна. Той остана съвсем гол. Мерито крещеше и не искаше, но Киро, който беше понаправил главата от джина, се беше хванал здраво за роклята ѝ я дърпаше.

Джесито започна под такта на музиката да смъква дрехите и постепенно да се изправя, докато остана съвсем гола. Тя се доближи до Никсъна и сплете с него вдигнатите си ръце.

Жаклината крещеше и разхвърляше на всички страни дрехите си. Симо не беше назад. Той остана гол и започна със страст да прегръща Жаклината.

Само Мерито не искаше и крещеше адски, защото Киро постоянно я дърпаше за роклята. Джонсъна и Никсъна също я задърпаха и, след като тя не се съгласяваше пак, я събориха на пода и започнаха насила да я събличат. Тя се дереше от крясъци, но Киро ѝ биеше шамари и ѝ затискаше устата. Виеше се в ръцете им като змия. Но най-накрая се успокои и се предаде. Съблякоха я и Киро, който също беше вече гол, легна отгоре ѝ. Ала веднага скочи и изкрещя, като сочеше към Мерито.

А тя бавно се изправи, като в ръцете ѝ блесна кухненския нож. Как беше попаднал в нея, на Киро не му остана време да мисли за това.

— Ще те убия като куче! — изкрещя Мерито.

— Ама, чакай де! — уплаши се още повече Киро.

— Ей, Джонсън, хвани я, ще направи някоя глупост тази... — не се доизказа Жаклината, защото Мерито изкрещя и се хвърли с ножа върху Киро. Но за щастие той, отстъпвайки назад, се спъна в една табуретка и падна по гръб. Мерито заплете краката си и, като се просна на пода, изпусна ножа. Джесито го ритна и така предотврати един нещастен случай, който можеше да спре завинаги техните оргии.

Мерито се изправи, ритна падналия, примиращ от страх Киро, и започна трескаво да се облича. Никой не ѝ попречи. Когато стана готова, тя каза:

— Киро, обличай се!

— Не искам.

— Обличай се, защото...

— Ей сега.

Киро се изправи. Олюляваше се страшно. Беше пиан и едва се крепеше на краката си.

— Хайде, по-бързо — извика Мерито, — по-бързо, защото ще те вземат дяволите!

-Ама вие да не би да си тръгвате? — запита плахо Джесито.

— Тръгваме си — отсече Мерито и я погледна на кръв.

— Окей! — извика Никсъна. — Тяхна си работа.

— Хайде, по-бързо! — Мерито продължи да подканя Киро.

— Ей сега! Готов съм.

— Гуд бай! — извика Симо Джонсъна.

— Вървете по дяволите! Изкрещя Мерито и задърпа Киро надолу по стъпалата.

— Я виж ти! Обноски! — закикоти се Жаклината.

— Такива морални момичета не са за нашата компания — извика Джесито.

— Окей! — възкликна Никсъна и смени ролката на магнетофона.

А в същото време Мерито мъкнеше пияния Киро по улицата и проклинаше нещастията, които я бяха сполетели.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРИЯТЕЛКА

Станислава се завърна вкъщи. Майка ѝ беше сама. Явно личеше, че е плакала.

— Стани, ти ли си? — запита майка ѝ от хола.

— Да, аз съм, мамо.

— Къде се губиш толкова време? Оставяш ме да се тревожа с този...

— Но какво мога да ти помогна?

— Ти си му сестра...

— А ти си му майка!

— Кажу ми, защо си толкова жестока?

— Мамо!

— Стани, кажи!

— С какво съм постъпила жестоко? С това, че съм слаба да се боря ли?

— Твоите съученици са ти по-скъпи от твоя брат.

— А какво да го правя? Кажу ми!

— Ще му говориш...

— Сякаш не съм му говорила толкова пъти. Пък, в края на краищата, си е негова работа. Каквото иска, това да си прави. Ти защо се тревожиш чак толкова?

— Но как можеш да говориш така! Като станеш някога майка, ще разбереш много неща, които сега не искаш да проумееш.

— Това са глупости.

— Станислава!

— Но това наистина са глупости. Аз сега наистина разбрах, че са глупости. Той е млад човек и естествено, че няма да прави това, което искате вие. И аз да бях на неговото място, щях да постъпя по същия начин.

— Станислава!

— Точно така!

— Ти ми забиваш нож в сърцето!

— Защо се тревожиш, пък тревожиш и мен и всички други, без да има причина.

— Станислава!

— Знам, че ми е така името.

— Ох, господи, тези деца, ще ме довършат.

— Защо се превземаш?

— Хайде, стига вече. Аз ще се лягам. В кухнята има за вечеря. Лека нощ.

Станислава погледна часовника си. Беше седем и половина. Тя реши да се обади на някоя от своите съученички, но не знаеше на коя. У Елито сега се бяха събрали. Тя знаеше за това. И сигурно Емо и Искра бяха там. Ах, тази Искра!

Изведнъж Станито се сети. Ще се обади на Марина. Тя беше едно време най-добрата ѝ приятелка, но откакто започнаха гимназията, пътищата им се разделиха, макар че бяха в един клас. А като деца биваха винаги заедно. Навсякъде. Само Марина ще я разбере. Никой друг.

Станито завъртя телефона. Обади се Сашка, сестрата на Марина.

— Сашке, може ли да се обади Маринчето?

— Не може, како Стани, тя не е вкъщи.

— А кога ще се върне?

— В осем и половина.

— Кажи ѝ да ми се обади.

— Добре.

— Дочуване.

— Дочуване.

Станито чакаше с нетърпение да ѝ се обади Марина. Просто искаше да си поговори с нея, но за какво, не знаеше. А изпитваше желание да сподели с приятелката си нещо, което чувстваше, но не знаеше как да го изкаже. Този ден ѝ донесе толкова преживявания, че дори не можа да си поеме дъх и да се осъзнае.

Станислава се излегна на дивана и започна да си мисли за Марина. Преди, всичко си споделяха, а сега нищо не знаеха една за друга. Дори Марина знаеше повече за нея. Не, че се интересуваше много, а поради простата причина, че целият клас знаеше някои неща за Славчо и за нея. Глупости!

Изведнъж я събуди звънът на телефона. Погледна си часовника. Беше девет и петнайсет. Вдигна бързо слушалката.

— Да? Кой се обажда?

— Марина. Станислава, ти ли си?

— Да, аз съм. Колко хубаво, че се обади.

— Бях у Елито.

— Е, и?

— Изпонапиха се.

— Емо също ли?

— Той не сложи дори капка в устата си.

— Казват, че той никак не пиел.

— Наистина е така.

— Ох, Марина, да знаеш какъв ден! Направо не мога да се осъзная.

— Защо? Какво се е случило?

— Остави се! Връщам се на обяд — в къщи скандал. Отидох у Славчо. Там пък дойде класната. След това имах доста неприятен разговор със Славчо. Впрочем, разговорът беше преди да дойде класната. Откачих! Да знаеш, не знам вече какво да правя! Като се върнах вкъщи, пак скандал. С майка ми. И то заради брат ми.

— Да ти кажа, Стани, и с мен е същото положение. Вече не ми издържат нервите. Днес Емо взе, че ми се обясни...

— А!

— Чудно ли ти е?

— Наистина! И ти какво?

— Нищо.

— Нищо? Боже мой! Как издържа?

— Боя се за сестра си.

— Че какво общо има със сестра ти?

— Не искам да ѝ давам лош пример. И без това тя прави глупости.

— И значи, нищо?

— Нищо. Пък и той е добро момче. Не настоява. Не знам, дали наистина ме обича, или...

— Той ти е казал истината.

— Сигурна ли си?

— Той никога не лъже.

— Може и да ми е казал истината, но ме е страх да му призная...
— Ти го обичаш!
— Обичам го, но как да му кажа? Нито той, нито аз ще станем по-щастливи.
— Ох, Маринке, и ти си една! Ако искаш, аз ще му кажа.
— Не, не! Не бива.
— Но защо страдаш от предрасъдъци?
— Не са предрасъдъци. Просто знам какви ще са последствията. Нашата любов няма да има бъдеще, а за мене бъдещето е най-главното.
— Но виж сестра си!
— Именно, аз не искам да съм като глупавата си сестра.
— Не бъди тогава егоистка.
— Мисля и за него.
— Но само мислиш.
— Обещах му снимката си.
— Боже мой! Сигурно искаш да го подлудиш?
— Той не е като другите. Разсъждава реално.
— Кой знае!
— Така е. По този начин измъчвам много повече себе си, отколкото него.
— Не се измъчвай, а му се отдай! Ах, ако бях на твоето място!
— Стани, защо говориш така? Започваш да ми приличаш на Мерито.
— Марина!
— Не ми се сърди, Стани! Не искам да те обиждам.
— Знам, Маринке, но не си направила добре. Защо потискаш най-прекрасните си чувства?
— Ох, Стани!
— Кажу му, Маринке! Не се крий!
— Не мога, страх ме е!
— Как може да те е страх!
— Ами така, страх ме е.
— От вашите?
— Не.
— А от кого? От учителите?
— Не!
— От него?

— Не.

— А от кого тогава?

— От себе си.

— Боже мой! Ти имаш комплекс за малоценност. А си толкова хубава!

— Стани, не говори така!

— Маринке, ти плачеш? Недей!

— Не мога вече!

— Аз ще дойда у вас. Чакай ме.

— Добре, Стани. Ще те чакам!

Станито затвори телефона и бързо се облече. На входа едва не се сблъска с брат си.

— Къде? — запита той учуден.

— По любов.

— И ти ли?

— Няма само ти, я!

— Я, гледай!

Но Станито вече тичаше по улицата. Беше късно вечерта, но тя не мислеше за това. Имаше нужда, сега тя наистина почувства, от истинска приятелка. И, може би, я откри...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВОЛЯ

Искра отново се долепи до Емо. Тя беше решила на всяка цена да спи, да спи с него! Притискаше се о рамото му и забавяше хода му. Сякаш искаше да се слее с него.

Емо не знаеше какво да прави. Беше я прегърнал през рамо и чувстваше как тя тръпне, как цялото ѝ същество се стреми към него.

Изведнъж тя се свлече на една пейка, край която минаваха, и обви ръце около шията му.

— Ще полудея! — изсъска тя и залепи устните си о неговите.

Искра го прегръщаше страстно, само с едно желание, Емо да се съгласи да легне с нея.

Емо мълчеше и стискаше зъби. Мислеше, че няма да издържи. И пак стискаше зъби.

Пак тръгнаха и Искра, отпуснала глава на рамото му, каза:

— Емо, да знаеш как горя от страст!

— Изгори! — отвърна ѝ той и със злоба си каза на ум: „Усойница!“

— Ако изгоря, ще изгориш и ти!

— Не искам.

— А аз искам и двамата да горим. О! И ти гориш!

— Глупости.

— Ти вече не можеш да се владееш!

— Какво искаш?!

— Нищо друго, освен да спиш с мен!

— Няма!

— Няма, но вървиш до мен, тръпнец целия! Ще се съгласиш, аз знам! Няма човек на нашата възраст, който да удържи на инстинкта. О! Няма любов! Има инстинкт и той ще ни слее телата!

— Глупости!

— Това е истина, но ти не искаш да е така! Ти искаш да има любов! О! Ти си страшно заблуден.

— Любов има, но не у мен към теб.

— А къде?
— Всеки честен човек обича истински.
— О, аз забравих, че ти си честен човек. А коя обичаш? Марина?
Аз забравих, че нея.
— То си е моя работа.
— Да, вярно. Тъкмо това не взех под внимание. Наистина, не е моя работа, а моя работа е да те накарам да спиш тази нощ с мене. И знаеш ли защо?
— Не.
— Ти пък какво ли знаеш! Защото съм се хванала на бас...
— Охо! Виж ти! Този път си проигра картите!
— Защо?
— Защото ми стана ясен подбудителя ти.
— Нищо не ти е станало ясно. Тази нощ ще спиш с мен, защото ако откажеш, ще се разкрещя, че искаш да ме изнасилиш.
— Ти си отвратителна гадина.
— Такава съм си. Дори и Мерито не е по-гадна от мен. А ако не успея по този начин, още утре в училището ще научат какви ли не глупости за тебе.
— Започваш да заплашваш?
— Да.
— Мене не ме е страх от злите езици.
— Ще те дострашее, когато ти намалят поведението или те изключат от гимназията.
— А как, да видим как!
— Когато останеш като риба на сухо, ще видиш. Много добре ще видиш!
— Не ме е страх.
— Охо! Не те е страх!
— Не.
— Страх те е и още как! Ще стигнем ли скоро?
— Къде?
— О! И питаш къде! У вас! Къде!
— Далечно е, защото вървим в друга посока.
— Мошеник!
— Ама ти какво си мислиш. Каквото почукало, такова се обадило!

— Тогава ще отидем у нас. Нашите са си легнали отдавна.

— Няма смисъл. Аз ще си вървя.

— Мислиш, че ще те пусна? О-о, жестоко се лъжеш! Знаеш като се разкрещя, какво става. Ако не се събере цялата милиция тук, да не се казвам Искра.

— Каква Искра може да си ти!

— Именно. Такава, че да се запалиш, ще гориш, и докато съм до теб, няма да изгаснеш.

— Вече започваш да ми действаш зле на нервите!

— Ти си раздвоен като Фауст, затова сега не ти издържат нервите — от вътрешната борба, която душата ти води с тялото. Тялото ти ме иска, а душата ти ме отблъсква. Но тялото е материя, а материята изгражда целия свят. Духът ли ще победи или материята?

— Духът.

— Ти си бил идеалист!

— Не, но знам, че в мен духът ще победи, защото той е воля.

— И волята се сломява.

— Да, сломява се, но моята ще се сломи трудно.

— Ти разсъждаваш като човек от миналия век.

— Защо?

— Защото с тези думи ти искаш да кажеш, че волята ти, която е дух, ще те издигне над плътските увлечения.

— Така да е!

— Значи ти признаваш, че си толкова изостанал!

— Не съм изостанал, а ти си се върнала столетия назад, в първобитно-общинния строй, когато човек се е разхождал из горите на стада и се е размножавал като животните, ръководен най-вече от инстинкт.

— Глупости! Кое съвременно момиче ще те хареса с тези разбирания.

— Никое, ако всичките съвременни момичета са като теб.

— А мислиш, че не са?

— Да!

— Ха-ха-ха! Та ти ще ме умориш! Освен ако ти хареса някоя мамина дъщеричка и зубрачка.

— Ти не познаваш връстничките си, затова приказваш така.

— Откъде си сигурен, че не ги познавам?

— Сигурен съм.

— Ти просто от инат говориш така. О! Аз се сетих! Ти нямаш никаква воля, а само инат. Магарешки инат. Ти си едно магаре на мост.

— Радвам се, че мислиш така.

— Защо?

— Защото искам да си винаги заблудена и никога да не ти се отворят очите. А ако искаш да спиш с мене само заради един бас, то кажи какъв е и аз ще ти го платя. Не искам да си имам повече разпавии с теб. Все едно, че нищо не е било. Така ще бъде най-добре.

— Значи се уплаши яко, да не би да се раздрънкам?

— Да, уплаших се.

— И си го признаваш.

— Аз ти казах, че искам да живееш само в заблуда.

— Ти ще ме заблуждаваш!

— Не аз, а ти самата.

— Аз ще си отмъстя, и то страшно!

— Отмъсти си.

— Ще си отмъстя!

— Отмъсти си, съвременно момиче!

— Ще те убия!

— Убий ме!

— Отвратителен тип!

— Такъв съм.

— Гад!

— Такъв съм.

— Мръсник! Идиот! Изверг!!!

— Истеричка! Я ми се махай от очите.

— Ще си отмъстя!

— Отмъсти си и върви по дяволите!

И Емо си тръгна бързо към къщи, като остави Искра пред тях озлобена от неуспеха си.

Той подтичваше леко, защото му беше станало доста хладно.

Извади часовника от джоба си и го погледна. Беше дванайсет часа.

— Леле! Много късно станало! — си рече той и продължи бързия си ход към къщи.

Емо не знаеше, че бърза към своето щастие...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА КЛЕВЕТА

Искра остана изненадана, когато влезе у тях. В хола още светеше и се чуваше говор. Когато входната врата се блъсна с трясък, от хола изскочиха майка ѝ и... нейната класна.

„По дяволите! — помисли си Искра. — Какво търси пък тази посред нощ у дома!“

— Добър вечер — каза ѝ класната.

— Добър вечер — невъзмутимо отвърна момичето, като нехайно захвърли шлифера си върху един стол в коридора.

— Исе, къде се бавиш толкова? Така се разтревожих, мислех си, че се е случило нещо лошо — занарежда майка ѝ.

— Какво може да се случи!

— Лошото може да се случи след това закъснение — обади се класната ѝ.

— Вие пък какво искате като се мъкнете посред нощ по чуждите къщи! — извика Искра.

— Искра, изслушай ме, и след това ми дръж такъв тон, ако искаш. Тази вечер много ученици от нашия клас не бяха по домовете си след вечерния час. И то повечето от тези, които най не очаквах, че може да правят такива неща. Например, Емил.

— Той беше с мен.

— С теб?

— Да.

— И ми го казваш така спокойно!

— Да.

— Къде е той сега?

— Не зная.

— Къде бяхте?

— У Елиито.

— У Елисавета?

— Да.

— И какво правихте там?

— Какво може да се прави с компания.
— Кои бяха там?
— Марина, Дора...
— Марина и Дора?!
— Да.
— Други?
— Райчо, Иванчо, Румен.
— Значи така! Райчо с Елисавета, Иванчо с Дора, а Румен? Той с кого? С Марина?
— Не.
— С нея остава.
— Емил е с нея!
— Нали казваш, че досега е бил с теб.
— Беше.
— А защо?
— Искаше да спи с мен.
— Емил?
— Да.
— Не очаквах това от него.
— Марина си замина рано и той не искаше да бъде сам тази нощ.
— И ти му отказа, така ли?
— Да, разбира се.
— Сигурно е бил много настоятелен, за да си отмъщаваш сега, при първия отдал ти се случай.
— Да.
— Виж какво, Искра. Утре ще разбере истината, но мисли му, ако си ме излъгала.
— Имам ли сметка да ви лъжа?
— Сметка има. Във всяка твоя дума имаше сметка. Как да я кажеш и къде. Та това са най-добрите ми ученици. Какво си мислиш?
— За съжаление, така беше, както ви казах.
— Истината ще излезе наяве. Лека нощ — и класната ѝ излезе.
— Исе, защо клеветиш своите другари? — запита майка ѝ.
— Не са ми никакви другари.
— Ама как така?
— Зубрачи разни!
— Но са ти съученици.

- Всичките са смахнати.
  - Но, Исе...
  - Такива са. Как можах да попадна в такъв глупав клас!
  - Исе, успокой се!
  - Няма, няма, няма!
  - Исе!
  - Стига с това „Исе, Исе“! До гуша ми стигна! Ще ги избия!
  - Говориш глупости.
  - Не са глупости, знам какво приказвам.
  - Баща ти си идва.
  - Къде е бил?
  - Сега ще разбереш.
  - Искра!
  - Да, татко.
  - Къде беше?
  - С компания.
  - Охо! А ти знаеш ли, че аз обиколих целия град да те търся.
- Ако те изключат от училище, по-добре да не се връщаш в къщи.
- Защо да ме изключат?
  - Ще видиш. Като скиташ по нощите.
  - Нека ме изключат. Ще стана уличница.
  - Искра, ела тук! Каква ще станеш?
  - Уличница.
  - Повтори! Каква ще станеш?!
  - Ох, не ме удряй!
  - А! Уличница ще ми ставаш! На' ти сега! Уличница! А?
- Уличница!
- Иване, не я бий! Иване!
  - Ти не се меси! Искаш дъщеря ти да става уличница. Така ли?
  - Ама, Иване!
  - Млък и двете! Ами ти ма, с кого беше тази вечер? А? Тебе питам.
  - С Емо.
  - Кой е този Емо?
  - От нашия клас.
  - Къде живее?
  - Ами...

- Не го увъртай!
- Ами...
- Казвай!
- Ох! Не ме бий!
- Казвай! Ще те убия!
- В „Бриз“.
- Кой блок?
- Девети.
- Кой вход?
- „Д“
- Кой етаж?
- Осми.
- Кой апартамент?
- 120.
- Иване, къде отиваш? Иване!
- Аз мамицата му на оня...
- Иване!
- Млък!
- Недей!
- Ще разваля дъщеря ми! А? Така ли искаш?
- Но виж колко е часът!
- Не ме интересува!
- Иване, само беля ще си навлечеш на главата.
- Вървете по дяволите!!!

Входната врата изтряска и Искра и майка ѝ останаха сами, разплакани и незнаещи какво да правят.

- Изведнъж го прихванаха.
- Класната е направила всичко.
- Исе, недей така.
- Тя е виновна!
- Исе!
- Стига пък и ти! Мене бият, ти плачеш!
- Нали съм ти майка.
- Защо си пуснала класната в къщи?
- Ами как няма да я пусна.
- Затваряш вратата под носа ѝ и толкова.
- Не е прилично.

— А прилично ли ще е да изключат дъщеря ти от гимназията?

— Исе!

— Стига си хленчела! Аз отивам да си лягам и да става каквото ще! Трябва да стана в седем часа.

— Добре, Исе.

И Искра си легна и заспа, без дори да се замисли над всичко, случило се през деня. Тя може би беше доволна от клеветата, която приготви за отмъщение над нищо неподозиращия Емо.

А баща ѝ в това време отиваше да търси някого, когото нямаше да намери, а именно Емо.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА ТРЕВОГА

Станислава позвъни на входната врата. Марина веднага ѝ отвори.

— Влез, Стани.

— Има ли някой у вас?

— Нашите спят. Не се безпокой.

— Разкажи ми какво се случи у Елито.

— Излязох към пет часа да се поразходя и срещнах Райчо.

Тръгнахме с него и в Морската градина срещнахме Елито и Емо.

— Райчо заради Елито ли отиваше натам?

— Да, но Елито му е братовчедка.

— Знам. Става дума дали предварително са се уговорили.

— Не зная. Но аз срещам Райчо, а той ме завежда на мястото, където са Елито и Емо. След това дойдоха Иванчо и Дора.

— Нови двойки?

— Не. Те казаха, че това било антидвойкова коалиция.

— Интересно.

— Да, а у Елито, когато всички се бяха изпонапили, дойдоха Румен и Искра.

— И ти, когато си замина, Емо и Искра там ли останаха?

— Всички бяха пияни, Елито се паникьоса, а Емо остана да ѝ помага да ги изтрезняват.

— Значи Емо е останал там, така ли? Трябва да се обадим на Елито.

— Защо?

— Защото днес се хванах с Искра на бас, че тя няма да може да накара Емо да спи с нея, а тя твърдеше, че ще го накара.

— Няма да може. Тя е пияна.

— Все пак ще се обадя на Елито... Ало! Ели, ти ли си? Емо у вас ли е? Няма го? Кога излезе? Какво? Не трябваше да става! Нищо, нищо! Дочуване.

— Какво стана?

— Емо е излязъл с Искра!

— С Искра?

— Да.

— Кога?

— Преди петнадесет минути.

— Той сигурно само ще я изпрати.

— Не знам. Аз ще се обадя на Славчо... Ало. Славчо може ли да се обади? Една негова съученичка го търси. Да? Славчо, ти ли си? Знаеш ли какво стана? Преди петнадесет минути от Елито са излезли заедно Емо и Искра. Искра била пияна. Добре, ще те чакам на паметника. Чао.

— И аз ще дойда.

— Добре, Марина.

— Чакай само да се облека.

— Но по-бързо.

Когато излязоха на улицата, беше десет и половина вечерта.

— Къде ще се срещнем със Славчо?

— При паметника на Капитана.

— Можем с автобуса да отидем до там.

— Нямам билети.

— Нищо, аз имам. Хайде, по-бързо, че идва.

— Класната ако разбере, че скитаме по нощите, ще откачи.

— Нека откачи!

— Ти си готова да се жертваш заради Емо?

— Стани!

— Ох, Марина, не се сърди!

— Аз не се сърдя.

— Този рейс много дрънчи.

— Такива са всичките. Важното е, че по-бързо ще стигнем.

— Сигурно Славчо е при паметника.

— Той живее близо.

— На тази спирка ще слезем. Хайде.

— Ето го. Той чака.

— Здравей, Славчо.

— Здравсти. Емо не е у тях. Искра също. Откъде ще започнем?

— И аз не знам.

— Аз предлагам от пътя за Емо, като тръгнем от Елито.

— Той няма да я заведе у тях.

- Емо е сам в къщи за няколко дни.
- Марина, ти какво ще кажеш?
- Не знам.
- Страхуваш ли се?
- Не.
- Тогава да направим, както казва Славчо.
- Добре, но ако са тръгнали по пътя към Искра?
- Маршрутът се променя много.
- Нищо, след това ще проверим и другия маршрут.
- Славчо, има нещо, което не предвидихме.
- Кое?
- Че Искра има приятелки, които са на квартири.
- Искаш да кажеш, че има нелегални квартири?
- Да.
- Нищо. Ако ще и цяла нощ ще обикаляме, но ще предотвратим това нещо.
- Славчо, ама аз съм виновна. Не трябваше да я амбицирам по този начин.
- Това е изпитание и за нас, и за Емо.
- Най-вече за Емо.
- Марина, нима се съмняваш в него?
- Не.
- Ако му се беше признала, нямаше да има никаква опасност.
- Знам, че и аз съм виновна. Затова и дойдох с вас.
- Дано нищо не се случи.
- Ако съдя по вашия разговор с Марина, може и да се случи. Ако се е отчаял, защо да не легне с Искра за успокоение?
- Славчо, защо отчайваш момичето?
- Не я отчайвам, а си правя изводи, от които следва да побързаме.
- Да побързаме тогава!
- А сигурна ли си, че Елито не те е излъгала?
- Защо да ме лъже?
- Започвам да се съмнявам във всички.
- Ти си много подозрителен.
- Защо да съм подозрителен?
- Искам да кажа, че се съмняваш много.

— Когато не знам нищо със сигурност, само мога да предполагам.

— Така е. Но я виж!

— Какво?

— У Емови не свети.

— Че как ще свети?

— Да отидем да проверим.

— Нали там отиваме.

— Имаш ли една стотинка?

— Защо?

— Защото асансьорът им е със стотинки.

— Става и без.

— Ами!

— За пръв път ли идвам? Как мислиш?

— Добре. Да те видим какъв майстор си.

— Затворете хубаво вратата.

— Браво!

— Ти май се съмняваше в моите способности.

— Емо сигурно все така се качва.

— Че за какво да си хаби стотинките. Пък той повече по стълбите ходи.

— Спортува.

— Май че няма никого у тях.

— Я натисни пак звънеца.

— Ще събудим целия блок.

— Нищо.

— Аз имам ключ от тях.

— Как така ще влизаш без разрешение?

— Той ми е дал.

— Добре тогава, провери.

— Май няма никого.

— Влез де!

— Ей сега.

— Марина, какво си мислиш?

— И аз не знам какво да си мисля.

— Не се съмнявай. Емо е момче на място!

— Няма никого, аз ви казах.

— Добре, тогава да се отправяме към другия маршрут.

— Окей! Но знаете ли къде живее Исата?

— Знаем, не се безпокой.

— Вие ще водите този път.

— Да вървим по-бързо.

И Славчо, Станито и Марина се отправиха към дома на Искра по тъмните улици, като бързаха, разтревожени за своя съученик и приятел. В душата на Марина имаше някакъв тъмен облак, но тя не искаше да вярва, че Емо е способен на такова нещо.

И тя беше дълбоко в себе си права.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА НЕОЧАКВАНА СРЕЩА

Емо се замисли. Всичко, което се случи през този изминат ден го караше да се чувства някак си блудкаво. „Какъв смисъл имаше всичко това? — си мислеше той. — В училище да правя глупости като малко момченце, след училище да забавлявам по пътя някакво непознато момиче, после като последния глупак да се обяснявам в любов по телефона! Пфу! Колко отвратително е всичко! И тези пияници у Елито. И онази змия Искра. Всичко е толкова противно. Всичко!“

И Емо продължаваше да бърза. Беше уморен от всичко преживяно и искаше час по-скоро да си отпочине.

Изведнъж на един ъгъл той се сблъска с някакво момиче. Отскочи назад, промърмори едно „Извинявайте“ и понечи да продължи пътя си. Но момичето, което беше Станислава, извика:

— Емо! Емо, та това ти ли си!

Емо се обърна и позна своите съученици. Срещна радостния поглед на Марина.

— Как попаднахте тук? — запита той.

— Теб търсихме — отговори Славчо и хитро смигна.

— А защо сте ме търсили?

— За да те опазим от едно зло — засмя се Станито.

— Аз сам се опазих.

— Значи си бомба момче! — каза Славчо. — Онази вещица какво прави?

— Сигурно си нанка вече. Оставих я пред тях.

— Много хубаво си направил. Знаех, че си бомба момче.

— Насмалко нямаше да съм.

— Защо? Да не би да си се съгласявал?

— Сигурно щях.

— И какво те спря?

— Отвращението ми.

— А ние се изтрепахме да ви търсим. На мен нищо ми няма, но на двете ми придружителки...

— Вие сте цяла патрулна тройка.
— Остави се!
— А знаеш ли, Славчо, че имам някакви смътни предчувствия.
— Какви?
— Ами ей такива, че не мога да ги разбера какви са. Но ми се струва, че утре положението ще бъде напечено.
— Направо офсайд.
— Нещо такова.
— И защо?
— Не знам. Утре ще разберем.
— Емо — Станито го побутна по рамото, — на нас не ни обръщаш никакво внимание.
— Ах, извинявайте.
— Най-вече трябва да се извиниш на Марина.
-Марина, извинявай.
— Няма за какво — усмихна се тя. — За какво се извиняваш?
— Не знам.
— Емо, много се радвам, че нищо лошо не се е случило.
— Лошото утре ще се случи.
— Ти знаеш нещо, но не искаш да ни кажеш.
— Не нищо не знам... Аз ще те изпратя до вас, Марина.
— Няма нужда. Ние със Станито сме в една посока.
— Нищо, аз пак ще ви изпратя.
— Та ти цяла нощ няма да можеш да си легнеш.
— Утре в училище каква ми е работата.
— Сега ние ще те изпратим до вас и си запазваме правото ти да ни изпращаш друг път — усмихна се хитро Станито и двете с Марина подхванаха отстрани Емо и го заведоха до тях. Славчо вървеше отзад и се смееше доволно.
— Лека нощ, Емо — извикаха приятелите му.
— Лека нощ — каза Емо зад вратата на асансьора, който веднага се издигна нагоре.
— Задачата е изпълнена успешно — констатира Славчо.
— Как сме я изпълнили, само ние си знаем — добави Станито.
— Утре пълен пас — каза Марина и тримата се засмяха.
После продължиха пътя си.

Славчо изпрати и двете момичета до тях и когато се върна вкъщи беше два часа.

„Май че ще се спи утре в училище“ — си каза той, като погледна часовника си.

После се съблече и легна.

Преди да заспи, си помисли:

„Чудно момче е Емо, а пък Марина е още по-чудновата.“

А в същото време Емо още не беше заспал и си мислеше:

„Ех, какъв късмет извадих тази вечер!“

И наистина, Емо имаше късмет, защото срещна Марина, а пък тя, преди да заспи, си помисли, че човек като Емо заслужава нейната любов.

Но Станито беше най-удовлетворена от случилото се. Тя се успокои и страшно се радваше, че беше доказала на онези ограничени личности Искра и Мерито, че все още има честни и доблестни младежи, че въпреки всичко все още има хора, които вярват в истинската любов и са готови на всичко, за да остане тя чиста и неопетнена.

И Станито заспа спокойно като Искра, но с тази разлика, че се чувстваше морална победителка.

Скоро щеше да дойде сутринта и да пробуди всички със засмяното си есенно слънце...

III. ЧАСТ

ПЪРВА ГЛАВА НЕУНИФОРМЕНИТЕ

Сутринта беше слънчева, но гъста мъгла се стелеше над града. Сякаш къщите, улиците, парковете — всичко — бяха потънали в мляко.

Емо не бързаше тази сутрин. Не защото беше тръгнал много рано от тях, а защото искаше нарочно да закъснее. Днес щяха да имат теория по шлосерство, вместо да бъдат на практика в завода. А точно днес не трябваше да бъдат в училище. Двете групи — това беше целият клас — щяха да бъдат заедно. И най-вече Искра и нейните протежета щяха да са там. Отвратително! А Емо не можеше да ги понася.

— Емо! — чу той зад гърба си.

Обърна се и видя деветокласничката, с която се беше запознал вчера.

— Откъде ми научи името?

— Аз знам всичко.

— Я виж ти!

— Защо, учудваш ли се?

— Разбира се, да,

— Значи се признаваш за победен?

— Да.

— И ще станеш мой роб?

— Завинаги!

— Добре тогава. Ще вървиш винаги до мен.

— Ще вървя. Но аз не знам дори името на своята господарка.

— Нима?

— Да. Всъщност, как се казваш?

— Научи сам. Ако научиш, ще бъдеш свободен.

— А ти?

— Ще бъда твоя робиня.

— От робини не се нуждая.

— Така ли?

— Да. Но не чувстваш ли, че ще закъснееш за училище?
— А ти?
— За мен не мисли. Аз трябва да закъснея.
— И аз също, защото не съм много униформена.
— А защо?
— Защото... не знам.
— Да не би да има чистка?
— Ще има. Днес класната ни е дежурна и ни обеща да ни среже полите, ако са къси.
— А твоята къса ли е?
— Да.
— Виж ти!
— Защо?
— Зайче, пък носи къси поли.
— Нали трябва да ти се харесам.
— Ти ще ме накараш да откача!
— Не вярваш ли?
— На теб ти вярвам всичко. Само че няма да се опитваш да ме спъваш в коридора.
— Няма. Но ако не ми обръщаш внимание?
— Тогава можеш да хвърлиш с някой учебник по мен или, направо, с чантата.
— Добре.
— Не е зле.
— Не е, но виж какво има пред гимназията.
— Нормална работа. Всекидневна гледка.
— Но днеска чистката като че ли е по-голяма.
— Даскалите са ядосани.
— От какво?
— Не знам.
— Поне половината гимназия не е влязла.
— А как ще влязат, като не са подстригани и не са униформени.
— А ти подстриган ли си? Униформен ли си?
— Не. И никога не съм бил. Но най-важното, никога не са ме връщали от входа за такива безобразия. Ако тези са се побъркали и връщат хората и им пишат отсъствия, аз не съм се побъркал, та да влизам през главния вход. Толкова прозорци има нашата стая!

- А аз откъде да вляза?
- През нашите прозорци.
- Много е високо.
- Нищо. Аз ще ти помогна. Пък и моите хора са там.
- А ако ни види някой учител или директора?
- Затова, за да не ни види никой, ще се катериш по-бързо.
- Ще се опитам.

Когато се промъкнаха в двора, биеше звънецът за влизане на учителите.

— Хайде, бързо — извика Емо на „зайчето“, когато стигнаха под прозореца на ъгъла, който беше най-удобен за катерене.

- Няма да мога.
- Ще можеш!
- Не.
- Директорът ще дойде ей-сега!
- Ще се опитам.
- Хайде по-бързо, че идва.
- Кой?
- Директора...

И докато Емо изрече тази дума, смаяните му приятели издърпаха в стаята момичето.

— Ей, Емо, твоето зайче е много пъргаво — извика му Кръстьо, когато и той беше вече в стаята.

— Била тренирала алпинизъм — пошегува се Славчо, който седеше до Станислава и се усмихваше радостно.

— Емо, аз отивам в клас — извика деветокласничката и изскочи от стаята, изпратена от бурен смях.

— Ти направи голяма сензация, бе, Емо — захили се до ушите Кръстьо.

- Защо?
- Как защо? Ти си бил голям треньор по алпинизъм.

— Ще трябва тогава да се кандидатирам за треньор на гимназиалния отбор на неуниформените алпинисти.

— Готово! — това го изрече един току-що влязъл „алпинист“ от другия клас. — Емо ще бъде старши треньор, а аз ще му бъда може би помощник. — С тези думи той помогна на две десетокласнички да се изкачат в стаята.

Скоро всички влязоха в час.

ВТОРА ГЛАВА

ОПИТ ЗА ОТМЪЩЕНИЕ

Искра седеше на чина си и от време на време хвърляше по някой злобен поглед към Емо.

— Ей, Мери — смушка тя „протежето“ си.

— Какво?

— По-тихо! Може да чуе Хубенов.

— Кажи.

— Виж какво. Ще си отмъстя на Емо.

— За какво?

— Заради вчера.

— Е?

— Ще трябва да ми помогнеш.

— Как?

— Ще ти кажа. Онова зайче добре е тръгнало с Емо. Трябва така да направим, че въобще да не се маха от него. Той няма да издържи. Пък и Марина...

— Какво Марина?

— Тя е лапнала по него. Сигурна съм.

— Това всеки го знае. Той също е лапнал по нея.

— Ш-ш-шт! По-тихо! Много викаш. Знам и това, но с онова зайче ще им направим голям номер.

— Как?

— И това ще ти кажа. Но не сега. След часовете. Имам голяма идея. Сега засега ще действам само да ги дразня. — Искра повиши тон — Емо не е светец. Ама никой още не знае, че вчера искаше да спи с мен. Направо умираше!

— И ти какво направи? — запита също така с висок глас Мерито.

— Най-позорно го изритах. Беше пиян като свиня.

— Нали той не пие?

— Не пуши и не ходи по момичета. Той е светец, но само за Станито и Марина. Защото те са заблудени овце! И знаеш ли? Емо

направо плачеше и ми падаше на колене. Молеше ме да спи с мен!
Пфу! Каква гадост!

— Наистина!

— Разбира се! Той е някаква жалка останка на човешкото достойнство.

— Той ще се унижи да легне и с най-долната проститутка!

— Ще се влачи като смок по паважа. Какво унижение!

— Той е нищожество!

— Той е толкова жалък, че дори не мога да го съжалявам. Вчера, когато ме молеше, ми идваше да го ритна в муцуната му пияна!

Емо ги чуваше много добре, но си мълчеше. Не искаше да им покаже, че обръща внимание на безсрамните им клевети.

— Емо, чуваш ли ги какво разправят тези за теб? — бутна го Славчо леко.

— Чувам ги. Нека си приказват!

— Толкова мръсни гадини не съм виждал.

— Нали сега видя?

— Да.

— Тогава си прави пас. Аз после ще се разбера с тях.

— Има само един начин.

— Естествено, но аз не съм привърженик на него.

— Затова ще ти се качат на главата.

— Няма страшно. Ще им омръзне да говорят.

— Кой знае! Точно на тях да омръзне? Това ме съмнява!

— Нищо! Аз ще ги накарам да им омръзне дори и живота!

— Чак толкова?

— Разбира се.

А Станито и Марина разговаряха, загрижени от долните интриги на Мерито и Искра.

— Как може да им идват толкова идиотщини в главата — възнегодува Станислава.

— Това е най-лесното — усмихна се тъжно Марина.

— За тях, разбира се, че е лесно. Те са в състояние да очернят и най-добрия човек. Сякаш им е криво, че са се родили на този свят. Може би те са толкова големи егоистки, че всеки около тях им пречи. Те искат всеки, който им е неудобен, да се махне от пътя им.

— Може и да е така, но те не осъзнават напълно това, което искат.

— Защото мисловните им процеси са много примитивни. Те не могат да измислят или да направят нещо хубаво. Те не са в състояние да сторят добрини. За тях това е нещо непонятно. Както им е непонятна и истинската, чистата любов.

— За тях е непонятен светът. И те се мъчат да го преобразят по своя понятен и примитивен начин. Всичко първобитно и животинско е събрано в тях.

В същото време изказванията на Мерито и Искра добиха още по-голяма острота. Никой не слушаше какво говори Хубенов. Чертежите и схемите по дъската не представляваха никакъв интерес за учениците, които следяха словесната война на двата фронта. Пък и учителят не обръщаше внимание на повишения шум и продължаваше да чертае на дъската, да обяснява на учениците, които не го чуваха, непонятните чертежи и схеми.

— Ще си отмъстя на този изрод! — почти викаше Искра. — Няма да понасям такива унищожени от природата личности да пълзят пред моите крака като жалки смоци!

— Такива нищожества заслужават да бъдат отречени от света, да гният в собствената си жалка кожа! — съскаше със злобен глас Мерито.

И кой знае как, но главният участник в този словесен двубой стоеше като ням на чина си и се правеше, че не чува нито клеветите, нито защитата си. Но той излезе победител и затова нямаше защо да говори...

ТРЕТА ГЛАВА

НЕРВИ

В междучасието Славчо набързо стана и нашляпа двете горещящи се противнички на Емо. Неговият съсед по чин седеше тихо и мирно на мястото си и се правеше, че нищо не забелязва.

— Какво искаш, бе, идиот! — изкрещя Исата на Славчо.

— Дивак! — изпищя Мерито.

— Я да млъквате! Я да млъквате, че не знам! — закани им се Славчо.

— Ей, Славчо, не закачай Светиците че ще станеш прекален светец — извика Райчо. — Пък нали знаеш. Прекаленият светец и богу не е драг. Това е между другото. Най-вече си пази ръцете. Да не се изцапаш. Нали ме разбираш?

— Разбирам те. Но тези двечките не знам дали разбират и двама ни.

— Ами тогава им обясни някои по-съществени моменти от „Правилника“.

— Да. Че трябва да спазват дисциплината в час и да не говорят. Освен това, трябва да се държат вежливо със съучениците си и да не ги нагрубават. Още, длъжни са да ходят униформени, а не цивилни, и най-вече не трябва да влизат през прозорците, а през входа.

— Тези много и много неща изглежда не са били известни на нашите две съученички.

— Бе, защо се занимавате с тях? — извика Иванчо и започна да ги замеря с тебешир. Румен го удари с гъбата за дъската и се завърза двубой между двамата.

Настроението в класа се повиши. Захвърчаха тебешери, учебници, чанти, а Мерито и Искра, разплакани, напуснаха полесражението.

— Не мога да ги понасям тези идиоти! — хлипаше Исата.

— Ще ги накарам да ми целуват краката! — цялата потънала в сълзи, крещеше Мерито. Те, и двете, продължаваха да плачат, но не от

физическа болка, а от злоба и мъка, че не са постигнали нищо с напразните си клюки.

Марина се настани на чина до Емо и усмихната му каза:

— Снощи ти предвиждаше тези неща.

— Предвидих ги. Но това не е всичко. Те ще продължат започнатото от тях. Пази се и ти.

— Защо?

— Не знам, но те са си наумили нещо, от което никой не може да ги разубеди.

— На мен пък какво ще ми направят?

— Нищо особено. Ако не ти издържат нервите, тогава може би ще им откриеш пътя за действие.

— А нима те знаят нещо за нас?

— Предполагат само. Но това им е достатъчно да си отмъстят и на теб, макар че с нищо не си им попречила.

— Напротив. Преча им. И ще се радвам, затова че им преча. И ще им преча. Ще им преча!

— Само че спокойно, Марина.

— Емо!

— Не, не се поддавай на първичните си чувства.

— Вече започвам да те разбирам, Емо. И много съжалявам за вчера.

— Не, не бива да съжаляваш.

— Защо, да не би да се отказваш от думите си?

— Аз? Никога. Никога, Марина.

— А онази деветокласничка?

— Марина!

— Не, аз нищо лошо не съм си помислила.

— Затова, прави се, че не ни и забелязваш, когато сме заедно. Колкото и да ми е жал, но това момиченце ще послужи за въдица, на която ще се хванат и Елито, и Искра, и Мерито.

— А защо Елито?

— Бъдещето ще покаже. Но знай, казвам го единствено на теб. Когато съм казал нещо, ще удържа на думата си докрай.

С тези думи Емо стана и се запъти към коридора. На вратата едва не се сблъска с новата си познайница.

— Емо, здравей! — извика весело тя.

— Здравсти.
— Тъкмо тръгнах да те търся.
— Много се радвам.
— Ах, така ли?
— Да.
— Знаеш ли? На всички, които са ги върнали от входа през чистката, им писаха по едно неизвинено. Слава богу, че не бях между тях. И то благодарение на теб.
— Радвам се, че е благодарение на мен.
— Ние можем да бъдем добри приятели.
— Приятно ми е. Емил.
— И на мен ми е приятно. Галя.
— Значи се издаде сама.
— Заради приятелството си заслужава.
— Добре, Галя. Ще дойдеш ли с мен на кино следобед?
— Ако се измъкна от къщи.
— Ще трябва. Заради приятелството ни.
— Ще дойда!
— Ти си добро момиче.
— Защо?
— Защото сме приятели.
— А ако не бяхме?
— Пак щеше да бъдеш. Затова сме и приятели.
— Емо, ти също си добро момче! Бих искала да те обичам. И може би те обичам.
— Но само като приятел. Не забравяй това.
— Добре, Емо. Няма да забравя! Сега трябва да вървя в кабинета по химия. Ужас! А следобед в колко часа ще се срещнем?
— В три и половина пред кино „Свобода“.
— Непременно ще дойда.
И целият им разговор беше чул от Искра и Мерито...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА ОТСТЪПНИЦА

Елито не знаеше чия страна да вземе в двубоя. Но изведнъж се озлоби от факта, че Славчо не ѝ обръща никакво внимание, че Станито е на страната на Емо, и изведнъж реши да мине към Искра и Мерито. Тя щеше да докаже на тези глупави момчета, че и тя представлява нещо, че и тя заслужава поне капка внимание. Нищо, че братовчед ѝ Райчо беше на страната на Емо, и то твърдо. А пък на Марина и Станито как хубаво щеше да им отмъсти. Ако не Славчо, то поне Емо да беше спечелила. Ах, тези двете — Марина и Станислава! На тях и на онези глупави момчета щеше да отмъсти.

— Мери — прошепна Елито на Мариана, която седеше на чина до нея. — Знаеш ли, че Емо се е обяснил в любов на Марина.

— Къде?

— По телефона.

— Я!

— Учудваш ли се?

— Не знаех това.

— Само аз знам.

— А защо ми казваш? Ти си на негова страна.

— Не. Не съм. Аз съм с вас.

— Браво! Ти си момиче на място! Значи така. Емо и Марина! Хубава двойка! Класната трябва да научи. Досега тя нищо не знае и за двамата.

— Ще се погрижим да научи.

Искра дочу името на Емо и се обърна към Елито с питащ поглед:

— Какво е станало?

Елито обясни и на нея.

— Оха! Отмъщението ще бъде жестоко! — потри длани Исата.

— Ще трябва да направим план — каза Елито.

— Ще се съберем ние трите и Киро. Той е с нас. След часовете сме решили с Иса — прошепна Мерито.

— Добре. Така ще е най-добре.

Елита се замисли. С това отмъщение щеше да се удовлетворят и желанието ѝ да си отмъсти, и злобата ѝ, насочена най-вече към Станислава. Вчера извършиха с Емо една глупост, като изгориха образеца за униформите, а днес тя се обявяваше против него. Не. Той нямаше да каже на никого за това, защото той го изгори. А и тя нямаше да спомене нещо, защото пък именно тя го задигна от гимназията. Значи всичко, което са вършили заедно ще си остане в тайна. Това няма да попречи на отмъщението ѝ. А тя така страшно искаше да унижи и Станито, и Емо, и Марина, и... (с някакво злобно удоволствие си мислеше тя) Славчо. Защото го обичаше, а той я пренебрегна. Станислава, която беше спала със студента на бригадата, му беше по-мила! Колко ужасно! С какво беше по-лоша от своята съперница? Нито беше по-грозна. Нито беше дебела или прекалено висока. Нито пък се обличаше без вкус. Дори не пушеше като Станито.

Нищо! Сега поне имаше пълното право да действа както тя си знае. Ще връща всичко взето назаем и то тъпкано. Само тъпкано! И на Станислава, и на Емо, и на Марина, и на Славчо! Може след това всички да я намразят, но трябва да почувства удоволствието на отмъщението, дори и моментно да е то. Важно е, че враговете ѝ ще страдат. Поне малко!

Но не! Защо малко? Те трябва да страдат много. Те трябва да останат с разбито щастие, с дълбока следа в съзнанията си за една невъзвратима любов! Те трябва да страдат. Трябва да страдат! Трябва да страдат! Само защото тя трябва да се радва. Трябва да се радва! Трябва да се радва! Не, не! А трябва да злорадства! Да триумфира с нейната злоба и мъст. Защото тези четиримата я накараха най-много да страда. Сега отмъщението ще бъде справедливо. Най-справедливото в целия свят.

Нищо, че тези усойници, Мерито и Искра, ще ѝ помагат. Още по-добре, че те знаят хиляди начини на най-долни интриги.

Или пък Киро. Този невзрачен тип, който само дрънка празни приказки. Той е най-лесният съюзник, защото е заклет противник на Емо. Те никога не могат да бъдат с него приятели. Никога!

А пък този Емо! Ах, как ще го нареди и докато е жив, ще я помни! Ще се прави на голя конспиратор. Седнал със Славчо и все говорят нещо! Говорят! Нека си говорят! А онези двете гълъбченца! Ах! И те как ще ѝ платят!

Елито си мислеше все в този дух. Тя вече не съзнаваше в каква компания е попаднала. За нея Мерито, Исата и Киро бяха най-добрите ѝ приятели. Тя нямаше в класа по-подходяща опора за набелязаното отмъщение.

— Ели! — върна я в действителността съседката ѝ по чин, Горана.

— Какво е станало?

— Емо иска да ти каже нещо.

— Какво?

— Виж го, де!

Елито се обърна към Емо, а той се усмихваше доволен от нещо.

— Какво искаш? — запита го тя, така че да я чуе.

— Нищо.

— Тогава?

— Можеш ли да четеш?

— Да.

— Много добре.

— Какво искаш? Кажи!

Вместо отговор, той ѝ показа надпис с големи букви върху две страници от тетрадка. Там пишеше: „Отстъпница!“.

ПЕТА ГЛАВА ПРОВЕРКАТА

Вторият час не беше свършил още, когато в стаята влезе класната им ръководителка.

— Другарю Хубенов, трябва да си проверя класа, дали всички са налице.

— Заповядайте, другарко Стоименова.

— Днеска май всички сте неуниформени.

— Практика, другарко — извика Славчо.

— Искате да кажете, че имате практика по шлосерство или че това ви е редовна практика да идвате не както трябва на училище?

— И двете — обади се Емо.

— Нищо. Досега каквото било, било. След няколко дена идват инспектори от Министерството.

— Нали на екскурзия?...

— След екскурзията.

— Аман от тези инспектори!

— Няма как, ученици. Трябва да има ред.

— В остриганите коси и дългите поли ли е редът? — възмути се Райна, която седеше на последния чин от редицата до прозореца.

— Изглежда.

— А защо и момчетата да се подстригват толкова късо? — запита Милена от първия чин на средната редица.

— Ако не искате да се подстригвате, сплитайте косата си на плитки.

— А ние можем ли? — засмя се Иванчо.

— Не. Що за въпрос!

— Другарко, разрешете на момчетата да си правят плитки — изкикоти се Мерито.

— Я стига сте дрънкали глупости. Вчера другарката заместник-директорка е записала номерата на всички ви. Даже някои от вас, и аз съм сигурна, че това са от момчетата, са й казали грешни номера,

които не съществуват в нашия клас. Но, няма значение. Всички искам след екскурзията да сте в най-приличен вид.

— Прилично подстригани — обади се Киро.

— Я не се обаждай! Учете се на дисциплина, ученици, защото момчетата най-много ще страдат от липса на вродена дисциплина. А пък и момичетата. Те няма да ходят в казармата, но в производството, пък и във висшите учебни заведения, е нужна дисциплина. Но за това ще говорим в часа на класния. Другарю Хубенов, казаха ли ви, че петия час ще има час на класния?

— Да, разбира се. Затова и провеждам днес теорията си в училище.

— Сега да направя проверка по дневника. Така... Да. Боряна Иванова Ставрева?

— Тука съм, другарко.

— Не „тука съм“, а ще отговаряте само с „аз“.

— Аз.

— Валентина Георгиева Димитрова?

— Аз.

— Вичка Стоименова Евстатиева?

— Аз.

— Горана Стоянова Кирилова?

— Аз.

— Дора Петрова Пеева?

— Аз.

— Евангелина Ганева Иванова?

— Аз.

— Елисавета Димитрова Станчева?

— Аз.

— Иванка Петрова Георгиева?

— Аз.

— Ина Денева Александрова?

— Няма я.

— Къде е?

— В болницата.

— Защо?

— Изпила една кутийка аспирин.

— Какво?

- Една кутийка аспирин изпила.
— Ти откъде знаеш, Иванке?
— Сутринта отидох у тях да я викам, а майка й ми каза, че е в болницата. Заради някакво момче. Глупачка.
— Искра Иванова Иванова?
— Аз.
— Мариана Енева Блажева?
— Аз.
— Марина Стефанова Димитрова?
— Аз.
— Мария Павлова Тенева?
— Аз.
— Милена Кирилова Иванова?
— Аз.
— Павлина Йорданова Георгиева?
— И нея я няма — извика Станка.
— Защо?
— Не знам.
— Пепа Станева Любенова?
— Аз.
— Райна Лазарова Григорова?
— Аз.
— Росина Филипова Георгиева?
— Аз.
— Станислава Иванова Райчева?
— Аз.
— Станка Георгиева Георгиева?
— Аз.
— Стоянка Тодорова Йорданова?
— Аз.
— Емил Петров Петров?
— Тука съм.
— Иван Василев Атанасов?
— Аз.
— Кирил Андреев Зарев?
— Да.
— Кръстьо Георгиев Пенчев?

— Аз.

— Петър Славов Радев?

— Аз.

— Райчо Димов Нешев?

— Аз.

Румен Георгиев Павлов?

— Аз.

— Слав Димитров Йончев?

— Аз съм, ама звънецът би, другарко...

ШЕСТА ГЛАВА КАТО ГРЪМ

Емо бързо изскочи в коридора. Съученичките на Галя се връщаха от кабинета по химия. Неговата позната, както винаги радостно усмихната, вървеше последна и въртеше във въздуха чантата си.

— Емо, не ме изпитаха! — извика тя, като го видя.

— Много хубаво!

— Разбира се, че е хубаво. Аз нищо не знаех.

— Гледай да не те изпитат друг път, когато пак нищо не знаеш.

— Дано не се случи!

— На мен много пъти ми се е случвало. Особено по астрономия.

— Въпрос на късмет.

— Той моят е един...

— А пък аз имам винаги голям късмет. Ох! Чакай да чукна на дърво.

— Аз винаги чукам в главата си, защото тя е по-дървена.

— Да, но аз не мога да се похваля с такава глава.

— Още две години като постоиш в гимназията, ще можеш.

— Не, но от скука мозъкът се вдървява. Ти знаеш ли, че аз много скучая?

— За да не скучаеш, ходи по-често на кино.

— Кога да ходя?

— Вместо да си губиш времето с четене на разни глупости, отиди на кино.

— Ако не си прочета урока, ще ме изпитат и ще ми пишат двойка.

— Ти ще го прочетеш веднъж-два пъти, повече не е нужно. От много четене се затъпява.

— Ще опитам както казваш.

— Опитай. Но следобед да не забравиш за киното.

— Няма. В три и половина пред кино „Свобода“. А знаеш ли кой филм дават?

— Нямам представа.

— Нищо, който и да е.
— Ако не е хубав, няма да го гледаме. Ще отидем в друго кино.
— Ще идем. А ти познаваш ли онова момиче?
— Кое?
— Ей онова.
— А! Сашка ли?
— Да. Откъде я познаваш?
— Сестра ѝ е в нашия клас.
— А сестра ѝ добро момиче ли е?
— Разбира се.
— Не се разбира, защото сестра ѝ е много луда.
— А ти не си ли?
— И аз съм, но не чак толкова.
— Е, кажи ми нещо по-подробно за Сашка.
— Ходи с едно момче от единадесети „В“.
— Това и аз го знам.
— Но оня не ми харесва.
— И на мен не ми харесва.
— Той е голям побойник. Бие момичетата от нашия клас. Само Сашка не закача.
— Нали тя ходи с него. Как ще я закача.
— Виж какво. Аз съм приятелка със Сашка и искам да ѝ помогна.
— Как?
— Ти ще отидеш при оня идиот и ще му кажеш да не се занимава с нея.
— Ще стигне до бой.
— Страх ли те е?
— Не. Но трябва да извикам моите хора.
— Хайде!
— Ти ме чакай там.
За пръв път Емо се съгласи на такава велика глупост. Но това беше заради сестрата на Марина! Не, не заради сестра ѝ, а заради самата нея!
— Славчо, ще дойдеш ли с мен?
— Къде?
— Ей там. Ще се бия с един.

- Защо?
- Просто така.
- Идвам. Щом е за делото.
- За делото е!
- Добре.

Емо се приближи до единадесетокласника, който беше прегърнал в един тъмен ъгъл Сашка.

- Ей, пусни я и изчезвай! — извика той.
- Какво искаш? — учуди се момчето.
- Пускай я и изчезвай!
- Защо?
- Няма да ти давам на теб обяснение, я!
- Виж какво! Никой нищо не ти е направил на теб. Остави ме на

мира!

— Я не ми дръж такъв тон! Я не ми дръж такъв тон, че като ти тупна един... Не знам, дали ме разбираш! Пускай я, изчезвай и да не съм те видял повече с нея.

- Ти ли ще ми забраняваш?
- Аз!
- Какъв си ти?
- Господ-бог!
- Я! Не знаех!
- Сега научи. Изчезвай.
- Аз ще се махна, но да не се срещнем някъде насаме.
- Какво щастие ще бъде за мен да ти размажа мазната мутра!
- Не се знае кой на кого!
- Изчезвай! Изчезвай по-бързо!

Приятелят на Сашка напусна злополучния коридор на единадесети „Б“ със страшни закани. Емо се обърна и триумфално изгледа всички. Сашка го гледеше с недоумение. Галя сияеше от радост. В същото време се приближи Марина.

— Емо, не трябваше по този начин — каза с укор тя.

— Защо? — учуден я запита Емо и в този момент той би пожелал по-скоро да потъне в дън-земя, отколкото да стои така пред своята любима.

СЕДМА ГЛАВА

ДВАМА ПРИЯТЕЛИ

Емо се почувства страшно потиснат след извършената глупост. Той искаше да направи добрина, а то какво излезе! Направо безсмислена постъпка. И още един спечелен враг. Вместо да изръкопляска, Марина го закопа само с няколко думи. А той да се подведе от едно зайче! Ах, непростима глупост!

— Емо, не се ядосвай — успокой го приятелят му Славчо, когато третият час беше започнал. — Случват се такива недоразумения.

— Това не е недоразумение, а глупост.

— Направи го заради Марина, а не заради онова зайче, което те накара.

— Да.

— Нищо, не съжелявай.

— Яд ме е.

— Защо, Сашка е хубава.

— Сестра ѝ е по-хубава.

— Аз пък мисля точно обратното.

— Въпрос на вкус.

— Марина ти харесва заради друго.

— Не знам. Тя не ми харесва. Аз направо я обичам!

— Още по-добре.

— Ние не знаем какво приказваме. Заради някакви си фустии вършим такива идиотщини!

— Ти си ядосан.

— Така е. Но вече ще действам само както ми е изгодно.

— Не се безпокой. С онова момче сме съседни. Ще се оправи положението.

— А бе не е въпроса за онова момче! Това не ме интересува ни най-малко.

— А кое?

— Не знам Марина какво ще си помисли сега за мен.

— Тя е разбрала, че си го направил заради нея.

— Едва ли.
— Напразно мислиш за това.
— Така е. Знаеш ли кой филм дават в „Свобода“?
— „Да живееш днес, да умреш утре“.
— Какъв е?
— Японски.
— Така ли? Хубав ли е?
— Не е лош.
— Не съм гледал японски филм.
— И аз не бях, но вчера го гледах. Ти днес ли ще ходиш?
— Да. С Галя.
— Какво целиш с нея? Не мога да разбера. Обичаш Марина, ходиш с Галя.
— Именно. Това е за заблуда на противника.
— А ако и Марина се заблуди?
— Аз съм я предупредил.
— Кой знае.
— Пък и ние с Марина не сме имали тясно приятелство помежду си, за да ме ревнува.
— Не знам. Твоите ходове не са ми съвсем ясни, защото Елита им докладва на двете змии за установените отношения между теб и Марина.
— Тя пък какво знае!
— Достатъчно, за да им даде коз в ръцете. Но ти трябва да си установиш една парола с Марина.
— Защо?
— Когато ѝ се обаждаш по телефона, казваш първо паролата, за да знае със сигурност, че си ти, и обратно.
— Това е идея. Противникът може да организира дезинформираща акция по телефона. Може и с писма. Паролата ще се отнася и за писмата.
— Точно така. Най-важното е да се предпазите от лъжливите сведения. Те непременно ще се помъчат да си отмъстят. И още повече, че техните отмъщения ще бъдат насочени и срещу мен и Станислава.
— Може би.
— Най-сигурна победа ще се постигне, когато сключим съюз срещу тях.

— Ние сме четирима и те са четирима. Силите ни засега са равностойни.

— Да, но те са започнали да действат.

— Как?

— Чрез твоята Галя.

— Така ли? Откъде научи?

— Видях Мерито да говори с нея. Размениха си няколко думи и Галя се съгласи с нещо. Не можах да разбера друго.

— Значи така!

— Пази се от Галя!

— Нищо, ще видя какво ще стане следобед.

— В киното предполагам, че ще са и Исата, и Мерито, и Киро, и Елито, и не знам си кой още.

— Ще видя.

— Те може би ще действат съвсем открито. От една страна, разбира се. А тайният им замисъл не знам как ще го научим.

— Ще поизчакаме малко.

— Няма защо да чакаме. Въпросът е кой ще изпревари.

— Искаш да кажеш, че ще ни погодят кален номер.

— Да.

— Тогава да действаме веднага.

— Как?

— Аз ще попитам мога ли да изляза за малко, че ми е лошо, ти излизаш с мен.

— Добре.

— Другарю Хубенов, мога ли да изляза за малко, че ми е лошо?

— Да, разбира се.

— Аз ще го придружа — извика Славчо и двамата се измъкнаха навън.

— Сега към класа на Галя. Ще трябва да я вербуваме за нас.

— Как ще я измъкнем?

— Влизам вътре и казвам, че я викат при директора.

— Не, по-добре аз да вляза. Теб са те виждали много често напоследък.

ОСМА ГЛАВА

ПРЕКЪСНАТИЯТ РАЗГОВОР

Славчо влезе в класната стая, където учеше Галя. Имаха български език при една млада учителка.

— Другарко, много се извинявам, но директора иска да говори с Галя.

— Сега ли?

— Да, веднага.

— Галя, върви.

Когато момичето излезе и учудено погледна Славчо, той само ѝ посочи Емо, който изскочи от една празна стая.

— Какво е станало? — запита Галя.

— Нищо особено — започна да ѝ обяснява Емо. — Когато се върнеш в клас, ще кажеш, че е станала грешка, директорът е търсел някаква друга Галя.

— Но аз нищо не разбирам.

— Ела в тази стая, ще ти обясня всичко.

— Какво?

— Искам да знам какво ти каза онова момиче от нашия клас в междучасието.

— Нищо.

— Как така нищо! Казвай цялата истина. От нея ми зависи съдбата.

— Ами... тя ми каза...

— Какво ти каза?

— Че... такава... Не, не мога да кажа! Обещах ѝ.

— Нищо. На нас ще кажеш.

— Емо, моля ти се, не ми се сърди.

— Няма. Кажи какво ѝ обеща.

— Че ще ходя само с теб и че няма да те оставя на друго момиче.

— Друго?

— Нищо.

— А ти защо се съ согласи?

— Защото те обичам и защото сме приятелки с Мариана.

— Виж какво. Това са глупости. Мариана иска да ми направи кален номер. Може и ти да пострадаш. Затова се пази от нея. А ако ѝ кажеш за нашия разговор, аз ще науча. Вярвам, че ме разбираш. А за следобед киното не се отлага. Нека те мислят, че са постигнали нещо. Сега върви в клас. Знаеш какво да кажеш, нали?

— Да.

— Значи така — каза Емо, когато Галя излезе. — Те наистина са започнали да действат.

— Аз какво ти казах — усмихна се доволно Славчо.

— Сега остава да разберем какви са им замислите. Но явно искат да ме скарат с Марина.

— Те ще се стреснат от нашето излизане. Това и те не са го предвиждали.

— Да, дори и без резултат, нашето излизане е предизвикало паника в техните редове.

— Да вървим в клас. Гледай ги право в очите, когато влизаш.

Когато бяха вече в класната стая, забелязаха, че Мерито, Иса и Елито се направиха на много разсеяни, за да не ги погледнат.

Славчо смушка с лакът Емо и му пошушна:

— Какво ли си мислят?

— Каквото щат. Ще ги оправим и тях!

— В голямото междучасие аз ще ги следя. Ти няма да се занимаваш с тях.

— Какво си намислил?

— Когато получа резултатите, ще ти кажа. Във всеки случай, голям план имам, но дори и на теб няма да го кажа. Не че ме е страх да не би да се раздрънкаш, но малко съм си суеверен, нали знаеш.

— А случайно да знаеш, сега се сетих, Марина с кого ходи?

— Що за въпрос?

— Как? Тя вчера ми каза, че обичала някой си.

— Глупости! Тя е разумно момиче и никога не би направила глупостта да се отдаде на някого. Дори и на теб. Извинявай, че ти го казвам, но е така. Но, все пак, тя те обича. Аз съм сигурен.

— Да, може би си прав. Значи, Марина е по-разумна от твоята Станислава.

— Да. Дори много повече, отколкото ти си мислиш. Но ние се обичаме със Станито по наш начин, вие с Марина — по ваш.

— Не знам дали въобще си струваше да ѝ се обяснявам в любов.

— Рано или късно щеше да го направиш.

— Аз съм голям идиот!

— Защо?

— Защото целия свят научи каква идиотщина съм направил. Тази кокошка Елито ме подведе.

— Това е грешка от твоя страна, но не бива да съжеляваш за нея.

— Много грешки допуснах напоследък.

— Ще се поправят. Човек се учи от грешките си.

— Хубаво ще се науча аз!

— Виж какво, аз ще бъда с теб докрай, не се отчайвай. Каквото и да стане, аз съм с теб.

— Аз ти вярвам, защото сме най-добри приятели с теб.

— Е, тогава не се поддавай на отчаянието!

— Ти си прав. Знаеш ли, някой ден трябва да дойда у вас да направя някои записи на „Червените китари“.

— Още утре можеш.

— Утре непременно ще дойда.

В този момент часът завърши. Острият звук на електрическия звънец прекъсна разговора на двамата приятели. А и не само техния. В час най-сладко си разговаряха всички, защото беше забранено, според училищния правилник, разбира се...

ДЕВЕТА ГЛАВА

МАРИНА

Емо излезе в коридора и в същото време усети леко докосване по рамото си. Обърна се и видя Марина. Тя го гледаше с тревожен поглед.

— Непременно трябва да говоря с теб, Емо — каза му тя.

— Да излезем навън — хвана я за ръката Емо. — Бързо, за да се отърва от сянката си.

— Приятелката на сестра ми?

— Да.

— Най-добре ще бъде да излезем и от двора.

— Да, разбира се. Половин час имаме на разположение.

— След вчерашните случаи стигнах до много противоречиви изводи. Емо, не искам да те обиждам или да ти нанасям болка, но всичко, което ще ти кажа, трябва търпеливо да изслушаш.

— Винаги ще те слушам с внимание, Марина.

— Не, това е за последен път. Не ме прекъсвай. Да започна от вчера, когато ти ми се обади по телефона. Никога не бях очаквала да ми кажеш такова нещо, и то по телефона. Явно, нямал си смелост да ми го кажеш направо в очите. А би трябвало да бъде така, на четири очи. Аз, разбира се, те излъгах, като ти казах, че обичам някой си друг. Може би малко ще те изненадам, но ще ти кажа, че се бях влюбила отдавна в теб, че дори не съм помисляла за друго момче. Но твоето обяснение сякаш нарани любовта ми, която беше така чиста и кристална. Съвсем по друг начин си представях всичко. Може би съм по-глупава от теб, имам по-нисък от твоя успех в училище, затова би трябвало моите думи да не те обидят. Най-вече, когато знаеш, че те обичам. Не мога да обичам така друго момче. Не мога да обичам и теб както преди. Защото, може би, когато чувствата се излеят от сърцето, те сякаш избледняват. Никога преди не бях си помисляла това, че когато и двамата научим за взаимната си любов, няма да бъдем щастливи. А напротив. Аз се чувствам в безизходица. Какво от това, че се обичаме? Просто стигаме дотук. А по-нататък? Ще ходим заедно, ще стигнем в най-лошия случай до женитба преди казармата ти. След

това ще продължиш да учиш. Ще бъде трудно и за двама ни. Ще имаме сигурно и деца. Е, може и да е едно само. Но помисли си, когато си в казармата, колко тежко ще ти бъде. Женен човек. Кой знае колко рядко ще се виждаме. А след това? Ти ще учиш и за кое по-напред да мислиш? За семейството ли? За децата ли? За жена си ли? Или за учението? Не знам. На мен също няма да ми бъде леко, защото без твоята опора трудно ще се грижа за децата. Но може би ти си готов да издържиш толкова години на такова изпитание? Едва ли. Не вярвам да се намерят толкова сили у теб, за да не вярваш на празните приказки, на клеветите, когато ти бъдеш войник. Ще се намерят хора да говорят всевъзможни глупости. Няма да мога да живея при вашите. Сигурна съм в това. И именно това ще бъде коз в ръцете на клеветниците. Защото все още много хора са с патриархалните си разбирания за семейството. Освен това, ти може би въобще не си помислял да се женим. Тогава ще ходим заедно. Ще се чакаме дълги години. И дали ще издържим? Аз съм готова да издържа. А ти?

— И аз съм готов.

— Колко време?

— Ако се наложи, и цяла вечност.

— Сега в момента ти не мислиш какво говориш. Могат да се случат много непредвидени неща. Затова аз реших. Единственият изход, единственият лек е да се разделим!

— Марина!...

— Да забравим един за друг!

— Никога!

— Все едно, че нищо не е имало между нас!

— Но, Марина, помисли, че това ще означава победа за Мерито и Искра.

— Не! Това ще означава победа за нас. В понеделник напускам града. Вуйчо ми е директор на една гимназия в провинцията. Там ще уча.

— Значи, изгубих.

— Трябва да се примириш. А ако се срещнем, когато си завършил висшето си образование и не си се оженил, и ако аз не съм се омъжила, то тогава дано си спомним старата любов.

— Марина, защо говориш така?

— Трябва да се помъчиш да ме забравиш! Галя те обича. Надявай се в нея.

— Марина, аз никога няма да те забравя. Никога! Никога!

— Защо се заричаш?

— Дори и да бъда с друга, аз винаги ще те помня!

— Не, недей.

— Марина, поне пред другите запази в тайна това, което си решила да направиш.

— Не се безпокой. Ще можеш да се помириш и с Искра, и с Мариана, и с Елисавета.

— Глупости! С тях никога няма да имам нищо общо!

— Да вървим в училище.

— Добре, Марина, но за сбогом нека те целуна за пръв и последен път.

И това беше краят на една злополучна любов...

ДЕСЕТА ГЛАВА ИЗКЛЮЧЕНИТЕ

Четвъртият час за Емо мина мъчително трудно. Идваше му да скочи и да избяга от тази проклета гимназия.

Накрая звънецът би и той изскочи от стаята. В коридора видя Галя, но мигновено изхвъркна на двора. Седна на една пейка зад гимназията и се захвана да дълбае с ножчето си по дъските. Издълба името на Марина и влезе в гимназията когато биеше звънецът за учителите.

Петия час щяха да имат час на класния.

Класната им ръководителка, другарката Стоименова, преподавателка по български език и литература, влезе в клас забързана и загрижена, с дневника в едната си ръка.

— Сядайте, ученици — каза тя бързо и разтвори дневника. — Сега ще имаме много важна работа. Отнася се до няколко ваши съученици, които са извършили направо престъпление, а именно — фалшификация. Знаете, че това е подсъдимо. Но учителският съвет реши да не се отправяме към съдебните органи, а да решим вътрешно въпроса, като изключим тези ученици от гимназията.

Чуха се възгласи на удивление.

— И така, ученици, ще ви прочета заповедта на директора, която беше приета днес на извънредния учителски съвет. Стана така, поради неотложността на решаването на този въпрос. А сега, ето заповедта:

„Поради грубо нарушаване на дисциплината и Правилника за вътрешния ред в средните училища и за допускане на престъпен характер в нарушенията, а именно, фалшификация на медицински бележки за извинение на отсъствията по болест, от 6-то Средно политехническо училище в град N се изключват 32 ученика, от които 7 без право да продължат образованието си в други редовни средни учебни заведения“.

Надолу следват имената на изключените по класове. От нашия клас са четирима човека, единият от които е без право на продължение:

1. Мариана Енева Блажева, без право да продължи образованието си в друго редовно средно училище.

2. Искра Иванова Иванова, с право да продължи образованието си в друго средно политехническо училище.

3. Ина Денева Александрова, която в момента е в болницата, но има 23 извинени отсъствия с фалшиви бележки. И тя има право да продължи.

4. Кирил Андреев Зарев, с право да продължи образованието си.

Както виждате, ученици, от нашия клас стават 12 човека, изключени за две и половина години, 8 напуснали по свое желание и четирима останали да повтарят. Всичко 24 човека от 49, започнали в началото. Без малко, 50%. Естествено, няма половината, но още един бъде ли изключен, напусне ли или остане да повтаря, нашият клас ще бъде най-лошият от създаването на гимназията до сега.

При тези думи Емо погледна Марина. Тя вдигна рамене, сякаш искаше да каже: „Аз пък какво съм виновна?“ Емо знаеше, че щом е решила, ще се махне от тази гимназия.

— Да, ученици — продължи другарката Стоименова. — Виждате, че и успехът ни не е никак добър. Средният успех е 3,90. На предпоследно място сме в гимназията по успех и на последно по дисциплина. Например, сега от нашия клас има най-много изключени. Вие никак не се замисляте за бъдещето си, поне за края на гимназията, за матурата. И продължавате с най-различни безобразия. Дори вчера у Елисавета е имало пиянска оргия. Я да станат всички, които са били там.

Елито, Емо, Марина, Райчо, Румен, Дора, Иванчо и Искра станаха.

— Ето, вижте. Тези ваши другари са пиянствали. Между тях е и една изключена, а и добри ученици е имало. Дора, Емил, Марина. Ти какво ще кажеш, Дора?

— Нищо.

— А ти, Емиле?

— Аз не пия и не пуша.

— Тогава какво прави у Елисавета?

— Питайте този, който ви е докладвал.

— Емиле, дръж се по-прилично! А ти, Марина?

— Ние с Емо се обичаме. Аз бях с него!

Тези думи паднаха като гръм. Нито другарката Стоименова, нито Емо, нито който и да е от класа не очакваше такъв дързък отговор.

— Вярно ли е това, Емиле? — запита класната.

— Разбира се.

— А аз до сега да не знам.

— Не е имало кой да ви докладва.

— Емиле!

— Вече ще знаете.

— Да. И вече на никого няма да имам доверие.

— Ваша воля, другарко Стоименова.

— Седнете си по местата. Огорчена съм от този клас. В понеделник искам вашите родители да дойдат в училище.

— Нашите ги няма — каза Емо.

— Нищо. Аз ще ги намеря. А сега, ученици, вземете си чантите и напуснете тихо гимназията, защото имам много важна работа.

Емо бързо изхвъркна и, както никога, се метна в автобуса, защото искаше по-скоро да се махне и от гимназията, и от Марина, и от Галя, и от всички...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

САМ

За пръв път тази сутрин Емо се почувства така безпомощен и безсилен. Но и затова бързо се примири с мисълта, че няма да вижда повече Марина. Сякаш всичко беше далечен спомен, дори прощалната целувка преди няколко часа.

Емо пусна радиото. Не искаше да слуша магнетофонните записи, които така натрапчиво извикваха спомени в него.

Изведнъж, като че ли на пук на всичко, иззвъня телефонът.

— Да? — извика отегчено в слушалката Емо.

— Емиле, Елисавета се обажда.

— Е?

— Предлагам ти мир.

— И?

— Не ми се сърди.

— Да?

— Искам да ти кажа, че Искра, Мариана и Киро щом се махнат, аз оставам сама и не мога да се обявя срещу вас.

— И?

— Просто те моля.

— Не!

— Емо, защо?

— Ей, така.

— Виж какво, ако ти преча, ще се преместя в друга гимназия.

— Прави каквото щеш и ме остави на мира. С теб няма да се занимавам. Ясно ли ти е?

— Емо, моля ти се, не ми се сърди, искам да се сдобрим.

— Общата ни работа свърши. Няма нищо общо между нас!

— Емо, ще дойда у вас.

— Имам среща в три и половина.

— Защо си откъщаваш така жестоко? Виждаш, че никой не ме разбира. Само ти можеш да ме разбереш. А не искаш. Само ти можеш

да ми помогнеш. Но не искаш. А и ще ти кажа, че Марина вече няма да учи в нашата гимназия.

— Кой ти каза?

— Взе си всичките документи.

— И класната?

— Не ѝ беше добре. А ти изненада ли се, като ти казах?

— Не, защото два часа преди теб знаех.

— И искаш да ѝ останеш верен? Това е безсмислено.

— Защо? Аз си имам приятелка.

— Онази деветокласничка ли? Тя е толкова несериозна.

— На мен ми трябва такава, Да не би да искаш да се женя за нея!

— Не, не, Емо, аз исках да ти кажа съвсем друго. Но щом не искаш да бъдем приятели, то поне да не бъдем врагове.

— В края на краищата, съгласен съм и не ме закачай за нищо повече! Довиждане.

— Довиждане, Емо.

А Емо остави слушалката и въздъхна с облекчение.

„Кандидатките се появяват веднага за вакантните места“ — помисли си той и весело се засмя. После погледна часовника си. Беше два часа.

„Още е рано“ — си каза той и се изтегна на дивана. След един час стана и се запъти към киното. Точно в три и половина беше купил билети и чакаше Галя.

Към четири без петнадесет към него се приближи едно момиче и каза:

— Галя няма да дойде, защото не ѝ се идваше.

— Как така? — учуди се Емо.

— Ами, така — вдигна рамене момичето и влезе в киното.

Емо изтича до един телефонен автомат. Първата му мисъл беше да извика Славчо. Но той живееше далече. Изведнъж му хрумна да извика Елито. Защо не?

— Ало, Елисавета, Емо се обажда.

— Да, Емо, аз съм.

— Ще те чакам пред кино „Свобода“ до четири и петнайсет. Ще дойдеш, нали?

— Не, Емо, няма да дойда.

— Защо?

— Защото аз не съм заместител.

— Но, Ели.

— Сигурно твоята несериозна приятелка те е оставила сам пред киното? Колко комично! Емо, сега можеш да се поставиш на моето място.

— Да, Ели, ние сме квит.

— Не, не още.

— Защо?

— Защото това е нещо незначително. В понеделник Галя ще заприпка подире ти в коридора.

— Запотрябвала ми е.

— Много бързо се отказа от нея.

— Бързо се и запознах с нея.

— Нищо. Сега побързай, да не изгори поне единия ти билет.

— Доволна ли си?

— Прекалено.

— Внимавай, да не се пръснеш от доволство.

— А ти внимавай да не се пръснеш от яд!

— Защо да се караме? Няма смисъл.

— Аз пък намирам смисъл именно в този момент.

— В другиден ще съжаляваш.

— Няма, защото ти ще се нуждаеш от утеха. Самотата я изисква. Ако искаш, след киното намини у нас. Ще те запозная с едно много очарователно девойче.

— Довиждане, Ели.

— Довиждане. Непременно ела!

И Емо остана сам на улицата. Извади от джоба си двата билета и ги нахъса със злоба. Много му се събра този ден. Но нищо! Всеки ще си получи заслуженото. И онази глупава Галя, и онази пълна с гадни мисли Ели, и всички, които му правят кални номера. Но, както и да е!

ЕПИЛОГ

Беше красива пролет. Може би най-красивата в целия му живот.

А двадесет и трети май Емо никога нямаше да забрави. Последният учебен ден в тази гимназия. Емо беше щастлив. Защо? И той не знаеше съвсем. Предната вечер беше абитуриентският им бал. И какво? Нищо! Приятелите му се изпонапиха и дори трябваше да носят на гръб, като се редуваха, Иванчо. Носиха го цели осемнадесет километра! Все пеш. Но най-накрая го изкъпаха в морето, за да изтрезнее.

А този ден Емо радостен отиваше към училище. Без чанта и без учебници. Облякъл само старата си изтъркана ученическа униформа, нахлупил смачканата фуражка на главата си.

Свежата пролетна утрин му даваше нова бодрост и той сякаш летеше в синкавата мъгла.

Емо не забелязваше учудените погледи на минаващите хора. Никой не съществуваше за него. Само неговата радост, че завършваше, беше навсякъде около него.

Когато влезе в училището, все още нямаше никого от неговите съученици. Влезе в класната стая и написа с тебешир на черната дъска с големи букви „КРАЙ!“

После излезе в коридора и видя, че целият клас на Галя беше там, а тя държеше нещо зад гърба си.

Когато го видяха, момичетата започнаха да се смеят и да ръкопляскат, а Галя му подаде голям букет.

— А това за кого е? — учуди се Емо.

— За теб! — все така щастливо усмихната му отговори Галя.

— С какво съм заслужил тази чест?

— Цветя не се подаряват без причина.

— А причината каква е?

— Сърцето ти ще подскаже.

— Радвам се, че не си ме забравила, Галя. Но тези цветя...

— Емо! Ще ме обидиш.

— За да не те обидя, ще ги взема.

И тези цветя, дошли с пролетта, останаха завинаги в съзнанието на Емо. Толкова години се минаха, но той никога не можа да забрави гимназията, букетът пролетни цветя и миловидното лице на Галя.

Той не можа да забрави своята истинска младост.

Защото в неговото съзнание изникваше и друг спомен, колкото и мил, толкова и горчив.

Но затова пък си и спомняше хубавата народна поговорка „Всяко зло за добро“.

И това го връщаше към действителността.

Пред него беше бъдещето...

Варна, 12.10.1976 г.

„Софтис“, Варна, 2003 г.
Източник: <http://softisbg.com>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.